

ΑΤΡΑΝΤΙΣ

ΑΔ, 17 ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟ- 4 ΔΡΧ,
ΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Μεταξύ του περιοδικού τύπου των Βαλκανίων την πρώτην κυκλοφορίαν ἔχει
ἡ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ — ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Γ ρ α φ ε ι α :

Εφ'ημέριον 8 (Μεγαρόν Τσαγγάρη,
Κεντρικόν Πρακτορείον Εφημερίδων)
Εμβάσματα επιταγῶν κτλ. ἐπ' ὀνόματι
τοῦ ἰδιοκτῆτου.

ΑΤΛΑΝΤΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΙ ΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Σ υ ν δ ρ ο μ α ί :

Ἑσωτερικοῦ: Ἑτησίᾳ Δραχ..... 200

Ἑξαμηνίως Δραχ..... 110

Ἑξωτερικοῦ: Ἑτησίᾳ Δολλάρια..... 7

Ἑξαμηνίως Δολλάρια..... 4

ΕΤΟΣ Α' ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 17

ΑΘΗΝΑΙ 27 ΙΟΥΛΙΟΥ 1935

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΠΙΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 4

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Ἀνταποκριταί

Ἡ «Ἀτλαντίς» καί πάλι καινοτομεῖ. Μιά σελίδα ἀπό κάθε τεύχος της θά ἀφιερώνεται στούς ἀνταποκριτάς της τῆς ἐπαρχίας.

Κάθε ἀνταποκριτής θά ἔχη τὸ δικαίωμα νὰ στείλῃ τὴν ἐβδομαδιαία κίνησι τοῦ μέρους ποῦ ἀντιπροσωπεύει, ἀπὸ γιορτές, ἀπὸ συγκεντρώσεις, ἀπὸ γεγονότα κοσμικά καὶ ἄλλα, περιγράφοντας τὸ γεγονός καὶ ἀναφέροντας τὰ πρόσωπα ποῦ παρέστησαν, κυρίες, δεσποινίδες καὶ κύριοι.

Ἐπειδὴ προβλέπομε γενικὸ συναγερμὸ τῶν ἀνταποκριτῶν μας ποῦ θά μᾶς κρατοῦν ἐνημέρους τῆς κοσμικῆς αὐτῆς κινήσεως, τοὺς παρακαλοῦμε ὅπως κάθε ἀνταποκριτής νὰ μὴν ὑπερβαίνει τις 10 γραμμὰς, γιὰ νὰ μποροῦμε νὰ τὰ καταχωροῦμε ὅλα, χωρὶς νὰ ἀναβάλλουμε καὶ χάνουν τὴν ἐπικαιρότητά τους.

Πληροφοροῦμε πρὸς τοῦτοις τοὺς ἀναγνώστες μας, ὅτι ὅσοι θέλουν νὰ μᾶς ἀντιπροσωπεύσουν στὴν ἐπαρχία καὶ νὰ προμηθευθοῦν τὸ δελτίο ταυτότητος ἀνταποκριτοῦ, μποροῦν νὰ μᾶς στείλουν δύο μικρὲς φωτογραφίες τους καὶ 5 δρχ. γιὰ τὰ ἑξῶς ταυτότητος καὶ ἀποστολῆς.

Ἡ λέξις ἀνταποκριτής δὲν ἀναφέρεται μονάχα σὲ ἀναγνώστas, ἀλλὰ καὶ στίς ἀγαπημένες μας ἀναγνώστριες, ποῦ, ὅπως τὸ ξέρουν πολὺ καλά, ἔχουν τις ἴδιες ἀπαιτήσεις καὶ δικαιώματα μὲ τοὺς ἀνδρες. Ἔτσι τοῦλάχιστον νομίζομε!

Νέοι Λογοτέχναι

Παρακαλοῦμε ὅλους τοὺς ἀναγνώστες μας, οἱ ὅποιοι μᾶς ἔχουν στείλει συνεργασία καὶ διάβασαν μέχρι τὸ 15ο τεύχος τοῦ περιοδικοῦ μας στὴν εἰδικὴ στήλη «ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΟΣΗΜΟΥ» ὅτι ἐνεκοίθησαν ἔργα τους καὶ δὲν ἐδημοσιεύθησαν μέχρι σήμερα, νὰ μᾶς στείλουν τὰ ἀναγραφόμενα ἐγκριθέντα γιὰ νὰ δημοσιευθοῦν, διότι ἔπειτα ἀπὸ κάποια κακόβουλη σκέψι μᾶς τὰ ἀφῆρεσαν ἀπὸ τὸν εἰδικὸ χαρτοφύλακα συνεργασίας «Νέων Λογοτεχνῶν».

Ζητοῦμε συγγνώμη ἀπὸ τοὺς ἀγαπητοὺς μας ἀναγνώστες, ἀλλὰ τοὺς παρακαλοῦμε νὰ πιστέψουν καὶ πάλι, ὅτι ἡ «Ἀτλαντίς» θά ἐξακολουθῇ μὲ ὅλα τὰ ἐμπόδια ποῦ τῆς παρεμβάλλουν, νὰ βοηθῇ καὶ νὰ ἐξυπηρετῇ τοὺς νέους, τοὺς ὁποίους πολὺ σύντομα θέλει νὰ δῇ νὰ ἀντιπροσωπεύονται τὰ ὀνόματά τους καὶ στίς ἐσωτερικὲς μας σελίδες.

Νέτος, Σκέτος, Κλέτος καὶ Σία

Εἶνε τὸ δημιούργημα τοῦ ἐκλεκτοῦ μας σκιτισογράφου

Σ Ο Φ Ο

ΣΟΦ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗ

Εἶνε τὰ Ἑλληνικά μας Μίκυ Μάους, τὰ ὁποῖα θά ἐμφανισθοῦν προσεχῶς καὶ στὸν Κινηματογράφον Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς τεύχους θὰ δημιουργήσῃ

Ο ΝΕΤΟΣ - ΣΚΕΤΟΣ - ΚΛΕΤΟΣ καὶ Σία

τὴν εὐθυμογραφικὴ μας σελίδα.

ΟΠΟΙΟΣ

ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστες μας θέλει νὰ σχηματίσῃ τὸν

Α' τόμο

τῆς «Ἀτλαντίδος»

μπορεῖ νὰ προσαγάγῃ στὰ γραφεῖα μας τὴν σειράν τῶν τευχῶν

ΑΠΟ 1-13

καὶ μὲ 25 δραχμὰς θά τοῦ ἐτοιμάσωμε ἕνα χρυσὸ ἐξώφυλλο, καλλιτεχνικόν, περιποιημένον, ἐτοιμὸν γιὰ τὴν βιβλιοθήκην.

Οἱ ἀναγνώστai μας

ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

δύνανται νὰ μᾶς ἀποστέλουν ἐπίσης τὴν σειράν τῶν 13 τευχῶν μὲ 30 δραχμὰς διὰ τὴν ἐξωλιδοδέτην καὶ τὰ ταχυδρομικά τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Α' τόμου.

Ἀλλοίμονό μας!

Στὴν ἐπιθεώρησι «Πατατράκ» τοῦ κ. Ν. Νικολαΐδη, ποῦ παίζεται στοῦ «Λαοῦ», ὑπῆρχε ἕνα φινάλε γιὰ τὸ Δημοψήφισμα, στὸ ὁποῖο ὁ συγγραφεὺς παρουσιάζει τὴν Δημοκρατία καὶ τὴν Βασιλεία. Ἡ ἀδυναμία ἀπηγόρευσε τὴν χρησιμοποίησιν τῶν λέξεων «Δημοκρατία» καὶ «Βασιλεία» καὶ ὁ συγγραφεὺς τὶς ἀντικατέστη μετὰ τῶν λέξεων «Χορτοφαγία» καὶ «Κρεωφαγία», κἀνοντας ἔτσι τὸ Δημοψήφισμα...ἐκλογὴ διαίτης!

Τὸ μόνο ποῦ ἀπομένει σχετικῶς εἶνε νὰ εὐχηθοῦμε, μὴ χειρότερα. Καὶ τοῦτο γιὰ νὰ μποροῦν οἱ συγγραφεῖς νὰ κάνουν παρόμοιες μεταλλαγές. Γιατὶ ἀλλοιώτικο ὅπαρχει κίνδυνος νὰ ἀντικατασταθῇ ἡ κρεωφαγία καὶ ἡ χορτοφαγία ἀπὸ τὴν Βασιλεία καὶ τὴν Δημοκρατία. Καὶ τότε χαθήκαμε!...

Μιά «ἀνακάλυψις»

Ἡ ἀργία, ἐκτός τοῦ ὅτι εἶνε μήτηρ «πάσης κακίας», εἶνε καὶ μήτηρ μερικῶν ἀνακαλύψεων. Ἐξ ἄλλου αἱ ἀνακαλύψεις εἶνε ἄλλοτε σοβαρὰ καὶ ἄλλοτε γελοῖαι ἢ τοῦλάχιστον ἀστεῖαι. Στὸ φινάλε αὐτὸ — δὲν ξέρομε ἀν' ἐπέδρασε καὶ ἡ ζέση — κάποιος ἀργὸς συμπολίτης ἔκανε τὴν ἐξῆς ἀνακάλυψιν, ποῦ ἀσφαλῶς ἀνήκει στὴ δεύτερη κατηγορίαν τῶν ἀνακαλύψεων. Εὐρῆκε — ὁ ἀθεόφοβος — πως ἡ κατάληξις «ουλα» ταιριάζει μὲ τὰ πλείστα τῶν γραμμάτων τοῦ ἀλφαβήτου (τὸ σύμφωνον), ἐκτός τῶν γοαυμάτων θ, ξ, π, ρ, χ καὶ ψ. Καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ μᾶς ἐξάλισε μετὰ διάφορα: Βούλα, δούλα, ζούλα, Κούλα, Φούλα κ.λ.π. Περιττὸν νὰ τονισθῇ, ὅτι καταλλήλως ὑπεδείχθη στὸν ἐφευρέτην, ὅτι ἡ ἀνακάλυψις τοῦ ἦταν... ναύλα!...

Ναυτικός λαὸς

Σὲ κάπριο ἀπὸ τὰ τελευταῖα ναυτικὰ φύλλα, ὑπῆρχε σὲ μίαν στήλην περιέργων καὶ ἕνα ποῦ ἀφοροῦσε τὴν Ἑλλάδα. Τὸ «περίεργον» αὐτὸ ἀνέφερε τὰ πάμπολλα δυστυχήματα ποῦ σημειώνονται στοὺς Ἕλληνας ἢ μάλλον τοὺς Ἀθηναίους λουομένους!

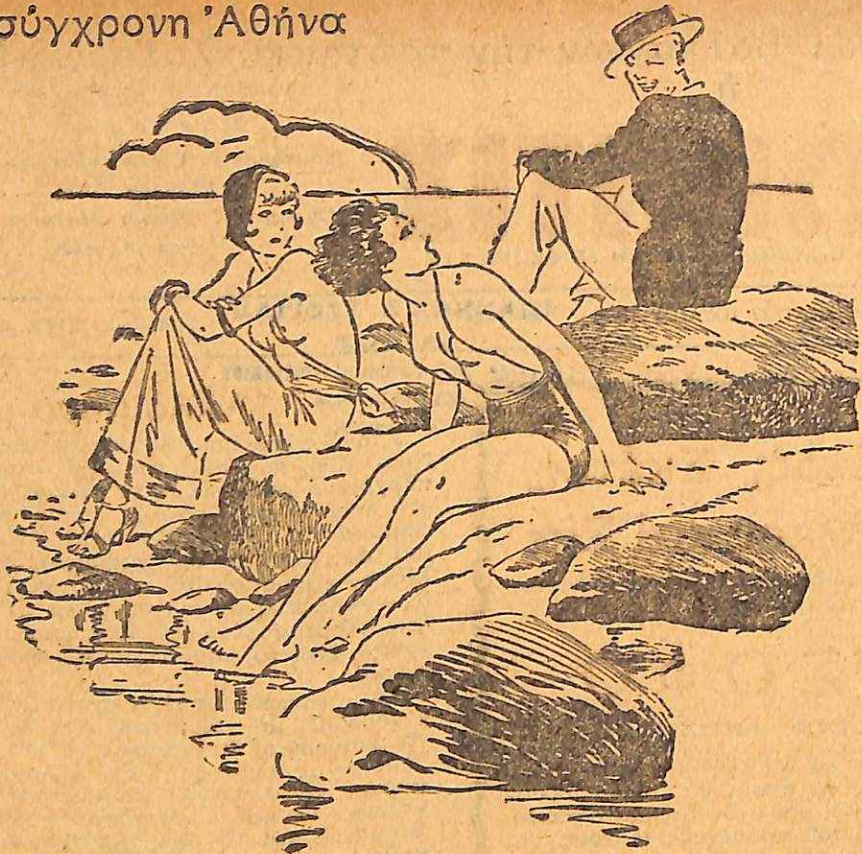
Ὡραῖος τρόπος διαφημίσεως τοῦ τόπου μας μὰ τὴν ἀλήθειαν! Ὑπῆρχε καὶ ὑπάρχει ἴσως ἔξω ἡ ἀντίληψις, πως εἴμαστε ναυτικός λαός. Γιὰ τὴν γίνῃ τώρα ὅταν μαθαίνουν οἱ Εὐρωπαῖοι πὺς πνιγόμεστε στὰ «νερά» — βάθους 0,30 μ. — τῶν Ἰζιτζίφιν; Νὰ πνιγώμαστε, θεοῖα «σε μιά κουταλιά νερό, ὅταν πρόκειται γιὰ πολλοῦ τεισκό ἢ ἄλλο ζήτημα. Ἀλλὰ καὶ στὸ μπάγιο, βρε ἀδερφέ! Ντροπὴ!...

Παρακολουθήσατε καὶ ἀπὸ σήμερον τὸ ὑπέροχον μυθιστόρημα

«ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ ΤΗΣ ΑΛΙΚΗΣ»

τῆς τόσοσ συμπαθοῦς συγγραφέως ΜΑΡΙΟΥ

Γλυφάδα: Η κυανή ακτή της Ελλάδος

Με τ' αρχίμια του καλοκαιριού, ξανάρχισε και η γενική έξοδος των Αθηναίων, στις ναυαγικές ακρογυαλίες του Σαρωνικού. Φάληρα, Οδεν, Άγιος Κοσμάς κι' όλες οι παραλίες ακρογυαλίες, άποκτούν μιάν εύθυμη ζωή, τη ζωή και τη χαρά από τα χαρούμενα ξεφωγητά των λουομένων, που χαίρονται την ευεργετική δροσιά της θάλασσας. Τίποτα δεν λείπει απ' αυτές τις πρόχειρες έκδρομες, ούτε η εύθυμία, ούτε κι' οι τύποι. Κι' έτσι, αν κανείς κατέβη καμιά Κυριακή πρωί στη θάλασσα, θα δει μιά άτελειωτη σειρά ανθρώπων, γυμνών, μισόγυμνών, με μπανιέρα, να βασιλεύουν όλη τη Σαρωνική ακτή.

Η ΓΛΥΦΑΔΑ

Το στολίδι όμως του Σαρωνικού είναι η Γλυφάδα. "Αν ρωτήσετε κανέναν απ' τους παλούς Αθηναίους, θα σας πη τι ήταν πρώτα αυτή η άπομνη μαγευτική γωνιά, της Αττικής. "Ως προχθές ακόμα, δεν μπορούσε να βρής ψυχή, κει κάτω. Κανένας ποτέ δεν μπορούσε να μαντεύσει, την καταπληκτική εξέλιξη του έρημουτοπου αυτού που τον θυμώνατοσαν, μόνο σαν ήθελαν να κυνηγήσουν. Κι' όμως πόσο έπιασαν όξω. Αυτή η έρημια γίνθηκε ένα πολυσύχναστο καλοκαιρινό κέντρο των Αθηναίων κι' από τα όραιοτερα. Το καταπληκτικό μυαλό των έπιχειρηματιών μας, κατάλαβε άμέσως, πόσο άξιζε η μοναδική άμμουδιά του μακρυσμένου αυτού μέρους, τη στιγμή μάλιστα που για νάβρής στ' άλλα ακρογυαλία μιά φούχτα άμμου έβγαζες με το φανάρι κι' έβαλε μπροστά το σχέδιο. Σήμερα η Γλυφάδα είναι άγνωστη.

ΚΕΝΤΡΟΝ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

Ο έρημοτοπος αυτός, αλλάζοντας με μιάς, έγινε μιά πολυτελής τουρότοπος, που χαρίζε τη δροσιά της σ' όλους όσους τρέχουν να τη χαρούν. Σπίτια μέγαρα κτίσθηκαν, μ' έντελως σύγχρονο σχέδιο και σχηματίζουν δόκλκηρη κοινότητα. Τ' άφθονα πεύκα, που σκεπάζουν τα γύρω βουνά, σμίγουν το ζωγόνο άέρι τους με το κίον της θάλασσας και κάνουν το

τοί απατάτα, στην καρέκλα του, στον ήλιο και πίνει άργα, άργα τη λεμονάδα του. Έννοείται ό ήλιος έκδικούμενος για την περιφρόνησι, τον κάνει..... κατάμαυρο.

ΜΠΑΝΙΟ ΚΑΙ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

Το πιο συνηθισμένο πράγμα στην πλά είναι οι φωνές. Δυνατές φωνές, γέλια, ξεφωνητά, χαχανητά, τιτίθισματα, νεμίζουν τον άέρα. Παντού έπικρατεί εύθυμία, γιατί όλοι άφησαν τις φροντίδες τους εκεί που έφυγαν. Η θάλασσα είναι γεμάτη από σώματα, μαύρα, σοκολατένια κεφάλια πολύχρωμα, από διάφορα καλύμματα... κι' από μπάλλες. Μάλιστα, οι λουόμενοι, μινιώδεις ποδοσφαιριστάι... της θάλασσας δίνουν άτέλειωτα πεισματικά μάτες. Πετάνε τη μπάλλα ψηλά, κολυμπούν μ' όλη τους την ταχύτητα... και πάντα τα καταφέρνουν μιά χαρά. Η μανία όμως αυτού του παιχνιδιού, δεν είναι μονάχα μέσ τη θάλασσα... είναι κι' έξω. Έδώ το παιχνίδι είναι πιο συστηματικό με τέρματα και διάταξη... Οι παίκτες, με τα μπανιέρα τους, με κορμιά γεμάτα εύζωια κλωσάν όλύπητα τη μπάλλα, με τα γυνά τους πόδια κι' όπου πέση. Από μιά λοξοδρομηση της μπάλλας, το ψαθάκι ενός κυρίου έπαθε ανεπανόρθωτες καταστροφές. Στο παιχνίδι λαβαίνουν μέρος κι' οι βαρκάρηδες.

ΧΑΡΑ ΚΑΙ ΧΑΡΑ

Περπατώντας κανείς στην άμμουδιά, βλέπει έξαφνα κάποια πεταγμένα γυναικεία παπούτσια. Κάποια σειρήνα βιαστική να πάρη τη βουτιά της, τα πέταξε ένοιαστα, πέφτοντας μέσ το νερό. "Αν έχης ύπομνη να περιμένης θα δής σε λιγάκι την κομψή λουόμενη, να βγαίνει ζωντας άρμυρά, να βάζη τα παπούτσια της και να τρέχη στην άμμουδιά μέσα στον ήλιο, που της κάνει το σώμα ν' άστραποβολά. Σ' άλλη μεριά, μιά κομψή ξανθα καθισμένη στη ρίζα ενός δενδρυλλίου, προσπαθεί να πάρη την πιο κατάλληλη πόζα, για να την άποθανάτιση στο φακό του φωτογράφου. Λίγο παρακάτω, μιά δόκλκηρη οικογένεια, με τρία παιδάκια, χορεύει κυκλικά μέσα στο νερό. Ο πιο ζωηρός μπέμπης, ξεφεύγει σ' μιά στιγμή, άνεβαίνει σε μιά πέτρα της άμμουδιάς και χτυπώντας χαρούμενα τα χέρια του, παίρνει τη βουτιά του. Οι γονείς ανήσυχoi, τρέχουν με ξεφωνητά, για να σώσουν το παιδί τους και φθάνουν στο μέρος που έπεσε ο μικρός. "Εκεί το νερό, μόλις τους κρύβει τον άστράγαλο. Μιά μεγάλη συντροφιά σχηματίζει δόκλκηρο στόλο, από βαρκάκια έπίτδες για τους λουόμενους με ροβισνάειο σχήμα και προχωρεί όρμητικά για την κατάκτηση... της θάλασσας. Έννοείται δεν προφθαίνουν να προχωρήσουν λιγάκι και η μιά μονάς του στόλου... ανατρέπεται, παρασύροντας μαζί και τον κυβερνήτη.

Όταν η ζέση μεγαλώνει, οι πιο... ευπαθείς άποσύρονται κάτω απ' τις στρώγυλές τέντες ή τα καλαμένα ύπόστεγα της άμμουδιάς κι' εκεί πέρα ήσυχoi χαίρονται... ύπνο. Μιά οικογένεια έγγλέζων, που παρασύρθηκαν κι' αυτή από τη μαγεία του άκρογυαλιού του Σαρωνικού, άφου έβήθησε, άρχισε με κέφι την άκαταληπτη συζήτησή της.

ΚΑΙ ΠΑΤΙΝΑΖ

Λίγο πιο μπροστά από το κεντρικό μπάρι, ένα άλλο τσιμεντοστρωμένο γήπεδο, στολισμένο με μεγάφωνο, χρησιμεύει για το πατινάζ. Όλοι οι πιο ζωηροί και πιο ζωηρές νέες, βγαίνοντας από τη θάλασσα τρέχουν άμέσως στο γήπεδο του πατινάζ και πατινάρουν. Θαυμάζει κανένας τη δεξιότητά τους και την άντοχή τους. Έννοείται δεν τάχουν τίποτα ν' άφήσουν το πατινάρισμα, να πάνε στο μπάνιο και να ξαναγυρίσουν. Όταν όμως άρχίζει να παίζη το μεγάλο, τότε έγκαταλείπουν και τα δύο, για ν' άρχίζουν το χορό.

Μ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

Από την εποχή των Φαραώ μέχρι σήμερα

Ήταν το όνειρο των άλχημιστών της άρχαιοτάτης εποχής από των Φαραώ μέχρι τον Μεσαίωνα ν' ανακαλύψουν το έλιξήριο της ζωής που θα έδινε στους ανθρώπους την άθανασία.

Ο σημερινός έπιστήμων, κι' αυτός ακόμα με τις θαυμαστές του ανακαλύψεις τις βιομηχανικές, δεν κατάρθωσε ακόμα ούτε αυτός να παραγάγη το θαυμαστό αυτό έλιξήριο.

Και να που το Ίνστιτούτο Ροκφέλλερ της Νέας Υόρκης μάς πληροφορεί το άπιστευτο γεγονός ότι φθάνουμε στο τέλος να θρούμε έπί τέλους το θαυματουργό αυτό γαϊδουράκι: οι άθυσσοι της άθανασίας βρίσκονται στα χέρια του ανθρώπου.

Ο τύπος περιωρίσθη να μιλήση μονάχα για την ίκανότητα ενός εκ των δύο συνεργατών του Ίνστιτούτου Ροκφέλλερ άφήνοντας στη σκιά το πιο ενδιαφέρον μέρος, αυτό που άνήγει διά το μέλλον τη μαγική δυναμικότητα.

Ο τύπος έμίλησε περισσότερο για τον λίντμπεργκ παρά για το τεράστιο πεδίο έξερεινύσεων.

Ο δόκτωρ Άλέξης Κάρελ, μέλος του Ίνστιτούτου Ροκφέλλερ, έφτιαξε μιά μηχανική καρδιά, ίκανή ν' άποδώση δι' αντικαταστάσεως τη ζωή στο νεκρό σώμα.

Οι δοκιμές γινήκαν για διάφορα τμήματα όργανα του σώματος, πολύ δε περισσότερο για μιά μηχανική καρδιά, η οποία συναρμολογούμενη με τα διάφορα άγγεία, άρχιζε να κινείται και να δουλεύει πειά αυτόματα.

Οι δοκιμές γινήκαμε με τη βοήθεια μιάς άντλης, η οποία διοχέτευε αίμα και η καρδιά έργάστηκε με ταχύτητα 76 παλμών το λεπτό.

Εκτός λοιπόν από καρδιές όρνιθων και γάτων, και άλλα κομμάτια του όργανισμού διετηρήθησαν έν ζωή έπί πολλές ήμέρας.

Από φυσιολογικής και παθολογικής άπόψεως, η πρόοδος αυτής της νέας ανακαλύψεως θα είναι άπεριόριστος.

Η «Αίθουσα της Ζωής» όπως έπωνομάσθη μέσα στο Ίνστιτούτο Ροκφέλλερ, προμηθεύει ακόμα και στους φιλοσόφους όλικον προς μελέτην.

Για την κοινή γνώμη, η δοκιμή αυτή θα πιστεύεται ως ένα μεγάλο θήμα προς την όλική άποκατάστασι της άθανασίας.

Άλλα για τον έπιστήμονα, γνώστη των πρακτικών δυσκολιών μηχανικών μορφολογικών, τέτοιου είδους πειράματα ή άπόστασι φαίνεται από πρώτης όψεως έντελως άκατόρθωτα.

Και να που παρουσιάζεται το πρόβλημα της έξαφανίσεως της συνειδήσεως και το σταμάτισμα της ενεργείας του νευρικού συστήματος που συντροφεύουν το φαι

νόμιο του θανάτου, καθίσταται ιδιαίτερος ενδιαφέρον.

Σήμερα, έθειοτάτα, τα πειράματα ήμπορούν να γίνονται μονάχα πάνω σε ζώα, άλλ' ως υποθέσαμε για μιά στιγμή ότι ο δόκτωρ Κάρελ κατορθώνει να άποκτήση το πτώμα ενός ανθρώπου και το κάνει να ξαναζήσει μέσα στην «Αίθουσα της Ζωής» του Ίνστιτούτου.

Φαντάζεστε λοιπόν πόσο τρομερό θα είναι η έπομένη έρώτησις: Αυτό το ανθρώπινο όν θα ξαναζήσει καθ' όλη τη σημασία που δίνει η «έξις «ζείν»;

Το νευρικό σύστημα—αυτό που έλέγχει όλες τις άσυναίσθητες κινήσεις του σώματος—θα έξακολουθήση να έργάζεται ακριβώς όπως πρώτα;

Και ένα άλλο ζήτημα ακόμα πιο ενδιαφέρον, τα μεγάλα νευρικά κέντρα του μυαλού θα ξαναπάρουν τις διανοητικές τους κινήσεις;

Και πώς θ' αναλάβη την εύθυνη ν' άναστήση ένα άτομο για να το ξαναρίξη πάλι άργότερα στο θάνατο;

Ερωτήσεις έντυπωσάκες τέτοιες, τις όποιες υποβάλλει ο έπιστημονικός κόσμος, πρέπει να περιμένη ίσως για πολλά χρόνια την άπάντησι.

Στη σημερινή κατάστασι γνώσεων φαίνεται άπίθανο ότι μόλις άρχισή η μοιραία αυτή άπονεκρωσις του μυαλού—η οποία παράγεται με το θάνατο—θα είναι δυνατόν να άποκατασταθί και η καταστραφείσα συνείδησις.

Ας έξερουμε τουλάχιστον ότι αν αυτό το άποτέλεσμα επετυχάνετο, η καταστροφή του ψυχικού συστήματος θα δημιουργήσε ένα άνιητο κακό σε κείνον που θα έδέχετο αυτό το πείραμα.

Ακόμα και αν τα νεύρα δεν στείλουν στο μυαλό τις θελήσεις τους και πάλι το άτομο θα ύποφέρη από μιά άθεράπευτη άγωνία.

Ίσως γι' αυτό και είναι σωστό οι έπιστήμονες που έχουν αναλάβει τόσα άλλα ύψηλα προβλήματα, δεν αναλαμβάνουν να έκτελέσουν αυτό το τεράστιο πείραμα.

Οι άρχαιοι Αιγύπτιοι έπίστευαν ότι η ψυχή έγύριζε στη γή να έπισκεφθί από καιρού σε καιρό το σώμα που την είχε άλλοτε φιλοενησει.

Ένας Αιγυπτιακός Παπυρος που φυλάγεται στο Βρετανικό Μουσείο, δίνει ακριβώς μιά συμβολική «ομή, στην όποια καταφαίνεται ότι «το διπλόον» πλησιάζει το άναίσθητο κορμί υπό μορφήν πτηνού με κεφαλή ανθρώπινη.

Ανάμεσα στα πόδια του θασοζ τα κλειδιά της ζωής.

Θα πραγματοποιηθί άραγε αυτή η δοξασία έπειτα από τα τόσα χρόνια που πέρασε και να ζωντανέψη μέσα από τα θάθη των Αιώνων;

ΣΥΛΒΙΑ ΜΠΕΡΝΙ

ΛΥΡΙΚΕΣ ΠΡΟΖΕΣ

Ένα όνειρο σ' ένα όνειρο

Δεχθήτε αυτό το φίλημα στο μέτωπο. Και φεύγοντας τώρα από κοντά σας, άφήστε με μονάχα να μολογήσω τοῦτα: δεν έχετε άδικο να νομίζετε πως οι μέρες μου ήτανε ένα όνειρο, κι' όμως αν η έλπίδα πέταξε σε μιά νύχτα ή σε μιά μέρα, σε μιάν όπτασία ή όχι, έτσι κι' έτσι δεν έφυγε: "Ο,τι θέλουμε ή φανταζόμαστε, δεν είναι, παρά ένα όνειρο μέσα σ' ένα όνειρο.

Στέκομαι ανάμεσα στα βρογχιτά ενός άκρογυαλιού, βασανισμένου από τους βράχους, και κρατώ στο χέρι μου κόκκους χρυσού άμμου. Πόσο λίγους. Άλλα πως γλυστορούνε ανάμεσα στα δάχτυλά μου, μέσ' στην άδυσσο, ενώ έχω κλαίω!

Ω, Θεέ! Δεν μπορώ να τους συγκρατήσω μ' ένα πιο δυνατό σφίξιμο;

Ω, Θεέ! Δεν μπορώ να συγκρατήσω τουλάχιστον ένα από το φοβερό κύμα;

Μη τάχα δι' έλπίσμεν ή φανταζόμαστε, είναι μονάχα ένα όνειρο μέσα σ' ένα όνειρο;

Ευθυμογραφηματα

Η μικρή μάρτυς

Το θράδυ εκείνο ο κ. Κός έκανε τον συνηθισμένο του μικρόν περιπατο συλλογίζόμενος τις μεγάλες τιμές που θα μπορούσε να έχη τώρα που είχε γίνει πρόεδρος μιάς έταιρείας προς προστασίαν των ανηλίκων. "Εβλεπε νοερά μπροστά την κορδέλλα κάποιου παρασημού που θα στόλιζε την μπουτονιέρα του.

Αυτή η μεγάλη χαρά θα σου έρθη αυτόν τον χρόνο; ρωτώταν ανήσυχα ο κ. Κός στον ύπνο ως τώρα δεν του είχε τύχει εύκαιρια ν' προστ' τεύ η κανένα ανήλικο.

Βαδίζε κάνοντας αυ' τις σκέψεις, κυττάζοντας τ' άστέρια, όταν μερικές άγριες κι' όδυνήρες φωνές έφτασαν από το έρημο δρομάκι που μόλις είχε προσπεράσει.

Ο κ. Κός έκανε μεταβολή κι' έσπευσε εκεί: Είθε τότε μιάν ήλικιωμένη γυναίκα που στο κεφάλι της φορούσε ένα τσεμπέρι ν' αγκυλιά άγρια μ' ένα μπαμπού ένα μικρό κοριτσάκι, το οποίο έβγαζε σπαράκτικές κραυγές.

Τί συμβαίνει λοιπόν; ρώτησε. Πώς έχετε την θαρραλότητα και κτυπάτε τόσο άγρια αυτήν την μικρή;

—Α, κύριε! είπε η μέγαιρα. Δεν την ξέρετε καθόλου. Είναι άτυπόρη. Τρέχει μέσ στους δρόμους και δεν μ' άκουει καθόλου.

—Οραία. Άλλ' αυτός δεν ίνε λόγος να την σκατέψετε.

Η γυναίκα έβαλε τις φωνές: —Είπε κόρη μου, κύριε! Κι' έχω το δικαίωμα να την ιάνω ό,τι θέλω!

—Να την δείρετε, θέβαια. Όχι όμως με μαστούν!

Ηδη όμως η μικρή είχε πλησιάσει τον κ. Κός. Τοῦ τραβούσε το σακκάκι του άπελπισμένα.

—Κύριε, κύριε, του είπε. Προστατέψτε με. Θα με σκοτώση!...

Ο κ. Κός κατασυγκινηθηκε. Είπε σοβαρά στην γυναίκα:

—Πρέπει να ξέρετε πως είμαι πρόεδρος της έταιρείας προς προστασίαν των ανηλίκων και πως το καθήκον μου...

—Α, αλήθεια, έκανε η μέγαιρα μ' ένα κοροϊδευτικό τόνο. Μπορείτε να την κρατήσετε άν θέλετε. Δεν ενδιαφέρομαι καθόλου γι' αυτήν. Θα γίνη ένα παλιοθύληκο. Άντε μωρή, πήγαινε με τον κύριο, ούστ'!...

Κι' άπομακ. νήκε με μενάλι θήματα, άφρονιτονη την μικρή με τον κ. Κός.

—Ας δούμε λοιπόν, κύριε μου, είπε ο κ. Κός. Δεν θέλετε θέβαια να ήσης πειά με την μητέρα σου που σε έέρνει. Δεν είν' έτσι;

Η μικρή κολλημένη πάνω του δεν άπάντησε. Τέλος άνοιξε το στόμα της:

—Μαμά! Μαμά! φώναζε. Μη μ' αφήνεις! Στάσου, μαμά, μαμά! Και ξαφνικά άρχισε να τρέχη προς την μητέρα της που έφευγε.

—Ας είναι κι' έτσι, είπε τότε ο κ. Κός. Άφου θέλει να βασανίζεται η μικρά αυτή μάρτυς, άς βασί λείτα!

Και συνέχισε τον περιπατο του άνάθοντας ένα μεγάλο ποδο.

Όστόσο, λίγο πιο πέρα, η μικρή συναντώταν με την μητέρα της.

—Λοιπόν, την ρώτησε εκείνη, του έψαξες καλά τις «σέπες» τοῦ;

—Έκανα τι μπορέσα, άπάντησε η μικρή. Κιτάξε.

—Ενας αναπήρας! Πιφ!... Τιποτένιο πράγμα!

Και τόν έβλεπασε κάτω από το φως ενός φανταριού.

—Κι' όμως φαίνονταν πλούσιος.

—Του πήρα κι' αυτό. Για κίταξέ το.

—Α! Αυτό είναι καλλίτερο. Ένα χρυσό ρολόι!... Μπραβο, μικρούλα μου. Τα συχαρητήριά μου... Και τώρ' έδω...

ΕΝΙΚΑΡ ΡΟΕ

981

Το Έλληνικό διήγημα

Ο έρμητης της Τούρλας τον κλέφτη-γοργόνα

* Ασπρογάλιας η κορφή του Καλαθιού, του γραμμένου αυτού θουνού στο λωτὶ τοῦ Μωρηά, καὶ τὸ γλάντι βασιλοῦσε ἱναμμένο ἀπὸ τ' ἀπόγεμα τῆς περασμένης ἡμέρας, στήν πλατωσιά τοῦ κάμπου, σὺν χωριουδάκι. Κάτου ἀπ' τὸ σκεπὶ τοῦ μαντρογυρισμένου μαγαζιῦ τοῦ Γιάννη Σεβνταλή, ὁ Παναγιῆς κι' ἡ παρέα του, — ἔξη-ἑφτά νομάτοι, — ἴδια σκέψι, ἴδια διάθεσι, ἴδια ζωή, γλεντοκοποῦσαν. "Εἶνα πλατὺ τραπέζι με τετράγωνα πόδια, χοντροφτιαγμένες καρέκλες ἀταχτά βαλμένες γύρω του, μιὰ πιὰ τέλλα με μεζεδάκια, μιὰ χιλιάσα με τὸ μπροῦσκο, κόκκινο ποτὶ τοῦ πόθου καὶ με τὰ πολύγωνα γύρωθ' ἑκτὸς τῆς ποτήρια, σάν κλωσά με τὰ κλωσσόπουλά της, δυὸ βιολιά, ἕνα σαντοῦρι κι' ἕνα μπουζούκι καὶ τὸ κλέφτικο καὶ τὸν ἀμανέ, ἦσαν ἡ παντοτεινὴ τους εἰκόνα.

* Ἀπὸ βραδὺς ὥς που ἀναβεν ἡ ἡμέρα, χρόνια τώρα γλεντοῦσαν σὺν Γιάννη Σεβνταλή τὸ μαγαζάκι τὸ μαντρογυρισμένο με τοὺς τοίχους τοὺς σκεπασμένους ἀπὸ παρὰ ξένες φυγοῦρες, ἀπὸ λογῆς-λογῆς ὄργανα κι' ἀμέτρητα κλουβιά με καναρίνια, ποὺ κελαῖδουσαν ἀδιάκοπα, χύνοντας ποτάμι ἀπὸ γλυκὸς τροφὸς ἤχους στὶς μερακωμένες ψυχὲς τῶν γλεντιζέδων. Στὸν ἀπέξω τοῖχο, πάνω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς μάντρας ποὺ ἀκέπαζε ὁ κισσὸς, ἦταν γραμμένος με μαῦρα γράμματα ὁ τίτλος τοῦ μαγαζιῦ: «Θεραπευτὴριο Μελαγχολίας». Ἡ μελαγχολία, ἡ ἔγνοια ἢ κακίη, ἦταν ἔξτρός τοῦ μαγαζατοῦ, τοῦ Παναγιῆ καὶ τῆς παρέας του· γι' αὐτὸ καὶ κεῖ μέσα βρισκόταν κάθε τι ποὺ μπορούσε νὰ χτυπήσῃ τὸν ἔχτρον αὐτοῦ· τίτλος, φυγοῦρες, πουλιά, ὄργανα, κρασι καὶ τραγοῦδι. Ξεγνοιασιά, — ὁ πῶς καλὸς φίλος τοῦ ἀνθρώπου... τὸ πᾶν: πατρίδα του, μάνα του, ἀδερφὶ του, γυναῖκα του, πίστη του καὶ σκοπὸς του· Ἀῤῥιο; Τζιτζίκια σὺν κλαρί. Ἀῤῥιο! Εἶνε κοινὸ γιὰ ἅλους; ὁ μαῦρος Χάρος περιμένει! ἔθιβα! ἔθιβα! Κι' ἀπὸ δουλειά; δὲν πλάστηκε νὰ βασανίζεται ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ ὑποχρέωσι; δὲν πλάστηκε νὰ σκλαβώνεται ἀπὸ τιμὴ; οἷός θά τὴν πῇ ντροπὴ τὴν χάρά; Τὸ αἶσχημα τῆς λευτεριάς του, τίποτ' ἄλλο. "Επειτα, ἡ γυναῖκα, ποὺ φέρνει τὴν ντροπὴ, δὲν εἶχε καμμιὰ θέσι στὴ ζωὴ καὶ στὴν καρδιά τοῦ Παναγιῆ καὶ τῆς παρέας του. "Εθίβα! Δυὸ ἀδερφεὲς εἶχε, καὶ κλείστηκαν σὺν μοναστηρί καὶ γλύτωσε ἕνα χτήμα εἶχε, καὶ τὸ πούλησε ἕνα μυαλό, καὶ τοῦ χρησίμευε νὰ βάλῃ σκοπὸ στὴ ζωὴ του· τὴν χάρά. "Εθίβα! Μῆτε γυναῖκα, μῆτε παιδιά, μῆτε ὑποχρεώσεις καμμιὰ, μῆτε ἔγνοια καὶ μαράζι! — ἔθιβα! ἔθιβα!

Ὁ ἀντίλαος τοῦ μπουζουκιῦ μὲς τοῦ κρασιῦ τῆς (ἀχνες, ἀχνες) Καὶ τοῦ θιολιῦ τοῦ λάλημα μὲς στῆς καρδιάς (πόθο, πόθο) τῆς νύχτας ἡ μαῦρη ὑπόσκειται κι' ἡ μέρα ξεδιαλύνει, Καὶ στῆς χαράς τῆς θάλασσας ντελφίνι ἡ ζωὴ μας (παίει, παίει).

Κι' ὅλο «ἔθιβα-ἔθιβα!» καὶ «ὦχ, ἄς φέξῃ» χρόνια καὶ χρόνια τώρα.

Κι' εἶχε φέξει καὶ τώρα, ὅπως πάντα, καὶ τὸ γλάντι βάσταγε, ὕψωμένο ὡς τὸν ἔξοδο οὐρανό:

* Ἡ νύχτα ἡ μαῦρη ὑπόσκειται κι' ἡ μέρα ξεδιαλύνει.

Αἶμα χύθηκε τώρα στὴν κορφή τοῦ Καλαθιῦ καὶ σιγα-σιγα ἀνακατώθηκε με χρυσάφι. Δροσερὸ ἀεράκι ἄρχισε νὰ φυσᾷ, φέρνοντας τὴ μυρωδιά τῆς ἀνάσας τοῦ κάμπου. Οἱ κορφὲς τῶν βουνῶν, ποῦσιναν πέρα στὴ θάλασσα, ἔμοιαζαν με γιγάντια τρόπαια τῆς νίκης τοῦ φωτός, ποὺ φανέρωνε πρόσωπα ὀργωμένα ἀπ' τὴν ἀγρύπνια, μάτια βουλιαγμένα, καρφωμένα σὺν μπουζούκι τοῦ Παναγιῆ, ποῦ, μερακωμένος, με τὰ μάτια χαμῆν σὺν χρωματισμένον οὐρανὸ, γλύστραγε τὰ δάχτυλά του στὶς κόρδες κι' ἄφηνε τὴν ψυχὴν του νὰ ἐξηγήσῃ τὶς σκέψεις τῆς σ' ἕνα ποτάμι ἀπὸ ἡχοῦς ἀδιάκοπους, ποὺ ἄλλοι ψήλωναν, ἄλλοι ἔσθωναν, ἄλλοι ἀπαλόκλαιγαν ἢ γελοῦσαν.

* Ἡ νύχτα ἡ μαῦρη ὑπόσκειται κι' ἡ μέρα ξεδιαλύνει.

Δὲ γιόμιζαν πιά τὰ ποτήρια, δὲ γελοῦσαν τὰ πρόσωπα, δὲ σειόνταν τὰ χεῖλη καὶ δὲ σάλευαν τὰ κορμιά. Σκυμμένα τὰ κεφάλια καὶ τὰ μάτια καρφωμένα σὺν μπουζούκι τοῦ Παναγιῆ. "Ελεγες καὶ κάποιο πνεῦμα λύτης φτερούγιζε, συνεισφέροντας τοὺς στογασμοὺς τῶν γλεντοκόπων τοῦ Σεβνταλή με τὰ φτερά τῶν ψυχογέννητων ἤχων. Ὁ λαὸς τῶν καναρινῶν τοῦ μαγαζιῦ ἔβρισκε τώρα τὰ κελαϊδίσματά του, οἱ πεττανοὶ τοῦ χωριοῦ τοὺς ὕμνους τῶν, καὶ οἱ μουσουλάρια τῶν νυχτοκόπων βουνῶν, ποὺ κατέβαιναν στὴν Πολιτεία πάνω στὴν ἀσπρὴ κορδέλλα τῆς δημοσίας, τὰ κουδουνίσματα τους. Σὲ λίγο, καὶ τὸ σήμαντρο τῆς κυριακάτικης λειτουργίας τὸ μονότονό του τὸ κάλεσμα. Μὰ τὸ μπουζούκι ἔξακολουθοῦσε.

Τὰ μάτια τοῦ Παναγιῆ κατέβηκαν γιὰ μιὰ στιγμή ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ πλανήθηκαν με ἀλλόκοτὴ ἔκφρασι σὺν πρόσωπο τοῦ Γιάννη, τοῦ βαλαριστοῦ τῆς παρέας, τοῦ ὁμορφοῦ ἀγοριοῦ τῶν δεκοχτῶ χρόνων, με τὰ τριανταφυλλένια μάγουλα, τὸ κάτασπρό δέρμα, καὶ μαῦρα μαλλιά καὶ τὰ φλογερά μάτια, ποῦ, βαθεῖα καὶ γλυκά, σάν καλοκαιριάτικὴ νύχτα, κύτταζαν τὸν Παναγιῆ. Κόκκινη βαφὴ σκέπαζε τότε τὸ

πρόσωπο τοῦ Γιάννη καὶ στεναγμὸς γίνεκε τὸ τραγοῦδι τοῦ Παναγιῆ. Τὰ μάτια του δακρυσμένα κατέβηκαν στὶς κόρδες τοῦ μπουζουκιῦ του, ποὺ λίγο ἀκόμη καὶ σῶπασε.

— "Εθίβα, εἶπαν τότε ὅλοι, σηκώνονται τὰ ποτήρια τοὺς κάπως δίχως ὄρεξι.

— Στὴν ὑγειά σου, γαλιάντρα!

— Στὴν ὑγειά σου, ἀθάνατε Παναγιῆ!

— Στὴν ὑγειά τοῦ Γιάννη μου! ἀποκριθκε τότε κι' αὐτός.

Ὁ Παναγιῆς ἄφησε τὸ ποτήρι του τ' ἀδειανό, καὶ με πύρινο ἐνθουσιασμό, γυρίζοντας πρὸς τὸ παλληκάρι:

— Ρε σὺ, σοὺ τῶπα, εἶπε: δὲ ζῶ παρὰ γιὰ σένα! "Αν σὲ χάσω καμμιὰ φορὰ, θὰ χαθῶ κι' ἐγώ. Δὲν ὑπάρχει, παρὰ ἡ φιλία ὅλα τ' ἄλλα εἶνε τάφοι γιομάτοι κόκκαλα, κουταμάρες κι' ἀρρώστεια. Σοὺ τῶπα: δὲ ζῶ παρὰ γιὰ σένα!

Κανεὶς ἀπὸ τὴν παρέα δὲ μίλησε, οὐτ' ἔδειξε πὺς παραξενεύτηκε στὰ λόγια αὐτά. "Ἦταν δεμένοι ὅλοι τους στὴν ἴδια διάθεσι καὶ δὲν εὗρισκαν τίποτε τὸ παρὰ ξένο.

Πληρώσαν, σηκώθηκαν κι' ἔφυγαν. Σὲ λίγο τὰ βιολιά καὶ τὸ σαντοῦρι ἀκολοῦθούσαν ὅξω ἀπ' τὴν ἐκκλησιὰ ποὺ λειτουργοῦσε, καὶ τὸ μπουζούκι μέσασθ' ἑκτὸς, ἀπάνω σὺν ἀμείβῳ! Ὁ παπὰς διάκοιμος τῆς λειτουργίας καὶ διάσας ἀφορισμό, κι' ὁ κόσμος ἔφευγε με κατάρες κι' ἀναθέματα. Ὁ Παναγιῆς κι' ὁ Γιάννης μέσα σὺν ἱερὰ, πεσμένοι στὴν ἀγκαλιά ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου, γιόμιζαν με ἀναφυλλητὰ τὴν ἀδειανὴ ἐκκλησιὰ ἢ τὴν παρέα τους ὅξω κατευώδωνε με τὰ γέλια τῆς τῶν κόσμου τῶν πιστῶν, ποῦ φευγε σάν κοπάδι τρελλῶν.

Μὲ τέτοια κι' ἄλλα περνοῦσαν τὰ χρόνια τῶν παρὰ ξένων αὐτῶν γλεντοκόπων.

Μιὰ μέρα ξαφνικὰ πᾶσανε τὰ ὄργανα καὶ τὰ τραγοῦδια τῆς παρέας τοῦ Παναγιῆ σὺν Γιάννη τοῦ Σεβνταλή Πέρασαν μέρες καὶ δὲν ἔβγαζαν ἄνθρωπο. Μιλιά δὲν ἔβγαζε ὁ Γιάννης σ' ὅσους τὸν ρώταγαν πὺς γίνεκε αὐτὸ τὸ θαῦμα. Ὁ τίτλος «Θεραπευτὴριο Μελαγχολίας» ἔμενε πάντα, τὰ καναρίνια μέσα διαχύναν τὴν λαλιά τους, οἱ φυγοῦρες στὸς τοίχους φάνταζαν με τὰ χίλια τοὺς χρόματ' ὅλα τὰ ἴδια. Μόνον ἡ μορφή τοῦ Γιάννη ἦταν ἀλλομένη τὰ παλαιὰ τραγοῦδια δὲν ἀκούγονταν καὶ τὰ γέλια κι' ἡ διονυσιακὴ διάθεσι δὲ φτερούγιζαν πιά. Εἶχε σαπᾶσει ἡ πνοὴ ποῦδινε ζωὴ σὺν ἀπόμερο μαγαζάκι. Σάν περαστικὴ θύελλα γιομάτῃ φλόγες, σὰ χαριέσουντες ἀντίλαος σήμαντρο ποὺ σβύνει στὴ σιωπὴ τοῦ λόγου, καὶ σὰ φλοσθερὸ ἄνανυστρημα καλοζύγιασσης πέτρας πάνω στὰ νερά μιὰς λίμνης, ποὺ κλείνουν σὲ λίγο πάνωθ' ἑκτὸς γιὰ πάντα καὶ ἔξαναπέρνουν τὴν ἀκύμαντὴ ὕψι τους, ἦσαν ἡ ζωὴ ποῦχε σαπᾶσει. Ὁ καιρὸς εἶχε νικήσει τὴν ψυ-

χή. Ἡ μοῖρα τοῦ τραγοῦδι; Ἡ φιλοσοφία τῆς ματαιότητος τῆς φιλοσοφίας τῆς ἡδονῆς; Τί νᾶχε συμβῇ; Τί εἶχανε γίνεοι οἱ ἐφανατωτές οἱ ἀκούραστοι, οἱ χορτατῆδες οἱ ἀσύνκριτοι; Τί εἶχε γίνεοι τὸ μαγικὸ μπουζούκι, ὁ Παναγιῆς κι' ἡ θαυμασιότη του διαθεσι; Κανεὶς δὲν τὸν ἔβλεπε.

Σφίγγα σωστὴ ὁ Γιάννης, κρατοῦσε κλειστὸ τὸ στόμα του σ' ὅσους τὸν ρώταγαν μῆτε κουδέντα ἄλλη λέγανε τὰ χεῖλη του. Καὶ τὸ λογαριασμὸ ἀκόμη γραφτὸ τὸν ἔλεγε σὺν πελάτες του, — λὲς κι' εἶχε φύγει ἔξω τῆς πόλεως ἡ δύναμι καὶ τῆς ψυχῆς ἡ κίνησι ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ ποῦ σερνόταν.

★

* Ἐνα πρῶτ' χειμωνιάτικο (εἶχανε περάσει ὡς τρία χρόνια), οἱ χειμαδιῶτες τοῦ Μαλεβοῦ, βουνοῦ βορεινὰ ἀπὸ τὸ χωριουδάκι τοῦ παλαιοῦ γλεντιοῦ, εἶδαν ἔξω τῆς πόλεως ἕνα παρὰ ξένο ἄνθρωπο νὰ κατηφορίζῃ τὸ βουνὸ τους: "Ἦταν λιγνὸς σὰ σκέλεθρο, κίτρινος σάν πεθαμένος: τὰ μακρὰ του μαλλιά χύνονταν σὺν ὤμων, τὰ μακρὰ του γένεια σὺν στήθος του. Στὰ χεῖρα του κράταγε σταυρὸ, καμωμένο ἀπὸ πουργοῦλο, καὶ τὰ πόδια του, γυμνά, φαίνονταν, σὲ κάθε βῆμα κάτω ἀπὸ τὸ ράσο ποὺ φοροῦσε, γεμάτα αἵματα, ἔσκιμένα ἀπὸ τ' ἀγκάθια καὶ τὶς πέτρες τοῦ βουνοῦ. Τὰ μάτια του, κατεβασμένα, λαμποκοποῦσαν ἀπὸ πυρετὸ σὲ κάθε τους ἀνθόλεμμα, καὶ δίχως αἶμα, τὰ χεῖλια του ἀνοιγόκλειναν ἀλαφροτρεμόντας σάν ἀπὸ κάποια προσευχή.

Σάν νὰ βρέθηκαν μπροστὰ σὺν Πνεύμα τῆς Ἐρημίας, μπροστὰ σὲ μυστηριακὸ φανέρωμα, μπροστὰ σὲ ψυχὴ ποῦφυγε ἀπὸ τὸν Παράδεισο, ἢ σὲ ἀγγελοσχημὴ σατανικὴ δύναμι, ποῦδρε στὴ γῆ νὰ τοὺς πλανήσῃ, οἱ χειμαδιῶτες παραμέρισαν σὺν διάβα του, βγάζοντας τὸ σκούφο τους ἀπὸ εὐλάβεια καὶ φόβο μαζί, καὶ κυττάζοντας — κυττάζοντας ἀσάλευτοι πρὸς τὸν κατήφορο ποῦ τὸν ἔκρυψε, ἀφοῦ πρῶτα τὸ χεῖρι του μετὰ τὸ σταυρὸ ὕψωμένο τοὺς ἔστειλε μιὰ γοργὴ εὐλογία. Κυττάχτηκαν ἀμίλητοι, μὴ ἔχοντας καρδιά νὰ τὸν ἀκολουθῇ-σουν, καὶ τρῶπωσαν γρήγορα στὰ χειμᾶδιά τους, κάνοντας τὸ σταυρὸ τους χίλιες φορές, ἀνέχεροι, ἀνίδεοι, ἀδύναμοι γιὰ σκέψι καὶ συλλογὴ.

Σὲ λίγες μέρες τοὺς ἦρθε τὸ μήνυμα, πὺς στὰ ριζὰ τοῦ βουνοῦ, κάτω στὰ βουναλίκια, στὴν Τούρλα, σ' ἕνα ρημοκλῆσι πίσω ἀπ' τὸ νεκροταφεῖο τοῦ χωριοῦ, ἕνας ἀληθινὸς ἅγιος εἶχε κατοικήσει. "Ἄγιος ποῦκανε θαύματα, ποὺ θεράπευε ψυχὲς καὶ κορμιά: κήρυττε τὸν ὀρθὸ λόγον, ἔδειχνε τὸ δρόμο τῶν ἱσίων σὺν πλανεμένους καὶ σὺν πονεμένους τὸ δρόμον γιὰ τὴν χάρά. Κατάλαβαν τότε, καὶ πῆραν τὶς φαμίλιες τους καὶ κατηφόρισαν. Ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ ἔρχετο σὺν τὸν τόπον τους.

★

Μὰ πρὶν ἀπὸ τὸ μήνυμα αὐτό, πρὶν νὰ γνωριστῇ σὺν κόσμον τὸ κατέβασμά του ἀπὸ τ' ἄγρια βουνά, τὴν ἄλλη, τὴν παράλλη νύχτα ποὺ κατοίκησε σὺν ρημοκλῆσι τῆς Τούρλας, ὁ μυστηριακὸς ἐρημίτης σύρθηκε σάν παρὰ ξένο ἔρπετο ἔξω ἀπὸ τὴν φωνήν του καὶ κατηφόρισε τὸ ἴσον δρόμον πρὸς τὸν κάμπον, πρὸς τὸ μαγαζάκι τοῦ Γιάννη.

Κοντεύσανε μεσάνυχτα. "Ἦταν τρικυμισμένη ἡ νύχτα, κι' οἱ ἀστραπὲς, αὐλακωνοντας τὴν μαῦρη τῆς πλάκας, τοῦδειγαν τὸ δρόμον του. Μακρὰ εἶχε ἔρχετο ἡ θοὴ τῆς θάλασσας: ὁ ἄερας κοιμῶν βαρὺς, — προμήνυμα τῆς θύελλας. Σὲ λίγο ἔφτασε ὅξω ἀπ' τὸ χαμηλὸ τοῖχον τοῦ κοιμητηριοῦ μετὰ τὸν χοντρόκορμον κυπαρίσσιον. Στὰθηκε. Σὰ λαμπυρίδες λίγα καντηλάκια τρεμόσβυναν, δείχνοντας πὺς κάποιες καρδιὲς ἀκόμη ἔκαιγαν τὸ λάδι τῆς μνήμης τους σὲ κείνους, ποῦχαν φύγει. Γύρω ἀπὸ τὰ φωτάκια αὐτὰ ἔκλεινε πηχτὸ τὸ σκοτάδι, καὶ μόνο οἱ ἀστραπὲς φανέρωναν τὸ πλῆθος τῶν τάφων.

"Ἀφῆσε ἕνα βᾶθ' ὁ βόγγος, — μούνηρμα σάν τοῦ βωδίου ποὺ σφάζουν, καὶ ἔξανακίνησε. Σὲ λίγο χτυποῦσε τὴν πόρτα τοῦ

Γιάννη. — Ποῖος εἶνε; ἀκούστηκε ἀδιδέσθη καὶ τραχεῖα ἡ φωνὴ τοῦ μαγαζατοῦ. — "Ανοίξε, Γιάννη! — "Αἶντε σὺν καλὸ τέτοιαν ὥρα... — Δὲ διώχνουνε τοὺς ἀνθρώπους τοῦ Κυρίου... — Ποῖος εἶσαι σὺ, ποῦ μοῦ χτυπᾷς μέσ' στ' ἄγρια μεσάνυχτα! — "Ανοίξε, Γιάννη!

Λάμψι φάνηκε στὴν αὐλὴ καὶ χόρεψαν ἦσκιον σὺν τοίχους: βαρεῖα περπατήσια ἀκούστηκε κι' ἕνα δοκάρι τραβήχτηκε ἀπ' τὴν μαντρόπορτα. Ἡ πόρτα ἀνοίξε τρίζοντας. Τυλιγμένος σὺν χοντρὸν παλτό του, ὁ Γιάννης ὁ Σεβνταλῆς, σήκωσε τὸ φανάρι τοῦ σὺν πρόσωπον τοῦ ξένου του. Μιὰ μεγάλη τοῦ φέγγει ἀμέσως φωνή, βαθεῖα σάν ἀντικείμενον πέτρας σὲ χάος. Τὸ φαῖμα πέφτει ἀπ' τὰ χεῖρα του, θρυμματίζεται, καὶ, στὴ λάμψι τῆς ἀστραπῆς, φάνηκε τότε, πισωστρατίζοντας, μετὰ τὴν γουρλωμένη, νὰ κἀν τὸ σταυρὸ του.

— Μνήσθητί μου, Κύριε! μωρμούρισε.

Ὁ ἔρημίτης ἔκλεισε τὴν πόρτα: ζύγωσε καὶ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χεῖρι.

Μπήκαν σὺν μαγαζί. Εἶπαν — χαμηλόφωνα σὲ μιὰ στιγμή — ἀπειρα πράγματα: ἔπειτα ὁ Γιάννης, ἀμίλητος πάλι, χάθηκε γιὰ λίγο πίσω ἀπ' τὰ βαρέλια του, καὶ ἔξαναβῆκε κρατώντας μιὰ τσάπα, ἕνα κασμά κι' ἕνα καινούργιον φανάρι.

— Πᾶμε! εἶπε.

Βγήκαν. Ὁ Σεβνταλῆς ἔκρυψε τὸ φανάρι κάτου ἀπ' τὸ φαρδύ του παλτό. Πήγαινε μπροστὰ καὶ φωτίζε. Ὁ ἔρημίτης ἀκολουθοῦσε με κόπον. Σὲ λίγο πηδοῦσαν τὴν χαμηλὴν μάντρα τοῦ κοιμητηριοῦ καὶ σταματοῦσαν σ' ἕνα χορταριασμένον μνημ. Ἀπίθωσαν τὸ φανάρι, κι' ἄρχισαν νὰ σκάδουν. Δύσκολα σπάραινε ὁ κασμάς τὸ σκληρυνένον χῶμα, ποῦ μετὰ τὸ φανάρι καὶ μετὰ τὰ χεῖρα παραμέριζε ὁ καλὸς ἄκουσος.

Οἱ ἀστραπὲς πλῆθαιναν σὺν μαῦρον οὐρανὸν, δυνάμυναν οἱ βροντὲς: ἡ θύελλα ὀλένα καὶ ζύγωνε. Ριπὲς ἀνέμου ἀνάλαφρες ἔκαναν τώρα τὰ κυπαρίσσια νὰ στενάζουν καὶ σάλευαν τὰ μακρὰ μαλλιά τοῦ ἔρημίτη. Τὸ μέτωπό του γυάλιζε ἀπὸ

ἰδρώτα πηχτό. Σκυμμένους ἔκειτο σὺν χῶμα, ποῦ ὀλοῦνε πλῆθαιναν στὰ πηχτά του κασμά, ἔμοιαζε γυναῖκα μοιρολογίστρα πάνω σὲ νιόσκαφον τάφο.

Ξάφνου, τὸ σιδερένιον ἐργαλεῖον ἀνὰ ὥσε ἦχο ἔξω καὶ κούφιο, σὰ νᾶχε χτυπήσει ξύλον. "Αθελὰ τοὺς κυττάχτηκαν οἱ παρὰ ξένοι τυμβωρύχοι: ἀνατριχίλα τοὺς πέρασε τὸ κορμὶ. Μερικοὶ χτύποι, λίγα φτυαρίσματα ἀκόμη κι' ὁ τάφος ἔχασκε... Τὰ σάπια σανίδια τῆς κάσας ἔχαν πεταχθῇ. Καὶ μέσα τους — ἕνα δυνατό φύσημα τοῦ ἀνέμου ἔσθυνε τὸ φανάρι καὶ μιὰ ἀστραπὴ τὸ ἀντικατέστησε — μέσα τους...

— Κακόμοιρο παιδί! εἶπε βραχνὰ ὁ Σεβνταλῆς σκουπίζοντας τὰ μάτια του.

— Πᾶψε! τοῦ σφύριξε ὁ καλὸς ἄερος. Δὲν ἔχει φωνὲς ὁ καμὸς... Οὔτε ἦτανε, οὔτε εἶνε...

Καὶ πήδησε μέσα σὺν τάφο κι' ἄρχισε νὰ χαϊδεύῃ καὶ νὰ φιλῇ τὸ γυμνὸ καὶ κάλο καὶ τᾶσαρκο στήθος τοῦ πεθαμένου, ποῦ τοῦκλειπε τὴν ἡσυχία...

* Ὅταν ἔξοπασε ἡ μπόρα, τοὺς βρῆκε καὶ τοὺς δυὸ μέσα σὺν ἐρημητήριον καὶ ὅταν γλυκοχάραζε ἡ μέρα ἡ μαῦρη, βρῆκε θουλωμένους τοὺς χαλασμένους τοίχους, χωρισμένον σὲ δυὸ κελλιά τὸ ἐκκλησάκι. Σὲ μιὰ γωνιά τοῦ ἐσώτερου κελλιοῦ, ψήλωνε, δεμένον με σύρμα σὺν ἀρμούς του, ἕνα σκέλεθρον ἀντίκρου τοῦ, ἀπλωνόταν ἕνα στρώμα ἀχερένιον καὶ δίπλα του μιὰ στάμνα κι' ἕνα τσανάκι. Στὸ ἄλλο κελλί, ὅπου ἡ μπασιά, δυὸ τρία εἰκονίσματα ἁγίων, ἕνα καντήλι, κι' ἕνα σκαμνὶ μετὰ τὸ εὐαγγέλιον.

★

Τὸ πλῆθος ἄρχισε νὰ μαζεῦται, νὰ πληθαίνει, νὰ φανταίνεται ἀπὸ τὸ κήρυγμα τοῦ ἐρημίτη: Πατέρες ἔχαναν τὰ παιδιά τους, μακάδες τὶς θυγατέρες τους, ἄντρες τὶς γυναῖκες τους, καὶ τὶς μητέρες τὰ παιδιά. Ὅξω καὶ μέσα σὺν ἀσκηταρίον, τὴν ὥρα τοῦ δειλινοῦ, στοιβαζόταν ὁ λαὸς ν' ἀκούσῃ τὸν ἅγιον ἄνθρωπον, νὰ πιάσῃ τὸ ράσον του, νὰ τοῦ φιλήσῃ τὸ χεῖρι, νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ μεσιτεύσῃ σὺν θεῷ γιὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του. Κι' ἡ φωνὴ τοῦ ἐρημίτη, ἀδύναμη, σὰ νᾶρχετο ἀπὸ ἄλλον κόσμον, ἀκούγονταν ὡσπου ἀνάσταν τάστρα τ'

οδράς... και τα πουλιά σωπαίνουν...
—...ια ή δόδος: ή μετάνοια: ένας ό κα-
θαρός: ή στέρησι. Γρηγορείτε και προ-
σεύχεσθε, εϊπε ό Κύριος, και ήμεις έκτε-
λούμεν τό θέλημα Αυτού.

*Ωρες άκουγόταν ή φωνή εκείνη και
λόγος της κανέναν χαμένος δέν πήγαινε.
Τό πλήθος έφευγε με την ψυχή δεμένη άπ'
τά ιερά του λόγια· κι' όταν έμενε μονά-
χος ό μυστηριακός ιεροκήρυκας, ό άνθρω-
πος ό αναμάρτητος κι' ούρανοστελμένος,
άποτραβιόταν στο ιδιαίτερο κελλί του, γο-
νάτιζε μπροστά στο σκέλεθρο, κι' έκλαι-
γεν — έκλαιγε ώρες. Πολλές φορές τόν εύ-
ρισκε ή αύγή στη θέσι αυτή. Και τότε ξα-
νάθωναι, δίχως ύπνο και δίχως δρόσισμα,
νά συνεχισή τό λόγο του γύρω από την μα-
ταιότητα των παθών της καρδιάς και της
ήδονής την άπάτη.

★

Πέρασαν έτσι δυό χρόνια. Ό άσκητής
δέν είχε πιά όψι άνθρωπου. Ήταν μια
κέρνι μορφή, που δέν κινούσε αίμα, μά
κάποια άζηγητη πνοή. Μυστηριακή κάποια
δύναμι κρατούσε στη ζωή τό διάφανο αυ-
τό κορμί.

*Ένα βράδυ που άποτραβήχτη, μόλις έ-
φυγε τό πλήθος, εϊπε:

—Ήρθε ή ώρα σου...

Ξαπλώθηκε στο στρώμα, με τά μάτια
καρφωμένα στο σκέλεθρο. Αισθανόταν πώς
έφευγε. Γινόταν έλαφρός σαν πούπουλο
στον άέρα, σά γνοιδι πεταλούδας στο ή-
λιάχιδο. Αισθηματα εύτυχίας άόριστα
τόν πλημμύριζαν, εϊκόνας όλόχρωμες δια-
βαιναν άπ' τά μάτια του μπρός.

Κάτω άπ' τό φως τό θαμπό του κελλιού
έβλεπε να τυλίγονται τά κόκκαλα του σκέ-
λεθρου, ένα-ένα, με σκέπη σαν άράχνη...
ν' άσπρίζουν σιγά-σιγά και νά φωτάνε
σαν τυλιγμένα με σάρκα... νά παίρνουν
σχήμα, μορφή. Νά τώρα που σάλευαν, σά
νά θέλανε τά ξεφύγουν από τό δεσμό που
τά κράταγε στον τοίχο, νά ζυγώσουν στο
στρώμα του. Τά χέρια, τά πόδια, τό πρό-
σωπο... μ' ένα χαμόγελο θλιμμένο, ύπε-
ράνθρωπο, άφύσικο... Καί, άφανικά, ένα
τραπέζι έξοχικό φανερώθηκε στη μέση του
κελλιού, πρόσωπα χαρούμενα γύρω άστρα-
ψαν, και σ' ένα κάθισμα άνάμεσα τους,
θρονισμένο τό ζωντανό σκέλεθρο.

*Η προσευχή που είχε άνεβή στα χείλη
του σβύστηκε, κι' ένα τραγοδι την άντι-
κατέστησε, τραγοδι παληό, λησμονημένο:

*Η νύχτα ή μαύρη ύπσκειται, κι' ή μέρα ξεδιαλώνει

*Εφριξε: Γινόταν άλαφρός, έφευγε, κι'
ή θύμησίς του βάραινε άκόμη δεμένη στη
γνή!

*Η νύχτα ή μαύρη ύπσκειται, κι' ή μέρα ξεδιαλώνει

*Ω, ή ζωή του καλού καιρού... ή έ-
γνοιασί, ή χαρά, ή αγάπη!

Πήρε τά μάτια του άπ' τά κόκκαλα· κι'
όταν τά ξαναγύρισε σ' αυτά, τίποτα πια
δέν υπήρχε. Καπνός όλα, και τό σκέλεθρο,
άσάλευτο σαν πρώτα, τόν κύτταζε άπελλι-
στικά με τις άδειανές του κόχες.

Με μιάν υπέρτατη δύναμι άνακάθηκε
στο στρώμα και δγκίμασε νά πάη κοντά
του. Σύρθηκε λίγο στο χώνια.

—Εσύ... εσύ! εϊπε. Ήσουν ή χαρά
μου, κι' έγινες ή ιδέα μου.

Ζύγωσε, άγκάλιασε τά πόδια του. Με
τά μάτια άναρριγμένα προς τό άσπρό
κεφάλι:

—Ερχόμαι... τού λέει.

Και κινημένος από στερνήν όρμή, σαν
την άναλαμπή κεριοῦ που σβύνει, άπλωσε
τό σκελετωμένο χέρι, πήρε τό άδειανό πι-
τρή από τί στάμνα του και σηκώνοντάς
το προς τό σκέλεθρο μ' ένα χαμόγελο φρι-
χτό:

—Εβίβα! εϊπε.

Και ξεψύχησε.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ — ΜΙΛΛΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟ-
ΠΟΥΛΟΣ.

Ανδρες
Ιστορίες

Ε λ λ η

Πόσες φορές ένα μυστικό μάς σταμα-
τά στο μονοπάτι της ζωής, χωρίς νά μπο-
ρούμε νά προχωρήσουμε. Μας σταματά
κάθε σκέψη, κάθε έκδήλωσι που θά ήθε-
λε ή καρδιά μας νά φωνάξή σ' όλο τό
κόσμο.

Γιατί υπάρχουν μυστικά που δέν μπο-
ρούν νά σβύσουν τά σημάδια που άφή-
νουν στην ύπαρξί μας.

Και εϊνε τέτοιο τό μυστικό που κρα-
τάει τη μικρή μας "Ελλη σέ αγωνία.

*Ένα γράμμα γεμάτο πόνο μου τό
λέει.

Χωρίς νά θέλη, χωρίς ν' αγαπά ένα
καλοκαιριάτικο θράδι, κάποιο: νέος την
εξεγάσει. Της πήρε ό,τι πολυτιμώτερο εί-
χε, αφήνοντας στη θέσι του τό μίσος και
την πίκρα.

Αυτός όμως την αγαπούσε και τη ζή-
τησε νά την κάνει γυναίκα του.

*Η μικρή "Ελλη δέν μπόρεσε ν' άρνη-
θί γιατί τό μυστικό θά φώναζε τη ντρο-
πή της.

Κι' δέχτηκε.

Δέχτηκε ν' άρραβωνιαστή μαζί του.

Μά ή αγάπη που ως τά τώρα δέν είχε
άκόμα μιλήσει μέσα της, μέσα στην καρ-
διά της παιδούλας των 18 χρόνων παρα-
μόνευε τό πέρασμα και φώλησε στη μι-
κρή πονεμένη ύπαρξούλα της.

Τί νά κάνει τώρα;

Τί νά κάνει ή "Ελλη που γνώρισε τόσο
μικρή τά μυστικά της ζωής;

Γύρω της ό άνθρωπος που την αγαπά,
που τη θέλει για γυναίκα του και που
αυτή μισούσε και μισεί μέσα της.

Γύρω της και κάποιος άλλος εκείνος

που φώλησε στην καρδιά της και άπα-
σχολεί τη σκέψη της. Εκείνος, που αγα-
πά και που της ύνει τις πιο γλυκές στιγ-
μές στην πικραμένη ζωούλα της.

Στά όνειρά της χτίζει μαγικά παλά-
τια που θά κλείνουν μέσα την αγάπη
της.

Μά τό μυστικό της "Ελλης που για
κλειδί του έχει τό μίσος, άνοίγει και ά-
πλώνει τά σκοτάδια της άπογνώσεως.

Μικρή μου "Ελλη, τό γραμματάκι που
μου έμπιστεύεται τά δυό μεγάλα μυστικά
σου με συγκινεί πολύ.

Λοιπόν άκολουθήσε μικρούλα μου, τη
φωνή της καρδιάς σου. Πές στον αγαπη-
μένο σου την αλήθεια.

*Από τη στάσι του, την άπάντησί του,
θά καταλάβης τό μέγεθος της αγάπης
του κι' έτσι θά πάρρη κι' έού την από-
φασι που ή συμβουλή μου δέν θά μπορέ-
ση νά σοῦ δώση.

★

Λένε πώς μια γυναίκα ξαίρει πιο κα-
λά την καρδιά μιας γυναίκας παρά ένας
άνδρας.

Αυτό δέν θέλω νά τό συζητήσω γιατί
μεγάλη έκτίμησι και θαυμασμό έχω για
τόν προκάτοχό μου.

ΛΙΛΗ ΠΡΙΟΝΙΣΤΗ

Σ ΗΜ.— Στις άγαπητές άναγνώστριες και φίλες
της «Ατλαντίδος» Π. Κ. ως Πόπη και Ζ. Μ. ως
Ζίλντα που έλαβα τά γεμάτα πόνο γραμματά τους
θά άπαντήσω στο έργόμειο. Παρακαλώ δε δες θέ-
λουν νά γράψω την άληθινή ιστορία τους ν' άπευθί-
νονται άπ' εδώ και στο έξής στην Κα Λιλή Πριο-
νιστή, περιοδικό «Ατλαντίς» Ευριπίδου 8. Αθήνα.
Σε όλες θά δίνω τη συμβουλή μου μέσα στην έ-
ξιστόρησι του πόνου τους άπ' αυτή τη στήλη που έ-
πιγράφεται: «Αληθινές Ιστορίες».

Η ιστορία του αυτοκινήτου

Και όμως αν άνασκαλίσωμε μέσα στις
βιβλιοθήκες της Όλλανδίας, θά θρούμε
μια πραγματεία για «Ιστοφόρο άμάξι»,
που μετέφερε 30 πρόσωπα.

Αυτό είχε μεγαλύτερη ταχύτητα. Τώ-
σπρωχνε ό άέρας και προχωρούσε με 25
μίλια την ώρα.

Και όμως, ή πραγματική έφεύρεσι του
αυτοκινήτου γίνηκε στα 1770 στο Παρίσι
από τό Νικόλα Κυνά.

Δημιουργήθη μεγάλο σκάνδαλο. Τόν
πέρασαν για δαιμονισμένο, τόν πήγαν
στη φυλακή.

Την μηχανή του την έκλεισαν σέ μια
παληοαυλή της άστυνομίας.

Σήμερα θρίσκειται στο Μουσείο των
Καλών Τεχνών.

*Αλλά, ή φήμη του Κυνά έφθασε μέ-
χρι την Άγγλία και την Άμερική. Έ-
πειτα από 30 λοιπόν χρόνια, τό 1800, ό
Κάπτεν Ρίτσαρντ Τρέβιθ, στο Λονδίνο
και ό "Ολίβερ Ήβανς στη Φιλαδέλφεια,
σχεδόν ταυτόχρονα, έφτιασαν άτμομη-
χανή χωριστή, την όποιαν προσήρμοσαν
σέ ιδιαίτερο όχημα.

Με την μηχανή αυτή οι έφευρέται κα-
τόρθωσαν νά μεταφέρουν 10.000 κοιλιά
βάρος.

Στά 1802 ό Τρέβιθ ώδηγοῦσε επιβά-
τες.

Στά 1829 κάποιος άλλος, ό Σέρ Γκώρ-
νυ ώδήγησε μια άτμάμαξα διανύσας 212
μίλια σέ 14 ώρες.

*Έπειτα από ένα χρόνο ιδρύθη εταιρεία
λεωφορείων «δυνιπούς».

Στά 1844 στη Γλασκώδη υπήρχε τα-

Στά 1838 τό Λονδίνο με τό Μπίρμινχαμ
ήσαν συνδεδεμένα με λεωφορεία αυτοκι-
νητα.

*Όλα όμως έδούλευαν με άτμό.

Τέλος, τό 1887 έπειτα από διαφόρους
εξελίξεις ό Ντέμπελντ διηύθυνε τό πρώτο
πετρελακινητό αυτοκίνητο.

Αυτός που συνέτεινε περισσότερο όμως
στην εξέλιξη του αυτοκινήτου, ήταν ό
Σέλντνεν. Και αυτόν διημφροβήτησε ό
Φόρντ δικαστικώς τό προνόμιό.

*Ό Σέλντνεν νά παραμείνι ό πρωτοπό-
ρος της σημερινής τελειοποίησεως του αυ-
τοκινήτου.

Τό 1770 οι δρόμοι του Παρισιού είδαν
ένα άμάξι νά προχωρή χωρίς άλογα.

Είχε τρεις τροχούς. Ή δέ μηχανή του
μ' ένα άτμολέβητα θρισκότανε στο μπρο-
στινό μέρος.

*Η μεγάλη του ταχύτης ήταν τρία μί-
λια την ώρα.

Εξυπνα και κουτά

Μέσα στη θάρκα, ένθ ή θάλασσα άγρι-
εύει:

*Ό επιβάτης: Είσαι νέβαιος, θαρ-
κάρη, πώς δέν υπάρχει κανένας κίνδυνος;
*Ό θαρκάρης: Βεβαιότατος, κύριε.
Ξέρω πρώτης τάξεως κολύμπι...

★

*Ό γιατρός: Τό Ιατρικό συμβούλιο
πρέπει νά γίνη άμέσως. Ποιους άλλους
γιατρούς θέλετε νά καλέσουμε;

*Ό άρρωστος: Σας άφήνω έλεύθε-
ρον νά διαλέξετε μόνος σας τους συνει-
σέτες.

ή νέα
δοίσεις

Ελεγείο

Λένε, σαν ρωτάς, οι θρύλοι
πώς παλιά ή γυνώρα
του καλού έρημέτη
και της νύφης που στο δελι
ένουτάλγησε τη χώρα,
κι' ήρθε σ' άντρο πουταν στέφτη...

...Έδώ γλυκά άπολησμονιέται
σ' άβολο της νύφης μάγιο
έκείνος Ιλαρός...
και ή νύφη άποπλανιέται
στο βιβλίο του τό άγιο...
πόσος πάει καιρός...

Σ' άγια στέφτη σ' άντρο ζούσαν
με τό συναγάρι
και τραγοδία χύμα
κι' αν τά γόνата πονούσαν
στο σκληρό λιθάρι
άνοιξαν τό μνήμα...

Σ κέλεθρο τώρα οι μαστοί
της γητείας τό γάλα
πιά δέν του χαρίζουν
στη σπηλιά 'ναι κρεμαστοί
και τις τρύπες στάλα-στάλα
δάκρυα του γεμίζουν.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΦΛΙΑΣΙΟΣ

ΛΥΡΙΚΗ ΣΑΤΥΡΑ

Η Βασίλισσα

Θυμάμαι! πόσο μ' άρεσε σαν ήμουν έ-
να τόσο δά πιτσιρίκι νάμαι γώ βασίλισσα
στά παιχνίδια μας. Μια μεγάλη συκιά ή-
ταν τό βασιλείο μου κι' έγώ στο πειό
ψηλό κλαδί της άνεθασμένη έδεινα δια-
ταγές.

Κτυπούσα ένα κλαδι κι' αυτό σήμαινε
πώς έπρεπε όλες νά σκύψουν νά με προ-
σκυνήσουν.

Μά όλες παραπονιόταν. Βέβαια δέν έ-
πρεπε νάμαι πάντα βασίλισσα. Έλα ό-
μως που είχα καλούμαθι.

Είχαν επαναστατήσει και γύρευαν νά
με ξεβροντήσουν.

Μά τό χωράφι ήταν δικό μου κι' ή συ-
κιά μου ανήκε.

Μια μέρα πηγαίνοντας λίγο πιο άργά
στον τόπο του παιχνιδιού ήρθε άλλη βα-
σίλισσα θρονισμένη.

Αν χάνω καιρο την άρπάξω άπ' τό
πόδι με τόση δύναμι που βλέποντας τόν
κίνδυνο ή δύστυχη τσακίστηκε νά κατεβή.

Μά στο κατέβασμα ως φαίνεται ό θρό-
νος ράγισε. Κι' έτσι όπως ήμουν διαστι-
κή με τό κάθισμα που κάνω, πάρε με
χάμω. Ή βασίλισσα βρέθηκε στις πεζό-
τερες στιγμές της ζωής της.

*Η φίλες μου γελοῦσαν αδιάκοπα. Άγ-
κάθια είχαν χωθεί στο σώμα μου κι' άπ'
την μύτη μου έτρεχε αίμα. Κι' είπα τότε
Άς ήμουν σκλάβος. Οι θρόνοι έχουν πιο
βυνατές πίκρες.

ΕΛΕΝΗ ΣΙΓΑΛΑ

Πεννιές

—Τό 1877 εισήχθησαν στη Γαλλία 2...
000.000 χιλιόγραμμα κουρέλια για νά έ-
παρκέσουν στην έγχώρια παραγωγή του
χαρτιού.

—Στις παραμονές του Γαλλογερμανι-
κού πολέμου υπήρχαν στη Γερμανία 3.000
εταιρείαι γυμναστικής «άσκήσεως του
σώματος, εϊφασκίας, σκοποβολής» με
300.000 μέλη. Την ίδια έποχή υπήρχαν
στη Γαλλία 20 μόνο τέτοιες εταιρείες με
2.000 μέλη

—Ό αριθμός των ζητιάνων που ζούσαν
άπ' τις έλεημοσύνες του κόσμου έφθανε
τό 1877 στο Λονδίνο 35.562, δηλ. 32
παιδιά ανά 1000 πόντους πληθυσμού.

Από τὰ δόντια του χάρου

Μιά άστυνομική περιπέτεια

— Άλλό, Γόμυ;

— Γειά σου, Τζίμι!

Οι δυό ντεκετίδ άστυνομικοί είχαν και-
ρό νά ιδωθούνε, γιατί ό καθένας τους ά-
πασχολείτο με ιδιαίτερες ύποθέσεις του
κεντρικού γραφείου της Σκότλαντ Γιάρντ.

*Ό ένας έλειπε για κάποια άποστολή
στις Ίνδιες.

Κι' ό άλλος έλειπε στη Γαλλία περίπου
ένα έτος.

— Και πώς τά πέρασες με τους Ίνδια-
νους;

— Ε, φίλε μου, παρά λίγο ν' αφήσω τό
τομάρι μου έκει κάτω.

— Μά κι' έγώ δέν πέρασα καλλίτερα
από σένα κι' άς θρισκόμουνα στη Γαλλία.

— Είμαι περιέργος νά μου διηγηθής, πώς
τά ξεμπερδέψες με εκείνο τό θηρίο τόν
Τζούλκυ.

— Πολύ άσχημα! Μονάχα ή τύχη με έ-
σωσε. Άκου και θά με δικαιώσης.

*Όταν έφυγα από δώ έπήγα στο Παρίσι
ως παραγγελιοδόχος και για νά επιτύχω
περισσότερο τό σκοπό μου, ένοίκιασα ένα
γραφείο στην λεωφόρο Χόσμαν και άρχι-
σα μάλιστα και διαφημίσεις.

*Ήξερα, ότι ό Τζούλκυ άνακατευτότανε
με άγοραπωλησίες κλοπιμαίων και γι' αυ-
τό οι διαφημίσεις που έκανα ήσαν για κο-
σμήματα.

Μου ήρθαν πολλά ύποπτα πρόσωπα, με
τά όποια διαπραγματεύθηκαν διάφορες ύ-
ποθέσεις. Ήξερα ότι πολλά άπ' αυτά προ-
ήρχοντο από κλοπές στο Λονδίνο.

Τά άγόρασμα όμως σέ φτηνές τιμές και
πήρα και τις διευθύνσεις των κλεπταποδό-
χων αυτών για νά τους κανονίσω άργό-
τερα.

Τέλος μια μέρα, έπειτα από ένα μήνα,
ένα άπόγευμα παρουσιάσθηκε ό Τζούλκυ,
όχι για νά πωλήση, αλλά για νά άγοράση.
Τά χρειάζονταν για νά τό στείλνι στην
Άμερική.

Τού είπα λοιπόν ότι έχω ένα μεγάλο
μπριλλάντι, αλλά ότι τό είχα στον Λονδίνο.

Μου είπε λοιπόν, ότι του ήτο αδύνατον
νά πάη στην Άγγλία.

Μου πρότεινε νά πάω έγώ νά τό φέρω
και μου έδωσε μάλιστα μια μεγάλη προ-
καταβολή.

Δώσαμε τό χέρι κι' έγώ χάθηκα για μια
βδομάδα.

*Έπειτα από μια βδομάδα ήρθα στο
γραφείο μου και την ίδια μέρα κατά τό
θράδυ παρουσιάσθηκε ό Τζούλκυ.

— Πρέπει νά τό δείξω στον άγοραστή,
γιατί αλλιώς δέν μπορεί νά κλείση ή
δουλειά.

Και πράγματι έπειτα από δυό λεπτά
θρισκόμαστε σ' ένα ταξί.

Πιο ήλιθια δέν φέρθηκε άλλη φορά.
Τό ταξί ήταν δικό τους και μόλις μή-
καμε μέσα με φιμώσανε κι' έπειτα από μια
ώρα θρισκόμουνα κλεισμένοι στη σοφίτα
ένος πεντάροφου.

*Η φυλακή αυτή ήταν καμωμένη επί
τηδες, γιατί είχε σίδερτα στα παράθυρα
και έπικοινωνούσε μονάχα έσωτερικώς με
τό πέμπτο πάτωμα, όλος διόλου άνεξάρ-
τητα.

Καμιά κραυγή βοήθειας δέν μπορού-
σα ν' άκουστή από τό ύψος εκείνο.

Τρεις μέρες μ' αφήκανε νηστικό, χωρίς
νερό, χωρίς φαί. Είχα τελείως εξαντληθί.
Βύζαινα ένα κλειδί, για νά νοιώθω κάποια
δρυσία στο στόμα μου.

*Έπειτα από τρεις μέρες τό πρώτ μπήκε
ό Τζούλκυ, μόνος. Κρατούσε ένα πιστόλι
στο χέρι κι' άρχισα νά χτυπώ άριστερά, δε-
ξιά μου νά με τρομοκρατήση, έπειτα από
την εξάντλησι της πείνας που μου έκανε.

*Όταν έπαψε τους πυροβολισμούς, τότε
με ρώτησε:

— Λοιπόν, κύριε Τόμυ, κύριε πράκτω
της Σκότλαντ Γιάρντ, ήρθες για νά με
πιάσης, έ; Νόμισες ότι έγώ είμαι κούτος,
δέν είν' έτσι; Γελάσθηκες. Θά σέ σκοτώσω,
Γόμυ. Ός τά πινέζα που δέν πινέζα...

Νά σοῦ πῶ την αλήθεια, φοβήθηκα. Ή-
ταν ή πρώτη φορά που μου συνέβαινε ένα
τέτοιο πρόγραμμα και σκεπτόμουνα πώς θά
γλύτωνα άπ' αυτό τό θηρίο.

Ευτυχώς που τά χέρια μου ήταν λυτά
και με μια άπτομη κίνησι πήδησα έπάνω
του. Τό πιστόλι έπεσε χάμω. Τά χέρια μου
τόν έπιασαν από τους ώμους και τόν έρρι-
ξαν χάμω. Έστήριξα τό γόνάτο μου στο
στήθος του με όλη τη δύναμή μου, τόσο,
που του ήρθε μια λιγοθυμιά.

*Έωφελήθηκα της στιγμιαίας σαστιμά-
ρας του και με δυό γροθιές στο στομάχι
και δυό στα μιλίγγια τόν άφησα έντελώς
άναίσθητο στο πάτωμα.

Συνήθως κρατούσα έπάνω μου πάντοτε
τις χειροπέδες.

Δέν με είχαν ψάξει νά μου τις πάρου-
νε. Του τις πέρασα στα χέρια και τόν κλεί-
δωσα μέσα σέ κείνο τό δωμάτιο.

Τότε κατέθηκε με τις άκρες των ποδιών
στο σπíti.

Προχώρησα στην κουζίνα και θρήκα
διάφορες μπουκάλες ποτιό στον πάγο. Πή-
ρα μια στην τύχη και άδειασα σ' ένα πο-
τήρι. Ήταν ένα ύπεροχο κονιάκ μπράντυ.
Συνήλθκα και προχώρησα στα δωμάτια.

Από τη μισοανοιγμένη τότε πόρτα της
κρεβάτοκάμαρας διέκρινα τη Σίλκη, την
έρωμένη του, ή όποια σκολιζότανε μισόγυ-
μνη στον καθρέφτη.

Με τό πιστόλι στο χέρι την άνάγκασα
νά γονατίση και της έδωσα τά χέρια.

*Ήταν ήμέρα και δέν μπορούσα νά κάνω
τίποτα.

Στ' άναμεταξύ φοβόμουνα μήν έρθη κα-
νείς, γι' αυτό μάρωσα τόσο την κυρία
είσοδο, όσον και την πόρτα της ύπηρε-
σίας.

Τό άπόγευμα τηλεφώνησα στην προ-
σθεία, ή όποια μου έστειλε ένα αυτοκίνη-
το και τρεις βοηθούς.

Τους κατεβάσαμε κοιμισμένους, γιατί
τους είχα ποτίσει ναρκωτικό για νά μη φέ-
ρουν αντίσταση.

Με τό αεροπλάνο μας τους με-
τέφερα και τους δυό στο Λονδίνο, χωρίς
νά πάρη ειδησι ή άστυνομία της Γαλ-
λίας.

Κι' έτσι οι δύο περιώνυμοι κακοῦργοι
και κλεπταποδόχοι της Άγγλίας εϊνε
κλεισμένοι στις φυλακές για 20 χρόνια
φυλακή.

ΜΙΚΑ ΣΩΓΙΕΡ

‘Εγώ είμαι ο δολοφονος

Μιά τραγωδία αγάπης και πάθους

‘Η αθώουσα του δικαστηρίου ήταν άσφυκτικώς γεμάτη, κι’ όλοι περίμεναν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πολὺκροτης αὐτῆς δίκης, πού ὁ σωφὲρ, σκότωσε τὸν κύριό του Λόρδος Στρίμπεργκ.

Στὰ θεώρεα, μερικὲς κυρίες ἄπο συγκίνησι δάκρυζαν κι’ ὁ κόσμος κρατοῦσε τὴν ἀναπνοή του νὰ μάθῃ, νὰ δῇ...

Ὁ Εἰσαγγελεὺς σοβαρὸς ἀνέβηκε στὴν ἔδρα.

—Ὅλες οἱ ἀποδείξεις, εἶπεν, εἶνε ἐναντίον τοῦ σωφὲρ, πού καθὼς ὁμολογεῖ ἕνας ὑπηρετὴς τὴν ὥρα πού ἄκουσε τὸν θόρυβον στὸ ἀπάνω πάτωμα, εἶδε τὸν σωφὲρ νὰ κατεβαίνει μὲ τὰ μάτια πεταγμένα ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες καὶ πιτσιλισμένο ἀπὸ αἷμα τὸ πρόσωπο. Ὁ σωφὲρ τὸ ἀρνιέται χωρὶς ὁμῶς καὶ νὰ ὁμολογῇ πού ἦταν κῆτην τὴν ὥρα. Ὁ σωφὲρ Μάριο Ἀλπάνι κατηγορεῖται γιὰ τὸν φόνο τοῦ λόρδου καὶ καταδικάζεται εἰς θάνατον.

Μιά φωνὴ ἐπιδοκίμασις δέχθηκε τὰ λόγια αὐτὰ καὶ θὰ τὸν λιντσάοιζαν, ἀσφαλῶς, ἂν ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ δὲν ἀνέβαινε στὸ ἐδωλό τοῦ κατηγορουμένου μιά κυρία πού τὰ βαρεῖα πέπλα τῆς φανέρωναν ὅτι ἦταν ἡ λαίδη Στρίμπεργκ.

Μὲ μιά ἐλαφρὴ κίνησι τοῦ χεριοῦ τῆς πέταξε τὸ πέπλο πού τὴ σκέπαζε.

Τὸ πρόσωπό τῆς καὶ τὰ μεγάλα μάτια τῆς κῦτταζαν ἡσυχά τριγύρω.

Ἐνας ψιθύρος θαυμασμοῦ βγήκεν ἀπ’ ὧλων τὰ στόματα. Τὰ μεγάλα θλιμμένα μάτια τῆς πού κῦτταζαν τόσο ὠραία, εἶχαν κατορθώσει νὰ ἡσυχάσουν τὸ μαινόμενο πλήθος.

Κύριοι ἔνορκοι, Βρίσκομαι στὴν ἀνάγκη νὰ μιλήσω καὶ νὰ ἀνατρέψω τὴν ἀπόφασί σας. Ἡ θέτη μου εἶνε πολὺ δύσκολη, τὸ ὁμολογῶ πῶς ἐγὼ ἡ γυναῖκα τοῦ δολοφονηθέντος γνώριζα τὸν δολοφόνον καὶ δὲν ἦρθα ἀμέσως νὰ σᾶς τὸν παραδώσω.

Κύριε Εἰσαγγελεῦ, πλανᾶσθε. Ὁ δολοφόνος δὲν εἶνε ὁ σωφὲρ Μάριο Ἀλπάνι. Ὁ δολοφόνος θρίσκειται μπροστὰ σας, καὶ θὰ σᾶς τὸν παραδώσω. Ἐπιτρέψατέ μου ὅμως προτίστως νὰ σᾶς διηγηθῶ μιά τοαγικὴ ἱστορία πού σχετίζεται μὲ τὸ ἔγκλημα.

Κανέννας δὲν ζήτησε νὰ τὴν ἐμποδίσῃ, ὅλοι κρατοῦσαν καὶ τὴν ἀναπνοή τους ἀκόμα γιὰ νὰ μάθουν ποίος ἦταν ὁ δολοφόνος, πού κατάρθωνε νὰ κρύβεται τόσο καλά.

—Πρὶν παντρευθῶ, ἐξηκολούθησε, ἦμουν ἕνα φτωχὸ κορίτσι χωρὶς καμμιά ἀνάτη-σι ἀπὸ τὴν ζωή. Ἡ μητέρα μου ἔργαζόταν ὡς μοδίστρα στὸν πύργο τοῦ Λόρδου καὶ μέναμε μαζί σ’ ἕνα μικρὸ περίπτερον τοῦ μεγάρου. Ὁ Λόρδος ἦταν μονάχος στὸν κόσμον, ὁ μόνος κληρονόμος του ἦταν ἕνας ἀνεψιὸς του, πού ἔμενε τὴν Καλκούτα, διευθύνοντας τὰ κτήματα τοῦ κόμητος. Μιά μέρα ἦρθε στὸν πύργο, συναντηθήκαμε τυχαία, εἰμαστε νέοι καὶ ἀγαπηθήκαμε τρελλὰ. Μοῦ ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ πῆγαινε νὰ ἔργασθῇ γιὰ λογαριασμό του καὶ θὰ γύριζε νὰ μὲ παντρευθῇ. Ὁ Λόρδος φαίνεται ἀντελήφθηκε τὸν ἔρωτά μας καὶ μιά μέρα τὸν ἔστειλε πίσω μὲ τὴν ἀπειλὴ ὅτι ἂν γύριζε καὶ μὲ ξανάβλεπε, θὰ τὸν ἀπεκλήρουνεν. Ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ γιὰτὶ δὲν εἶχε χρήματα δικά του πρὸς τὸ παρόν.

Σταμάτησε λίγο καὶ σκούπισε τὸν ἱδρώτα πού εἰχε ἀπ’ τὸ χλωμό της πρόσωπο. Κανέννας δὲν κοινώθηκε ἀπ’ τὴ θέραι του. Οὔτε ὁ παραγκληρὸς θόρυβος δὲν τάραιξε τὴν αἰθουσα.

—Μιά μέρα, ἐξηκολούθησε, ἦμουν μόνι στὸν πύργο καὶ ἦρθεν ὁ Λόρδος Στρίμπεργκ. Μοῦ μίλησε μὲ καλωσύνη καὶ ἐγὼ φαντάσθηκα πῶς εἶχα ἕνα ἄνθρωπον μὲ ἐμπιστοσύνη. Μὲ κῦτταζε στὰ μάτια περήφανος, τὸ ὁμολογῶ, καὶ σὲ μιά στιγμὴ

κάτι ὑποπτεύθηκε. Πῆγα ν’ ἀνοίξω τὴν πόρτα. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὤρμησεν ἀπάνω μου, μ’ ἄρπαξε ἀπ’ τὴν μέση, μὲ ξάπλωσε στὸ πάτωμα κι’ ἐκεῖ διὰ τῆς βίας μ’ ἔκανε δική του.

Τὸ πρόσωπό τῆς ἦταν σὰν κερί καὶ ἔάν ἕνας δὲν πρόφτανε νὰ τοποθετήσῃ ἕνα κάθισμα δίπλα τῆς, θὰ ἔπεφτε.

—Ἐξακολουθεῖτε, εἶπε ὁ Εἰσαγγελεὺς σὲ λίγο.

—Ἄν ἤθελον εἶπε, ἀγαποῦσε, γιὰτὶ σὲ δέκα μέρες φώναξε ἕνα παπὰ καὶ μ’ ἔκανε νόμιμη γυναῖκα του. Δὲν μπορούσαμε ὅμως νὰ συνεννοηθοῦμε, ἦταν 60 χρόνων καὶ ἦμουν μόλις 16, κι’ ἔπειτα καθὼς σὰς εἶπα, ἀγαποῦσα τὸν ἀνεψιὸ του. Σὲ λίγα χρόνια, ὕστερα ἀπὸ μιά μακροχρόνια ἀρρώστεια, ὁ ἄνδρας μου ὁ Λόρδος Στρίμπεργκ ἔχασε τὸ φῶς του ἐντελῶς, συγχρόνως ἦλθε κι’ ἀπ’ τὴν Καλκούτα ὁ νέος ἀνεψιὸς του. Εἴμαστε πειὰ μεγάλοι, καὶ γιὰ νὰ κρύψουμε τὸν ἔρωτά μας, δὲν μιλήσαμε καθόλου γιὰ τὸν ἔρχομό του. Ἐγκαταστάθηκε στὸ σπίτι, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἀποφύγουμε τὰ σχόλια τῶν ὑπηρετῶν, τὸν προσέλαβα ὡς σωφὲρ. Ὁ Μάριο Ἀλπάνι δὲν εἶνε παρὰ ὁ νεαρὸς Λόρδος Στρίμπεργκ.

Μιά βοή ἀπὸ χειροκροτήματα καὶ φωνὲς ἐπνίξαν τὰ τελευταία λόγια τῆς λαίδης καὶ μιά φωνὴ ἔφτασε ὡς τὰ αὐτιά τῆς.

—Ἀθῶος ὁ κατηγορούμενος. Ἐκείνη εὐχαρίστησε μ’ ἕνα βλέμμα τὸ πλήθος καὶ εἶπεν:

—Ἐνας ὑπηρετὴς ὅμως παληός, πού γινώριζε τὸν νέο, τὸ μαρτύρησε στὸν ἄνδρα μου καὶ μιά μέρα οδηγούμενος ἀπὸ τὸν ἴδιο ὑπηρετὴ, πῆγε στὸ δωμάτιο τοῦ

Μαρίου. Τὴν ἴδια ὥρα γύριζα ἀπ’ τὸν κήπο φορτωμένη λουλοῦ α καὶ πήγα νὰ τοποθετήσω μερικά στὸ δωμάτιο. Καθὼς ἔμπαινα μέσα, ἀντίκρισα τὰ πόδια του πίσω ἀπὸ ἕνα ριντῶ, προχώρησα καὶ ξαφνικά ἀνοίξε τὸ ριντῶ καὶ προχώρησε κατ’ ἐπάνω μου μ’ ἕνα πιστόλι στὸ χέρι. Φαντάσθηκε πῶς ἦταν ὁ Μάριο, καὶ πυροβόλησεν. Εὐτυχῶς χύμισε ἀπάνω του, τοῦ ἄρπαξε τὸ πιστόλι καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῶ, τὸ ἔδωσα ἀπάνω του. Κύριοι ἔνορκοι, ὁ Μάριο Ἀλπάνι ἢ Λόρδος Στρίμπεργκ δὲν εἶνε δολοφόνος. Ἐγὼ εἶμαι ὁ δολοφόνος. Μπορεῖτε νὰ μὲ συλλάβετε, εἶμαι στὴν διάθεσί σας...

Κανέννας δὲν μίλησε. Κανέννας δὲν κινήθηκε ἀπ’ τὴ θέσι του. Μονάχα οἱ ἔνορκοι ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα γύρισαν καὶ ὁ Εἰσαγγελεὺς ἔλαβε πάλι τὸν λόγο.

—Τὸ δικαστήριον παραδέχεται τελεῖαν σύγχρησιν φρενῶν διὰ τὴν κατηγορουμένην καὶ ἀπαλλάσσει αὐτὴν ἀπὸ πάσης ποινῆς.

Μιά βοή ἀπὸ χειροκροτήματα καὶ φωνὲς ἐπιδοκίμασις γέμισαν τὴν αἰθουσα.

Ἐκείνη εὐχαρίστησε τὸ κοινὸ καὶ βγήκε ἀκουμπισμένη στὸ χέρι τοῦ νεαροῦ Λόρδου Στρίμπεργκ.

Ἐνα αὐτοκίνητο τοὺς περίμενε ἔξω καὶ μπήκαν μέσα θιαστικοί.

—Σ’ εὐχαριστῶ, ἀγάπη μου, τῆς εἶπε, φιλώντας τὸ χέρι της. Χάρης στὴν θαυμασία ἀγόρευσί σου, καὶ πρὸ πάντων στὴν παρατηρητικότητα σου θρίσκομαι ἐλεύθερος. Σκέψου ἂν δὲν πρόσχευς ὅτι τὸ χέρι του ἦταν κλεισμένο, θὰ τ’ ἀνοίγει ἡ ἀστυνομία καὶ θὰ εὕρισκε μέσα τὸ κουμπὶ ἀπ’ τὸ σακκάκι μου πού τὴν ὥρα τῆς πάλης μοῦ τράβηξε κι’ ἔμεινε στὴ χούφτα του.

—Πρέπει ὅλα νὰ ξεχαστοῦν, Μάριε. Ἀπὸ σήμερα ἀρχίζουμε μιά καινούργια ζωή.

ΚΑΤΟΥΛΑ ΜΑΝΤΕΣ

Ἐπυροβόλησε νομίζοντας ὅτι ἦταν ὁ Μάριο... γύρισε νὰ τὸν δολοφονήσῃ...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤῶΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ὁ Στὰ ἄτης Μπέλος, ἐκ κατεστημένης στὴ Λάρισα ἐχει ἔλθει στὴν Ἀθήνα μὲ τὴν γυναῖκα του καὶ τὴν κόρη του.

Ἡ Ἀποσία ὅμως εἶνε ἡ δευτέρα γυναῖκα τοῦ Μπέλου καὶ δὲν χανεῖται τὴν ὁμορφίαν τῆς Ἀλίκης. Μεταδὶ τῶν δύο γυναικῶν ὑπάρχουν διαρκῶς προστριβές, τίς ὁποῖες δημιουργεῖ πάντοτε ἡ μητρικία.

—Σὲ παρεκάλεσα νὰ μὲ λές μαμά, τῆς λέγει. Καὶ ἡ Ἀλίκη, ἡ ὁποία ἐχει ἀκόμα πρόσφατὴ τὴν ἀνάμνησιν τῆς μητέρας τῆς, ὑποκύπτει γιὰ νὰ μὴ διασαρστήσῃ τὴν γυναῖκα τοῦ πατέρα τῆς.

Εἶνε Ἀποκρίσεις. Ἡ Ἀλίκη θέλει νὰ πᾶν σὲ κά-σιον ἐπίσημο χορὸ. Χίλιες ἀφορμὲς θρίσκονται νὰ τὴν ἐμποδίσῃ. Ἰὸ πένθος τοῦ θεοῦ τῆς, καὶ τέλος ἡ ἔλλειψις καταλλήλου φορέματος γιὰ τὸ χορὸ.

—Κατὶ μοῦ κρύβεις τῆς λέγει τέλος ἡ μητρικία. Μὴν κᾶν τὴν κοτυθ, φαντάζεσαι πῶς δὲν παρετήρησα τίς μεγάλες φιλίες σου μὲ κείνον τὸ νέο.

—Ὁ κύριος Φτέρης, εἶνε ἕνας κύριος καθὼς πρέπει.

Ἡ ἔλεια ὅμως τῆς μητρικίας υπερβαίνει τὰ ὅρια. —Θέλει μιά συμβουλή; τῆς λέει. Ἄν ἔσας ἐστὶν τοῦ σου νὰ τὸν κατακτήσῃς, χάνεις τὸν καιρὸ σου. Ὁ Φτέρης δὲν εἶνε γιὰ σένα.

Φαίνεται πιά δολοκάρνα ἡ κακὴ πρόθεσις τῆς μητρικίας.

—Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ποτέ! Ἀκούς; Ποτέ! Καὶ ὅτι κι’ ἂν κᾶν, ὅσο κι’ ἂν ἐπιμένῃς...

Ἡ στιγμὴ ὅμως ἐκείνη ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ μπαίνει ὁ Στρίμπεργκ.

Ἀποσία, δὲν σὲ θρήκα στὴν κάμαρά σου καὶ σκέφτηκα πῶς θὰ εἶσαι ἐδῶ.

Πράγματι ἡ Ἀλίκη ἦταν κάτωχορ. Παρὰ λίγο, νὰ μαρτυρήσῃ τὸ μυστικὸν τῆς Ἀλίκης. Καὶ τότε:

Ὁ Μπέλος νόμισε πῶς κατὶ ἐνόησε. Ἡ μητρικία ὅμως δικαιολόγησε τὴν ταραχὴ τῆς Ἀλίκης, στὴν ἐπιμονὴ τῆς νὰ πᾶν στὸ χορὸ.

—Ἄ, αὐτὸ ἦταν; εἶπε ὁ Μπέλος. Ὅταν οἱ δύο γυναῖκες ἔμειναν μόνες, ἡ Ἀσπασία διατήρησε τὴν ὑπουλή, ἡσυχαστικὴ στάσις τῆς.

—Ἄφου ἔχεις τὴν ἀδεία τοῦ πατέρα σου, ὅλα εἶνε ἐν τάξει, ἐβόλυσεν τὴν Ἀλίκη μὲ τὴν πῖο μελῖρ-ρυτὴ φωνή τῆς. Ἰώρα ὅμως πρέπει νὰ φροντίσῃς γιὰ τὴν τουαλέττα σου, νὰ τρέξῃς στὴν μοδίστρα. Ἐρχομαι κι’ ἐγὼ μαζί σου γιὰ νὰ σοῦ δώσω τὸ γούστο μου. Μὰ πρῶτα ἐλπίζω πῶς θὰ μ’ εὐχαρίστησῃς γιὰ τὴν... τροπὴ πού ἔδωσα στὸ πρᾶγμα... Γιὰ τὸ χε-τῆρ σου εἶπα ἕνα μεγάλο ψέμμα...

Ἡ Ἀλίκη τῆς ἔριξε ἕνα βλέμμα ἐλαφρῶς περιφρονητικόν.

Ὅλη ἡ κοσμικὴ Ἀθήνα ἦταν μαζεμένη στὸ Κλάρις.

—ἕνα μοιχαλὶκὸν τραπέζακι θρίσκονταν ὁ Φτέρης.

Ὁ Φτέρης ἦταν κομψὸς καὶ ὠραῖος. Ἐσπινάκι γὰρ μάτια του ἔλαμπαν.

Μιά νέα στὰ δολοφονηθέντων εἶχε ἐμφανισθῇ. Σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ πῆγε στὸ γνωστὸν τοῦ ξενοδοχείου.

Περιμένει! Περιμένει. Ἦρθαν οἱ ἔντεκα.

—Δὲ θάρρη, ψιθύρισε. Ἐσπινάκι στὴν πόρτα φάνηκε μιά σιλουέττα.

—Εἰσεῖ! Ἐπὶ τέλους!

Ἦταν ἡ Ἀλίκη.

—Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε ἡ Ἀλίκη. Δὲ φταίω ἐγώ. Δὲν εἶμαι ἐλεύθερη.

Ἐκάθισαν κοντὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο.

Ἡ Ἀλίκη κῦτταζε ἀνίσχυα γύρω τῆς.

—Δὲ θὰ μείνω πολὺ μαζί σας, κ. Φτέρη. Ἦρθε γιὰ μιά στιγμὴ... ἐπειδὴ προχθὲς σᾶς ὑποσχέ-θηκα. Μοῦ εἶπατε πῶς... θέλετε νὰ μοῦ μιλήσετε γιὰ ἕνα σοβαρὸ ζήτημα. Σᾶς ἀκούω...

3

Ἡ ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Ὁ Φτέρης πλησίασε ἀκόμη πῖο κοντὰ τὸ καθίσμά του.

—Δεσποινὲς Ἀλίκη, εἶπε μὲ κάποια συγκίνησι πού δὲν ἦταν στίς συνήθειές του, νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς μιλήσω εὐλικρινῶς. Δὲ σᾶς γνωρίζω πολὺν καιρὸ... μόλις δεκαπέντε ἡμέρες... καὶ ἐν τούτοις ἔχω τὴν ἐντύπωσιν πῶς χρόνια πολλὰ εἶμαστε κα-λοὶ φίλοι. Ἡ ἀπλότης σας, ἡ καλωσύνη σας, μοῦ δίνουν ἕνα θάρρος, πού δὲν μοῦ ἐνέπνευσε ποτὲ καμμιά ἄλλη γυναῖκα. Καὶ θάθελα πρῶτα νὰ σᾶς τινίσω τὴ μεγάλη ἐκτίμησιν πού αἰσθάνομαι γιὰ σᾶς. Διαφέ-ρετε τόσο πολὺ ἀπὸ τίς νέες τῆς ἡλικίας σας... σᾶς ἀρκίζομαι ὅτι γιὰ μένα ἡ γνα-

ρμμία σας ὑπῆρξε μιά ἀληθινὴ ἀποκάλυψις.

Ἐνα πραγματικόν... ὄμορ- τῆς ἰοχρῆς. Καί...

Διέκοψε τὴ φράσιν του, σὰν νὰ μὴ τολ-μοῦσε νὰ προχωρήσῃ.

Καὶ θὰ ἦταν παράξενον τὸ φαινόμενον αὐ-τὸ γιὰ ὅσους ἐγινώριζαν τὸ Ντίνον Φτέρη.

Ἡ μετριοφροσύνη, ἡ ταπεινότης, δὲν ἦταν στὸν χαρακτήρα του. Τολμηρὸς, περήφα-νος κάποτε καὶ λίγο ἀγέρωχος. Ἐτοῖ ἐ-λεγον ἐκείνους πού τὸν φέροντο γιὰτὶ δὲν ἔδινε θάρρος εὐκόλα, εἶχε μεγάλη ἰ-δέα γιὰ τὸν ἑαυτὸ του.

Ἡ ἀλήθεια ἦταν ὅτι ὁ Ντίνος ἦταν τὸ χαϊδεμένο παιδί τῆς κομψῆς, τῆς κοσμικῆς Ἀθήνας. Δὲν εἶχε, παρὰ νὰ ἐμφανισθῇ σ’ ἕνα σαλόνι, σὲ κέντρο διασκεδάσεως, γιὰ νὰ βρεθῇ ἀμέσως τριγυρισμένος ἀπὸ τίς πῖο ὁμορφες, τίς πῖο περιζήτητες γυναῖκες.

Ἐνα του βλέμμα ἀρκοῦσε γιὰ νὰ γοητεύ-σῃ, νὰ κατακτήσῃ τὴν πῖο ἀκατάδεκτη, νὰ τοῦ ἐξασφαλίσῃ μιά αἰσθηματικὴ ἐπι-τυχία.

Ἦταν ὅμως καὶ τρο-ερά ἀσέλικος. Καὶ πολλὰ ὠραία μάτια εἶχαν κλάψῃ μὲ τὴν ἀδιανομία του.

Καὶ τώρα...

Κανέννας ἀπὸ τοὺς φίλους τοῦ Ντίνου δὲν θὰ τὸν ἀνεγνώριζε ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ...

Πόσο θὰ γελοῦσαν ἂν τὸν ἔδλεπαν διστα-κτικῶ, σοβαρῶ, σχεδὸν δειλὸ μπροστὰ στὴ μικρὴ αὐτὴ ἐπαρχιώτισσα...

Ἀλήθεια Μιά ἀκατανόητὴ δειλία τὸν ἔ-κανε μέσα στὸ ἔρημο ἀναγνωστήριον τοῦ ξενοδοχείου νὰ ψάχνῃ, ἔπειτα νὰ χάνῃ τὰ λόγια του, σὰν ἕνας πρωτοετῆς μαθητῆς τοῦ Γυμνασίου.

Δὲν διέφυγε ἀπὸ τὴν προσοχὴ τῆς Ἀ-λίκης αὐτὴ ἡ συγκίνησις. Ὅταν τὸν εἶδε νὰ σταματᾷ, τοῦ εἶπε μὲ ἕνα γλυκὸ χαμό-γελο:

—Λοιπόν; Γιατί δὲν προχωρεῖτε; Αὐτὸ πού ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε εἶνε τόσο... τρομα-ρὸ; Γιατί δισταξεῖτε;

Δὲν ἦταν λιγώτερον ζωηρὴ καὶ ἡ δική τῆς συγκίνησις. Τὸ πρόσωπο τοῦ νέου, πού ἦταν σκυμμένο ἐπάνω τῆς, τῆς φαινόταν τόσο ὠραῖο, ὥστε μόλις τολμοῦσε νὰ τὸ κοιτάξῃ. Ἦσθάνετο ἕνα εἶδος φόβου. Ἡ φήμη, πού εἶχε ὁ Φτέρης ὡς μεγάλος κατα-κτητῆς, εἶχε φθάσει σ’ αὐτιά τῆς ἀπὸ τίς φλυαρῖες τοῦ κόσμου. Καὶ τῆς φαινόταν σχεδὸν ἀπίστευτον τὸ γεγονός, ὅτι ἕνας ἄν-θρωπος σὰν αὐτὸν ἔβριχε τὰ μάτια του σὲ κείνη. Γιατὶ ἦταν φανερό πῶς τοῦ ἄρεσε ἡ συντροφικία τῆς.

Περίμενε ἀνυπόμονα μιά ἀπάντησιν, πού δὲν ἄργησε νὰ ἔλθῃ.

—Θὰ μιλήσω, δεσποινὲς Ἀλίκη, τῆς εἶπε αὐτὴ τὴν φορὰ πολὺ σοβαρά. Μὰ πρῶτα θὰ μοῦ δώσετε τὴν ἀδείαν νὰ ἀντλήσω λίγο θάρρος ἀπὸ τὰ ὠραία, τόσο ὠραία μάτια σας. Πρέπει νὰ εἶνε πολὺ τολμηρὸς ἕνας ἄνδρας, ὅταν ἀπὸ μιά λέξι ξεσπάτῃ τὴν εὐ-τυχία του.

Αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Ντίνος τὰ πρόφερε σὲ ἐπίσημον τόνον.

Ἡ καρδιά τῆς Ἀλίκης ἀρχισε νὰ κτυ-πᾷ τόσο δυνατὰ, ὥστε σχεδὸν κόπηκε ἡ ἀναπνοή τῆς. Γιὰ κείνη ἀνθίζαν ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ τόσες ὠραῖες ἐλπίδες... Εἶχε τὴν ἐντύπωσιν πῶς ὀνειρεύεται, πῶς ὅλα αὐτὰ

τὰ ἀπίθανα πού συνέβαιναν γύρω τῆς δὲν ἦσαν πραγματικά, μὰ πλάσματα τῆς ἐ-ξημιμένης φαντασίας τῆς.

Ὁ Ντίνος Φτέρης, ὁ πῖο ὁμορφος, ὁ πῖο περιζήτητος νέος τῆς Ἀθήνας...

Αὐτὸς, πού ὅπως εἶχε ἀντιληφθῇ ἡ ἴδια, ἦταν ὁ στόχος ὧλων τῶν γυναικῶν θαυμασμάτων, τῆς μιλοῦσε μ’ ἕνα τρόπο, πού δὲν ἐδειχνε μόνο μιά ἀπλή συμπάθεια.

Ἡ ἀρμονικὴ φωνὴ του εἶχε προφέρει πρὸ ὀλίγου τόσο ὠραία, ἀδέχαστα λό-για...

Ἦχοῦσαν ἀκόμη σ’ αὐτιά τῆς τὰν μιά ἀγνωστὴ, μαγευτικὴ μουσικὴ. Καὶ τὰ μαῦρα μάτια, πού ἐξασκούσαν ἐπάνω τῆς μιά μαγνητικὴ δύναμι, προσηλάνοντο στὰ δικά τῆς, θερμά, γλυκά, σχεδὸν ἰκε-τευτικά καὶ μὲ ἀπειρὴ τρυφερότητα.

Ἡ νέα προσπάθησε νὰ κατακινήσῃ τὴ συγκίνησιν πού ἐπνίγε τὴ φωνή τῆς. Ἐμ-θύρισε σὰν νὰ μιλοῦσε στὸν ἑαυτὸ τῆς, πολὺ σιγανά:

—Ἡ εὐτυχία... Πῶς μπορεῖ νὰ τὴν ἐξαρ-τήσῃ ἕνας ἄνθρωπος σὰν ἐσᾶς ἀπὸ μιά δική μου λέξι;

—Ναί, Ἀλίκη, ἐπιθύρισε ἐκείνους. Αὐτὴ τῇ λέξι τῇ μαγεύσεις. Δὲν εἶνε ἔτσι; Δὲν τὴ διαβάσεις στὰ μάτια μου; Γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού εἶχαν γνωρισθῇ, ὁ Ντίνος τῆς μιλοῦσε μὲ αὐτὴ τὴν οἰκειό-τητα. Τὸ ὄνομα τῆς στὰ χεῖλη του ἐλάμ-βανε τώρα μιά ἀλλοιώτικη σημασία. Ἄν ἕνας ἄλλος ἄνδρας ἔπαιρνε αὐτὸ τὸ θάρ-ρος, ἡ Ἀλίκη δὲν θ’ ἀργοῦσε νὰ τὸν δά-λῃ στὴ θέσι του. Μὰ τώρα δὲν τῆς ἐρχό-ταν στὸ νοῦ νὰ διασαρστήσῃ. Ἀπ’ ἐναν-τίας, τῆς φαινόταν σὰν φυσικὴ συνέπεια τῆς γνωριμίας των. Ποτέ, ὅμως καὶ στὰ τολμηρότερα κοριτοίστικα ὀνειρά τῆς δὲν εἶχε φαντασθῇ πῶς ἕνας Φτέρης θὰ ἔβριχε τὰ μάτια του ἐπάνω τῆς. Καὶ ἡ Ἀλίκη κατεῖχετο ἀκόμη ἀπὸ τὸ αἰσθημα-τικὸν τῆς ἐκπλήξεως γιὰ μιά τέτοια ἀνέλπιστη τύχη. Γιατὶ δὲν τῆς ἔμενε πειὰ καμμιά ἀμ-φιβολία...

Ὁ Ντίνος τὴν ἀγαποῦσε, ὅλα στὴ στά-σι του, στὰ φλογερά του βλέμματα, στὸν τόνον τῆς φωνῆς του, μαρτυροῦσαν ἕνα δυ-νατὸ αἰσθημα, μιά ἀκατανίκητὴ ἔλξι πού τὸν ὠθοῦσε ἄμεσα πρὸς ἐκείνη. Ἡ μικρὴ Ἀλίκη ἦταν σὰ ζαλισμένη, ἀλήθεια, μὲ τὴν ἀποκάλυψιν αὐτὴ. Ἦτο τόσο ζαλισμέ-νη, ὥστε ξεχνοῦσε τὸν τόπον πού θρίσκό-ταν, τὴν ὥρα πού περνοῦσε, ζοῦσε, μονά-χα ἐντατικά ἢν

Τὸ καράβι φάντασμα

Μιά θαλασσίνη τραγωδία

Τὸ «Μираμέρα» περνοῦσε ἥσυχά μέσα ἀπὸ τὰ παγόβουνα, προσπαθώντας νὰ ἐκφυγὴ κανένα δυστύχημα.

Γαζεῖδεύει τώρα δεκαπέντε μέρες. Ἐρχόταν ἀπὸ τίς ξηρὲς τοῦ Νοτίου Πόλου καὶ προχωροῦσε πρὸς τὴν Αὐστραλία.

Δεκαπέντε ἡμέρες ἀγωνία πάνω στὸ καράβι κι' ὅταν ἀπολευθερώθηκαν ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνή ζώνη καὶ ἀντίκρουσαν τὰ ψηλά βουνὰ τῆς Τρίμες, ἐξαλάφρωσε ἡ καρδιά τους.

Ἐπίασαν στὸ Σίντεκ καὶ ἀπὸ κεῖ ἐκίνησαν γιὰ κατ' εὐθεῖαν γιὰ τὸ Ἀντεν.

Ὁ Ἰνδικὸς ὠκεανὸς δὲν ἦταν ἀγριεμένος καὶ τὸ πλήρωμά του εὐτυχισμένο τραγουδοῦσε στὴν πλώρη, τὰ παθητικὰ τραγούδια τοῦ χωριοῦ τῆς.

—Πλοῖο στὸν ὀρίζοντα, φώναξε ἓνας ναύτης.

Πράγματι, μέσα στὴ γραμμὴ πού ἀκολουθοῦσε τὸ «Μираμέρα» φαινόταν ἓνα ἀτμόπλοιο.

Τὸ «Μираμέρα» πλησίαζε διαρκῶς καὶ γιὰ μεγάλη ἐκπληξί ὧν, τὸ πλοῖο δὲν ἔβγαζε οὔτε καπνὸ, ἀλλὰ οὔτε καὶ ἐκινεῖτο ἀπὸ τὴ θέσι του.

Τὸ «Μираμέρα» πλησίαζε διαρκῶς καὶ σταμάτησε σὲ πολὺ κοντινὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ «Τζοῦβελ».

—Τὸ «Τζοῦβελ», φώναξε ὁ καπετάνιος, τί νὰ συμβαίνει; ἄραγε ἐπάνω στὸ πλοῖο; Κατέβασαν ἀμέσως μιὰ θάρκα καὶ ὁ ὑποπλοίαρχος μαζί με τρεῖς ναύτες ἀνέβηκαν στὸ κατὰστρωμα.

Ἀπόλυτη ἥσυχία. Τίποτα δὲν ἀκουγότανε. Ψυχὴ ζωντανὴ δὲν ὑπῆρχε στὸ καράβι. Καὶ ὁ καπετάνιος, τὸ πλήρωμα; τί εἶχαν γίνει;

Ὁ ὑποπλοίαρχος τοῦ «Μираμέρα» ἄρχισε νὰ ψάχνῃ τίς καμπίνες.

Ἀνοίξε τὴν καμπίνα τοῦ καπετάνιου καὶ κεῖ μπροστά σ' ἓνα μπαούλο εἶδε ἓνα

νὰ φτάσουνε μιὰ ὥρα ἀρχίτερα. Ἐνα θράδυ, ἔπειτα ἀπὸ δύο μέρες, ἐνῶ ἐκάπνιζα ξεπλωμένοι στὴν πλώρη, ἦρθαν κοντά μου ὁ ἀρχιμηχανικὸς καὶ ἓνας ναύτης.

Εἴμαστε φίλοι. Μ' ἐπλησίασαν λοιπὸν καὶ μεταξὺ μας ἄρχισε μιὰ πάρα πολὺ περιέργη κουβέντα.

Ὁ ἀρχιμηχανικὸς μὰς ἐμπιστεύθηκε ὅτι στὴν Καλλιότα ἔνας πολὺ πλούσιος ἔμπορος ἐπεσκέφθη μιὰ μέρα τὸν καπετάνιο.

Δὲν μπόρεσε ν' ἀκούσῃ πολλὰ πράγματα, ἀλλὰ ἀπὸ ἄκρες-μέσες ἐνόησε ὅτι θὰ ἔφερνε στὸ πλοῖο ἓνα μπαούλο μ' ἓναν ἀμύθητο θησαυρὸ.

Πράγματι, τὴν ἄλλή μέρα, δέκα χαμᾶληδες με πολὺ κόπο μετέφεραν μέχρι τὸ πλοῖο τὸ μυστηριώδες μπαούλο με τοὺς θησαυροὺς.

Ἡ περιέργειά μου εἶχε φθάσει στὸ κατὰκόρυφο, τὸ εἶχα δὴ κι' ἐγώ, ἀλλὰ ὁ ἀρχιμηχανικὸς μὰς ἐζωντάνεψε ἐκεῖνο τὸ θράδυ τὴν περιέργειά σὲ τέτοιο βαθμὶ, πού πέσαμε χωρὶς νὰ τὸ θέλουμε σὲ πειρασμὸ.

Ὁ ἀρχιμηχανικὸς ἔπειτα ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ μιὰ μπουκάλι με ροῦμι καὶ μὰς πότισε σὲ τέτοιο βαθμὶ πού φθάσαμε στὸ σημεῖο νὰ ὀρκιστοῦμε ὅτι πρέπει νὰ γίνουμε ὅπως-ὅποτε πλούσιοι.

Δηλαδή;

Τὸ σχέδιο ἦταν ἑτοιμὸ. Ὁ ἀρχιμηχανικὸς πού τὰ εἶχε ὅλα σχεδιάσει ἔβγαλε δύο ταμιτζάνες νερὸ ἀπὸ τὴ στέρνα καὶ τὸ φύλαξε στὴ καμπίνα του, μέσα στὴ στέρνα τοῦ νεροῦ.

Τὴν ἄλλή μέρα ὅλοι εἶχαν δηλητηριασθεῖ.

Τοὺς ρίξαμε λοιπὸν στὴ θάλασσα. Μείναμε ἐπάνω στὸ καράβι μονάχα οἱ τρεῖς μὰς.

Τὸ βραδάκι φάγαμε καλὰ εἶπιαμε πολὺ καὶ μεθύσαμε ἀπὸ τὴ χαρὰ μὰς.

Πάνω στὸ γλέντι ὅμως τσακώθηκε ὁ ἀρχιμηχανικὸς με τὸ ναύτη κι' ἀρπαχτήκανε στὰ χέρια.

Δὲν ξέρω πὼς κυλήσανε χάμω, πὼς ἔσπευξε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον καὶ τέλος πὼς βρεθήκανε καὶ οἱ δύο τους στὴ θάλασσα.

Τὸ καράβι προχωροῦσε με τὴ λίγη φωτιά πού τοῦ εἶχε ἀπομείνει ἀκυθέρνητο καὶ με ἔμένα μεθυσμένο ἐντελῶς μόνο πιά στὸ πλοῖο.

Ὅταν ζύγνησα τὴν ἄλλή μέρα, τότε σκέφθηκα τὴ θέσι μου.

Ποῖος θὰ με πίστευε ἂν με βρῖσκανε μόνο στὸ καράβι;

Ποῦ θὰ πῆγαινε;

Ποῦ θὰ ἄραζε;

Τί θὰ ἔκανα;

Σκέφθηκα λοιπὸν νὰ μπῶ σὲ μιὰ βάρκα καὶ μόλις θ' ἀντίκρυζα ξηρὰ, νὰ πάρω μαζί μου ὅσα μποροῦσα ἀπὸ τὸ θησαυρὸ τοῦ μπαούλου καὶ νὰ βγῶ ἔξω στὴ στεργιά.

Θάλλαζα ὄνομα καὶ με τὰ λεφτὰ πού θὰ εἶχα θὰ μποροῦσα νὰ ζήτῳ σὲ μιὰ ξένη ἄλλή πολιτεία. Ἀργώτερα θάπερνα καὶ τὴ γυναῖκά μου με τὰ παιδιά.

Πῆγα λοιπὸν ν' ἀνοίξω τὸ μπαούλο.

Ἀλλά... τί βρῖκα μέσα;

Τί νομίζετε ὅτι βρῖκα;

Ἐνα πέτρινο ἀγαλμα με μιὰ ἄγρια μορφή τοῦ βούδα.

Ἡ ἀπελπισία μου ἦταν μεγάλη.

Φαντασθεῖτε ὅτι σκοτώθηκε ἓνα ὀλόκληρος κόσμος γιὰ ἓνα παληογάλαμα πέτρινο...

Καὶ τώρα τί νὰ κάνω;

Καλῶ.

Καταλαβαίνω ὅτι εἶνε οἱ τελευταῖες μου στιγμές.

Θὰ πεθάνω.

Θεὸς νὰ με συγχωρέσῃ.

Ἄς με συγχωρέσουν καὶ τὰ παιδιά μου ἂν μάθουν τὴν ἱστορία μου.

... .. ΦΛΩΝΤ ΦΑΡΕΡ

Τὸ συμπόσιον τοῦ αἵματος

Μιὰ περιπέτεια στὴ Ζούγκλα

Τρεῖς μέρες εἶνε τώρα πού ἔφυγα μέσα στὴν καρδιά τῆς ζούγκλας, καταδιωγμένος ἀπὸ θηρία καὶ ἀνθρώπους. Τὰ ρούχα μου εἶχαν γίνει ράκη, τὰ πόδια μου τὰ χέρια μου εἶνε καταματωμένα.

Μόλις σήμερα μπόρεσα νὰ συνέλθω καὶ νὰ πιστέψω ὅτι ἀληθινὰ ἀκόμα ζῶ.

Εἶχα τελείως ἀπελπιστεῖ πὼς δὲν θὰ ξανάβλεπα πιά τὸ ὄραϊό μου χωριό, τὸν πύργο μου στὸ Λονδίνο καὶ τὴν ἀγαπημένη μου οἰκογένεια.

Ὅλα ὅμως τὰ χρεωστῶ σὲ μιὰ γυναῖκα.

Σὲ μιὰ μαύρη τὴν ὁποία κρατῶ τώρα κοντά μου καὶ θὰ τὴν πάρω μαζί μου στὸ Λονδίνο, ἐνάντια πρὸς τίς πατροπαράδοτες ἀρχές τῆς οἰκογενείας μου, νὰ τὴν παντρευθῶ καὶ νὰ τὴν κάνω νόμιμη γυναῖκά μου.

Καλλίτερα νὰ τὰ διηγηθῶ με τὴ σειρά τους τὰ γεγονότα.

Μιὰ μέρα ξεκίνησαμε ἀπὸ τὸ Λονδίνο, ἐγὼ καὶ οὔο φίλοι μου, νὰ πάμε στὸ Ντάρ ἐλ Σαλάμ κι' ἀπὸ κεῖ νὰ προχωρήσουμε στὸ ἑσωτερικὸ τῆς Ἀφρικῆς.

Τί πηγαίναμε νὰ κάνουμε;

Μιὰ νεανικὴ περιπέτεια, νὰ μελετήσουμε τὰ ἥθη καὶ ἔθιμα τῶν ἀγρίων καὶ νὰ ἐπωφεληθούμε τῶν διαφορῶν ἐκπλήξεων πού θὰ μὰς παρουσίαζε τὸ εὐφορο καὶ πλούσιο μέρος τῆς χώρας ἐκείνης;

Σχηματίσαμε ἓνα μεγάλο караβάνι ἀπὸ μαύρους καὶ ξεκίνησα. Δέκα ἡμέρες προχωροῦσαμε χωρὶς κανένα ἀπρόοπτο στὴν ἀγνωστὴ ζούγκλα, ὅτε ξαφνικὰ ἓνα πρωὶ ἀκούσαμε τοὺς ἤχους ἑνὸς τὰμ-τάμ.

Ὁ ἦχος ἐρχόταν ἀδύνατος καὶ ἀργὸς σὰν πένθιμος.

Ὁ ὁδηγὸς μὰς μὰς ἐξήγησε ὅτι κάποιος ἀπέθανε στὸ κοντινὸ χωριὸ καὶ μὰς συμβούλεψε νὰ λοξοδρομήσωμε καὶ νὰ μὴν περάσουμε μέσα ἀπὸ τὸ χωριό.

Οἱ δύο φίλοι μου κι' ἐγὼ πού ζητούσαμε ἀκριβῶς κάτι τέτοιες περιπέτειες δὲν τὸν ἀκούσαμε καὶ ἐξακολουθοῦσαμε τὸν δρόμο μὰς πρὸς τὸ χωριὸ αὐτὸ τῶν ἀγρίων.

Εἶχαμε πλησιάσει περὶ τὰ ἑκατὸ μέτρα ὅτε ξαφνικὰ τὰ τύμπανα ἄρχισαν νὰ χτυποῦν πιδ βιαστικά, πιδ δυνατά.

Μὰς εἶχαν δεῖ καὶ τυποῦσαν συναγερμὸ.

Ὡς πού νὰ μὰς δώσῃ νὰ καταλάβωμε ὁ ὁδηγὸς μὰς εἶχαμε περικυκλωθῇ ἀπὸ τοὺς ἀγρίους.

Ὁ ἀέρας φύμ-ιζε ἀπὸ τὰ θέλι τους.

Ἐμεῖς εἶχαμε πέσει χάμω σαστισμένοι κι' ἀρχίσαμε τοὺς πυροβολισμούς.

Ὁύτε ξέραμε τί κάναμε.

Μὰ οὔτε καὶ μπορῶ νὰ θυμηθῶ τί συνέβη.

Γιατὶ μιὰ πέτρα ἀπὸ σφενδόνα με χτύπησε στὸ κεφάλι καὶ ἔμεινα ἀμέσως ἀνίσθητος.

Ὅταν ἀνοίξα τὰ μάτια μου ἀντίκρυσά μιὰ μαύρη, μιὰ ὑπέροχη ὁμορφιά μαύρη νὰ με κυττάξῃ συμπληρητικά.

Μοῦ γέλασε. Τῆς γέλασα. Ἀλλὰ οὔτε νὰ μοῦ μιλήσῃ ἤξερε στὴ γλῶσσα μου, οὔτε κι' ἐνῶ τὴ δική της.

Μοῦφερε νερὸ, φρούτα. Ἐφαγα καὶ ἀνακάθησα. Γύρευα νὰ θυμηθῶ με τὸ μυαλό μου σταματοῦσε ἐκεῖ πού ἔπεσα.

Μιὰ ὀλόκληρη ἡμέρα πέρασα με τὴ νέα αὐτὴ πού ὅλο μοῦ χαμογελοῦσε καὶ με γίλιους δύο τρόπους γύρευε νὰ μοῦ δείξῃ τὴ συμπάθειά της.

Τὴν ἄλλή ὅμως ἡμέρα μπήκανε μέσα στὴν καλύβα ὅσοι τεράστιοι, γιγαντόσωμοι ἄντρες, οἱ ὁποῖοι με παρέλασαν καὶ με πῆγαν στὴν πλατεῖα.

Ἐκεῖ εἶχε μαζευτῇ ὅλο τὸ χωριό, γυναῖκες καὶ ἄντρες.

Τοὺς συντρόφους μου δὲν τοὺς εἶδα

πουμενά, οὔτε καὶ τοὺς μαύρους τῆς συνοδείας μου.

Μὲ δέσανε λοιπὸν σ' ἓνα δέντρο καὶ τὸ τὰμ-τάμ ἄρχισε νὰ χτυπᾷ, ἐνῶ οἱ ἄγριοι τραγουδοῦσαν γύρω μου με κάτι στριγγές φωνές.

Μιὰ χύτρα βρισκότανε πάνω σὲ μιὰ φωτιά καὶ ἓνα κόκκινο πηχτὸ ὑγρὸ εβράζε μέσα.

Δὲν ἤθελα νὰ τὸ πιστέψω ἀλλὰ ἦταν ἡ ἀλήθεια.

Μέσα στὴ χύτρα ὑπῆρχε αἷμα.

Οἱ μαῦροι βράζανε αἷμα.

Τί θὰ τὸ κάνανε;

Ἐμελλε νὰ τὸ δῶ κι' αὐτό.

Ἀπὸ τὴ χύτρα μ' ἔνα ὄλινο κουταλάκι ἤπιαν ὅλοι ἀπὸ λίγο.

Καθένας πού ἔπινε ἀγρίευε περισσότερο κι' ἤθελε κι' ἄλλο.

Ἦταν πράγματι τὸ συμπόσιο τοῦ αἵματος.

Δύο μαῦροι διηθύναν τὴν ὄλην τελετή. Ἐάφνου ὁ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς, πῆρε ἓνα κούτσουρο καφτὸ καὶ ἤρθε κοντά μου καὶ θὰ μοῦ τὸ ἔχωνε μέσα στὰ μάτια.

Κατέβασα τὸ κεφάλι καὶ ἐκλείσα τὰ μάτια μου.

Τὴ στιγμή ἐκείνη ὅμως ἀκούστηκε μιὰ παράξενη φωνὴ πουλιοῦ.

Τὸ χέρι τοῦ μαῦρου σταμάτησε.

Ἀνοίξα τὰ μάτια καὶ εἶδα ὅλον ἐκεῖνο τὸν κόσμο νὰ τραβιέται ἀπὸ κοντὰ μου.

Φύγαν ὅλοι γιὰ τὸ δάσος. Ἐμείνα μόνος. Κάτω ὅμως ἀπὸ τὰ χαμόκλαδα ἀκούσα ἓνα σοῦρσιμο.

Γύρισα τὰ μάτια μου καὶ εἶδα τὴ Ζέτα — ἔτσι τὴ λένε τὴ μαύρη πού μ' ἔσωσε — νὰ σοῦρνεται με τὴν κοιλιά.

Πλησίασε, ἤλθε κοντά μου, ἔκοψε τὰ σχοινιά μ' ἓνα μυτερὸ σίδερο κι' ἔπειτα τραβώντας με ἀπὸ τὸ χέρι με ὡδήγησε στὴν ὄχθη ἑνὸς ποταμοῦ.

Ὁ ΕΡΡΙΚΟΣ ΣΤΗΝ ΝΙΝΕΤΤΑ

Ἐκεῖ βρῆκαμε ἓνα μονόξυλο. Περάσαμε ἀπέναντι τὸ ποτάμι καὶ ἐπὶ δέκα ἡμέρες ὑποφέροντες τὰ πάνδεινα φθάσαμε πάλι στὸ Ντάρ ἐλ Σαλάμ.

Τὴ φωνὴ τοῦ πουλιοῦ τὴν εἶχε βγάλει ἡ Ζέτα καὶ σήμαινε: ἐχθρὸς ἐρχεται.

Οἱ μαῦροι φύγανε πρὸς τὴ ζούγκλα νὰ ἀμυνθοῦν κι' ἔτσι ἡ Ζέτα κατόρθωσε νὰ με σώσῃ ἀπὸ τὸ μαρτύριο τῆς τυφλώσεως, ἀλλὰ καὶ τοῦ θανάτου.

Ποτέ μου ὅμως δὲν θὰ ξεχάσω τὸ συμπόσιο ἐκεῖνο τοῦ αἵματος τῶν ἀγρίων, τὸ ὁποῖον ἀσφαλῶς θὰ ἀποτελεῖτο ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν συντρόφων μου.

ΤΖΙΜ ΙΖΟΝΣΟΝ

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

— — —

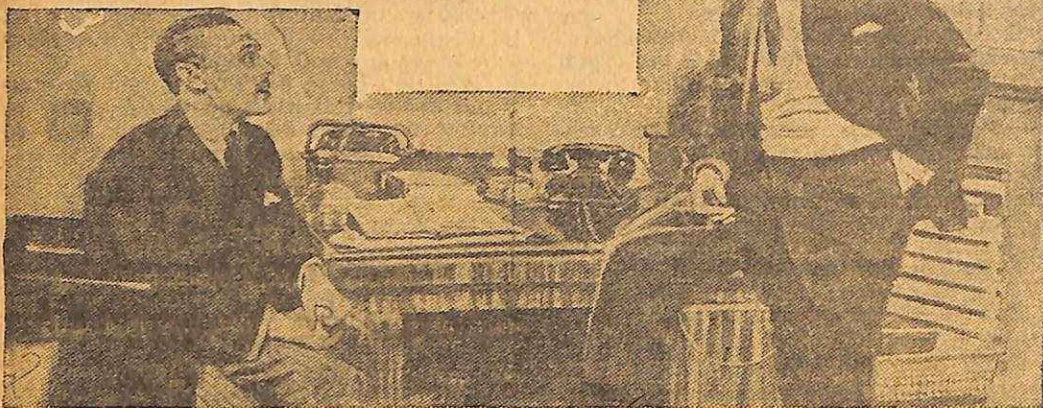
— — —

— — —

Γιατί έκλεψε!...

Μιά τρομερή έκδίκησις

Ο καινούργιος τμήματάρχης χτύπησε τὸ κουδούνι τοῦ γραφείου του καὶ διέταξε τὸν κλητῆρα νὰ φωνάξῃ κάποιον ὑπάλληλο.

Μὲ ἀβέβαιο βῆμα, ὁ νέος, μπῆκε στὸ γραφεῖο τοῦ προϊστάμενου του ποὺ τὸν ἀντίκρυζε γιὰ πρώτη φορά. Ὁ Μάρβελλ, ὁ τμήματάρχης, ξαπλωμένος στὴν πολυθρόνα του, ἀμίλητος, παρακολουθοῦσε τὸν ὑφιστάμενό του καί, μ' ὅλη τὴν ἀπόστασι ποὺ τοὺς χώριζε, μπόρεσε νὰ διακρίνῃ τὸν ἰδρώτα ποὺ μούσκεβε τὸ μέτωπο τοῦ νεαροῦ.

Αὐτὸς στάθηκε μπροστὰ στὸν Μάρβελλ, σχεδὸν σὲ προσοχή, καὶ περιμένε μὲ ἀγωνία νὰκούσῃ τί θὰ τοῦ ἔλεγε.

— Ἄν δὲν κάνω λάθος, τὸ ὄνομά σας εἶνε Κέρνεϋ; Ρώτησε ὁ ἀνώτερος.

— Ναί, Σέρ!

— Εἰσθε, καθὼς ἔμαθα, δεκαπέντε μέρες στὴν ὑπηρεσία τῆς Τράπεζῃς μας... Σταμάτησε, δὲν ἤξερε πὼς νὰ προχωρήσῃ στὸ θέμα του, μουντζούρωσε πεισμαμέντος τὸ στουπόχαρτο. — Τέλος κάρφωσε τὸ βλέμμα του στὰ μάτια τοῦ νέου καὶ εἶπε:

— Κέρνεϋ, ὁ μισθός σας, ὅταν προσληφθήκατε στὴν Τράπεζα, ὠρίστηκε τέσσερες λίρες τὴν ἑβδομάδα. Σεῖς, φαίνεται, νομίσате ὅτι ἀδικεῖσθε κι' ἐφροντίσατε, μόνος σας, μ' ἕναν εὐκολο τρόπο, ν' αὐξήσετε τίς ἀποδοχές σας.

Τὰ χέρια τοῦ ὑπαλλήλου τρεμούλιασαν, ἔγιναν σὰν φίλντισι. Ψιθύρισε ἀδύνατα.

— Κύριε, δὲν καταλαβαίνω τί θέλετε νὰ πῆτε.

Ὁ Μάρβελλ χαμογέλασε. Κύτταξε συμπονετικά τὸν νεαρό μὲ τὰ φαρδύα ἐτοιματζίδικα ροῦχα. Στενοχωρέθηκε ποὺ ἦταν ἀναγκασμένος γιὰ πρώτη μέρα νὰ κάμῃ τὸν ἀνακριτὴ στὸ νέο του τμήμα. Ἄφησε τὰ μάτια του νὰ πλανιῶνται στὸ κενό, καί, μὲ γοργή φωνή, ρώτησε ἀδέξια:

— Κέρνεϋ, ἀνόητε, γιατί κλέψατε ἀπὸ τὸ ταμεῖο πενήντα λίρες;

Ὁ μικρὸς τινάχτηκε, τάχασε τελείως. Μ' ὅλα ταῦτα ὠρίστηκε πὼς ἦταν ἀβέβαιο.

— Κύριε Κέρνεϋ, ἐξηκολούθησεν ὁ Μάρβελλ, ἀφήστε αὐτὰ κατὰ μέρος. Εἶνε γελοιό, σεῖς ἕνα παιδί, νὰ τὰ θάζετε μὲ μιά Τράπεζα. Ἐδῶ, σ' αὐτὰ τὰ χαρτιά, εἶν' ὁ

λες οἱ καταθέσεις τῶν συναδέλφων σας. Θύμωσε λίγο, στάθηκε, χτύπησε τὴ γροθιά του στὸ γραφεῖο καὶ ἐσυνέχισε:

— Παιδί! Γιὰ τὸνομα τοῦ Θεοῦ, τί σὰς ἐσπορῶε νὰ γίνετε κλέφτης;

Τὰ σταχτοπράσινα μάτια τοῦ Κέρνεϋ κύτταξαν ἀτονα τὸν προϊστάμενο.

— Ἀθελά του ψιθύρισε:

— Δὲν ἔξερω οὐτ' ἐγώ.

Ὁ Μάρβελλ ἀναστέναξε εὐχαριστημένος. Τώρα ποὺ ὁ μικρὸς μαρτυροῦσε, δὲν

ἦταν ἀνάγκη νὰ ἐπέμβῃ ἡ ἀρχή. Θὰ τὰ βόλευε στὸ καλλίτερο.

Ἡ ἀνθρωπιά του χάθηκε γι' αὐτό. — Ἐσκυψε πάνω ἀπ' τὸν νέο, τὸν ἔβαλε νὰ καθίσῃ καὶ τοῖπε ἡσυχᾶ:

— Κέρνεϋ, θέλω νὰ σὲ βοηθήσω, πές μου ὅμως ἀντρίκια, γιατί ἐκλεψες αὐτὰ τὰ λεφτά;

Τὸ παιδαρέλι σήκωσε τὰ μάτια του, συγκινημένο, γιὰ μιά στιγμὴ. Τὰ ξανακάτέβασε ὅμως μὲ πείσμα. Ἴσως καὶ νὰ τὸν πείραζε ἡ συμπονία τοῦ ἀνωτέρου του. Δύστροπα σχεδὸν ἀπάντησε:

— Τί ἀξίζει, κύριε, νὰ μάθετε τὸ γιατί; Φτάνει ὅτι ἐγὼ πῆρα τὰ χρήματά.

— Παιδί, μὴν εἰσαι πεισματάρης, πές μου τί σ' ἐσπορῶε: Τὰ χαρτιά, ἢ ἡ ἀνάγκη κάποιου δικοῦ σου;

Τοῦ νέου τὸ ξανθὸ κεφάλι δὲν σάλεψε. Τὰ μάτια του ἔμειναν καρφωμένα στὸ χαλὶ. Ὁ ἄλλος θέλησε ν' ἀστευθεῖ καὶ ρώτησε ξανά:

— Μήπως καμμιὰ γυναίκα;

Τὸ ξανθὸ κεφάλι σάλεψε καταφατικά.

— Ναί, σέρ.

Ὁ Τμήματάρχης ξαφνιάστηκε. Τί ζητοῦσε μιά γυναίκα ἀπ' αὐτὸ τὸ παιδί; Ποιὰ νᾶταν αὐτὴ ποὺ κατὰστρεφε τὴν καριέρα ἑνὸς νέου γιὰ ἕνα περαστικό της κασιρτίο; Ὑπάρχει λοιπὸν τόση ξετσιπώσια στὸν κόσμο;

Ὁ Κέρνεϋ βιάστηκε τώρα νὰ μιλήσῃ, εἶπε μὲ πάθος:

— Σέρ, δὲν μποροῦσα νὰ κάνω ἄλλοιως, τὴν ἀγαπῶ τρελλὰ κι' ἐπρεπε νὰ τῆς πηγαίνω δῶρα. Μὰ τί ὠφελεῖ νὰ σὰς τὰ πῶ; Ἄλλως τε εἶνε παντρεμένη. Ὁ ἀνδρας της, ἕνα σωστὸ γουρουνί, εἶνε γέρος καὶ τὴν κακομεταχειρίζεται, ἤθελα νὰ τὴν σώσω ἀπ' τὰ χέρια του.

Οἱ τελευταῖες λέξεις τοῦ ὑφισταμένου του, ἔφεραν τὴν ψυχὴ τοῦ Μάρβελλ σὲ ἀναστάτωση. Ξανακάθισε, ἔκλεισε τὰ μάτια του καί, μὲ τὸ νοῦ του, πέταξε στὸ μακρινὸ του σπιτικό. Ἀναλογιστικὴ τὴ Ζαννέτ, τὴν ὁμορφὴ γυναίκα του, τὴν ξανθομαλλοῦσα καὶ τσαχπίνια.

Ὅταν τὴν παντρεύτηκε ὅλοι τοῦ προφήτεψαν τὸ κακό.

— Παιδί μου, τοῦχε πῇ ἡ μητέρα του, αὐτὴ θὰ σὲ χορέψῃ στὸ ταμί.

Κι' ἀλήθεια αὐτὸ δὲν ἀργήσε νὰ συμβῇ. Λίγους μῆνες μετὰ τὸ γάμο τους ἐκείνη ἄρχισε τίς περιπέτειες. Ἐνας, δυό, τρεῖς... Αὐτὸς τὸ κατάλαβε, μὰ τὴν ἀγαποῦσε τρελλὰ. Τὴν συμβούλεψε.

— Ζαννέτ, ὁ δρόμος ποὺ διάλεξες εἶνε κακός. Ὅσο εἶνε καιρὸς σταμάτησε.

Ἡ μικροῦλα γυναίκα του, κουνώντας τὰ ξανθὰ στάχια τῶν μαλλιών της ἀπαντοῦσε:

— Αὐτὴ ἡ ζωὴ μὲ μεθάει, ἂν μὲ θέλεις κράτησέ με, ἄλλοιως... φεύγω!

Καὶ τὴν κράτησε, ἀπὸ φόβο πὼς τὸ διαζύγιο θὰ τὴν ἔκανε πιδ ξετσιπωτῇ, θὰ τὴν

κατὰστρεφί. Εἶχε καὶ μιά μυστικὴ ελπίδα πὼς τὸ παιδαίστικο μυαλό της θὰ πείζε μὲ τὸν καιρὸ ἡ ἀγάπη του θὰ νικούσε τὴ λαγνεία της. Τὴν νόμιζε ἕνα παραστρατημένο μικρὸ μαθητοῦδι. Ἐλεγε πὼς, ἂν μὲ ἀβέβαιο τὸ βάθος τοῦ ψεύτικου παραδείσου, ποὺ εἶχε μπῆ, θὰ ἐξαγαυρίζε στὴν θαλπωρὴ τῆς ἀγκαλῆς του. Μὰ τοῦ κάκου ὅλ' αὐτὰ. Ἡ Ζαννέτ ἦταν πάντα μιά ἀτακτὴ μικροῦλα κι' αὐτὸς ἕνας ἡλικιωμένος τραπέζικος.

Ξάφνου μιά φοβερὴ ὑποψία τράνταξε τὸ νοῦ του. Μπᾶς κι' ὁ μικροῦλης αὐτός... Θέλησε νὰ βεβαιωθῇ. Γύρισε τὸν ρυτίσι:

— Ὡστε ὁ ἀνδρας εἶνε ἕνας ἐλεεινός, ἢ ὁ ἄλλος ἀπάντησε πρὸς αὐτόν:

— Ναί, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος.

— Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος.

— Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος.

— Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος.

— Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος.

— Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος.

— Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος.

— Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος.

— Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος.

— Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος.

— Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος.

— Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος.

— Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος.

— Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος.

— Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος.

— Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος.

— Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος.

— Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος.

— Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος.

— Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος.

— Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος.

— Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος.

— Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος.

— Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος.

— Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος.

— Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος.

— Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος.

— Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος.

— Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος.

— Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος.

— Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος.

— Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος.

— Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος.

— Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος.

— Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος.

— Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος.

— Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος.

— Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος. — Ναι, σὰς εἶπα εἶνε ἡλικιωμένος.

Οἱ 13 στρωματοφύλ

ΕΥΝΕΧΕΙΑ 12η

Απὸ τὸ θέμα ἔφυγαν καὶ πάλιν οἱ προ- (λαλήσαντες)

Τὸν ἄμοιρον τὸν Ἄνακτα εἰς τὰ δεινὰ (του ἀφήσαντες)

Καὶ ἡ φιλότιμη «Ἀτλαντίς» ποὺ θέλει τὴν (συνέχεια)

Μᾶς θρίσκει σὲ μιά φοβερὴ παράδω (φου! ἀνέχεια)

Ἦγουν τουτέστιν δηλαδὴ νὰ γραφώμε (σελίδα)

Καὶ δυνηθῶμεν οἱ πτωχοὶ νὰ φάμε πα (λαμίδα)

Λοιπὸν ὁ ἀναγνώστη μου, ὁ βασιλεὺς (Βρακίσκος)

Σκεφθεῖς εὐλογικὰ καὶ ὅχι σὰν ἀν- (θροπικός)

Νὰ παύσῃ ἔκρινε καλὸν καὶ διωγμοὺς κι' (ἀντάρτες)

Καὶ μὲ λογάκια τρυφερά κι' ἐρώτων σα- (χλαμάρτες)

Νὰ πείσῃ τὴν Βασίλισσαν ἐξήγησε καὶ πᾶ- (λιν)

Νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν πτωχὴν καὶ ὀρφανὴν (του ἀγκάλην)

Ἀμέσως τὸ λοιπὸν καλεῖ μεγάλῃν κου- (στωδία)

Τῶν καλλιφάνων ἱπποτῶν καὶ κάμνει χο- (ρωδία)

Καὶ σπεύδε εἰς τ' ἀνάκτορα γλυκά νὰ (τραγουδήσῃ)

Μήπως ὁ δόλιος δυνηθῇ καὶ τήνε συγ- (κίνησῃ)

Φθάνει λοιπὸν ὁ δυστυχὴς κάτω ἀπ' τὸ (μπαλκόνι)

Κι' εὐθὺς ἀρχίζουν ἄδοντες, τενόροι —θα- (ρυτόνοι)

Εἰς ἦχον τρίτον πλάγιον μιά σερενάτα (φίνα)

Ποὺ τὴν ἐμάθαμε κι' ἐμεῖς ἐδῶ εἰς τὴν (Ἀθήνα)

Μεταφρασμένην θάρδαρα εἰς γλῶσσαν (πλήν, χυδαία)

Ἐνῶ ἐγράφῃ θαυμαστά εἰς ἐνδοξον ἀρ- (χαίαν)

«Τὸ σὸν ὑποχιτάνιον τὸ ἔχω ἐρραμέ (νον)

Μετὰ θασάνων καὶ λυγμῶν ὑποενδευ- (μένον)

Φεῦ τὸ ἐπιπλήττω, τὸ ἐπιπλήττω

Καὶ μετανοῶν εἰς θλίψιν πίπτω!»

Ὁ ἔστι ἐρμηνευόμενον, χυδαῖστί γραμ- (μένο)

«Τὸ γιλεκάκι ποὺ φορεῖς ἐγὼ στοῦχω ραμ- (μένο)»

Καὶ ὁ τοῦ θαύματος εὐθὺς ἀκούετ' ἕνας (κρότος)

Καὶ τὸ παραθυρόφυλλον ν' ἀνοίγει θλέ- (πει πρώτος)

Ὁ βασιλεὺς περιχαρὴς μὲ πάλλωσαν (καρδία)

Κι' ἀμέσως τρέμων ἀρχινᾷ γνωστὴν τὴν (μονωδία)

«Θὰ γυρίσῃς ξανά στὴν παλιὰ μας φω- (λή) θὰ γυρίσῃς!»

Καὶ ἡ καρδιά κάμπτεται τῆς φίλης Βα- (σιλίσσης)

Ἦτις ἀμέσως τρέχουσα μιά κλίμακα λαμ- (βάνει)

Κι' ἐνῶ ὁ Ἄναξ σκυθρωπὸς αὐτολεξεῖ τὰ (χάνει)

Ἄπ' τὸ μπαλκόνι τὴν κρεμνὰ καὶ σιγο- (ψιθυρίζει)

«Δὲν δύναμαι ν' ἀντισταθῶ, φεῦ, πὼς μὲ (πλημμυρίζει)

Γὸ παρελθὸν μας αἰσθηματὸ τὸ τῶνον φευ- (γαλέον)»

Καὶ ὁ Βρακίσκος ἀπαντᾷ: «ὦ ναι φίλν (τάτη!)» Κλαίων.

Ἐγελοῦσαν τ' ἀστέρια κι' εὐωδίαζεν ὁ (τόπος)

Καὶ ὁ Βρακίσκος μὴ σκοπῶν καιρὸν νὰ (χάνῃ ἀσκόπως)

Εὐθυμο ἱπποτικὸ μυθιστο- ρημα σὲ 13 συνέχειες

Τὴν κρεμαστὴν ἀρπάξων εὐθὺς τὴν κλί- (μακα στὰ χέρια)

Κα

Σέ ποιούς άνήκει ο άνθρωπος

“Ένα θράδυ —θράδυ καλοκαιρινό— που τ’ αστέρια τρεμούθουναν κι’ έπαίζαν παιχνιδιάρικα στον κατακάθαρο ουρανό, κοροϊδεύοντας λές τὸ φεγγάρι πὸν προσπαθοῦσε νὰ δώση φῶς στὴ γῆ, νομίζοντας τὸν ἑαυτὸ του γιὰ ἥλιο, μιά ὁμορφὴ λευκοντυμένη κοπέλλα πῆγε καὶ κάθησε στὶς ὄχθες τοῦ Γάγγη, κοντὰ στὶς ὀλόδροσες θρυσοῦλες, πὺ μὲ τὸ γάργαρο νερό τους νανοῦρίζαν τὴ γύρω πλάσι. Φαίνοντανε συλλογισμένη, πολὺ συλλογισμένη, πεσμένη σὲ θαθεῖα συλλογὴ. Μὲ τὰ κρινόλευκα χεράκια τῆς πασπάτουνε λίγο πηλὸ πὺ ἦταν μπροστὰς τῆς, προσπαθώντας νὰ φτάσῃ κάποιο πρόσωπο, νὰ δώσῃ μιά μορφὴ ἀνθρώπινη στὸ χῶμα.

Κεῖνη τὴ στιγμή πέρασε ἀπὸ κοντὰ τῆς ἕνας νέος χαριτωμένος, γελαστός, πὺ τὰ μάτια του πετοῦσαν σπίλεις.

Στάθηκε, κύτταξε λίγο τὴν ὁμορφὴ κοπέλλα, τὴ συμπόνεσε ἴσως καὶ τὴ ρώτησε.

—Τί κάνεις ἐδῶ, καλὴ μου Σκέψι. Πάλι συλλογισμένη σὲ βλέπω. Μὲ αὐτὴ σου τὴν ταχτικὴ θὰ καταστρέψῃς τὰ δυὸ σου ὁμορφὰ μάτια πὺ μοιάζουν μ’ ἀνεκτίμητα πετράδια... Πάψε πειὰ νὰ συλλογιέσαι καὶ γίνου χαρούμενη, γελαστὴ καὶ ξένοιαστῇ.

—Νά, προσπαθῶ νὰ φτιάσω ἕναν ἄνθρωπο. Τὸν ἔχω ἔτοιμο καὶ μονάχα ἡ ψυχὴ τοῦ λείπει. “Αν θέλῃς, ἔλα κι’ ἐσύ, Πνεῦμα, νὰ με βοηθήσῃς νὰ φτιάσωμε καὶ τὸ τέλειον.

—Ναί, καλὴ μου Σκέψι, νὰ σὲ βοηθήσω, τῆς ἀπάντησε τὸ Πνεῦμα, ἀλλὰ πρέπει αὐτός ὁ ἄνθρωπος νὰ μοῦ ἀνήκῃ, ἀφοῦ ἐγὼ θὰ τοῦ δώσω τὴν ψυχὴ...

—Σύμφωνοι, νὰ τοῦ δώσῃς τὴν ψυχὴ, ἀλλὰ δὲν νομίζεις ὅτι πρέπει σὲ μένα ν’ ἀνήκῃ πὺ τὸν ἔφτιασα;

—Ναί, ἀλλὰ ἂν ἐγὼ δὲν τοῦ δώσω τὴν ψυχὴ, τότε τὸ πλάσμα σου αὐτὸ δὲν θάξῃ καμμιά ἀξία...

Κεῖνη τὴ στιγμή φάνηκε νάρχεται πρὸς τὸ μέρος τους καὶ ἡ “Υλὴ, πὺ ἀπρόσκλητῇ πῆρε μέρος στὴ συζήτησί τους καὶ στὸν καυγά τους, γιατί ἐν τῷ μεταξύ εἶχαν τσακωθῇ γιὰ τὴν κατοχὴ τοῦ ἀνθρώπου.

—Καὶ ἐγὼ δὲν ἔχω κανένα δικαίωμα πάνω σ’ αὐτόν; Νομίζω ὅτι σ’ ἐμένα πρέπει ν’ ἀνήκῃ, μιά καὶ ἀπὸ μένα τὸν φτιάσατε. “Αν ἐνῶ δὲν σὰς ἔδιναν τὴν ὕλη, δὲν θὰ ὑπῆρχε τώρα ὁ ἄνθρωπος σὰς.

Καὶ ὁ καυγὰς ἄρχισε νὰ παίρνῃ διαστάσεις.

Τὸ Πνεῦμα ὅμως, πὺ διακρίνονταν γιὰ τὴ μεγάλη τὴ διαλακικότητά καὶ τὴν ἀπέχθειά του στοὺς καυγάδες, ἐπρότεινε νὰ πᾶνε νὰ τοὺς λύσῃ τὴ διαφορά ὁ μεγάλος Θεός, ὁ Σίβας.

Μόλις φτάσαν στὸ παλάτι τοῦ Σίβα, γονάτισαν κι’ οἱ τρεῖς καὶ τοῦ εἶπαν τὴ διαφορά τους...

“Ὁ δίκιος Θεὸς σηκώθηκε ἀπὸ τὸ θρόνο του, τότε, τοὺς ἐπλησίασε καὶ τοὺς εἶπε:

—Αὐτὸ τὸ πρόσωπο, πὺ ὀνομάσατε ἄνθρωπο καὶ πὺ φτιάσατε στὴ γῆ, θὰ ἀνήκῃ, πρέπει ν’ ἀνήκῃ ἐξ ἴσου καὶ στοὺς τρεῖς: Καὶ οἱ τρεῖς ἔχετε δικαιώματα σ’ αὐτό. “Εσύ Πνεῦμα, πὺ τοῦ ἔδωσες ζωὴ, θὰ πάρῃς τὴ ζωὴ πὺ τοῦδωσες μετὰ τὸ θάνατό του. “Εσύ “Υλὴ θὰ πάρῃς μετὰ τὸ θάνατό του πάλι ἐκεῖνο πὺ σοῦ πῆρε, ἡ Σκέψι γιὰ νὰ τὸν φτιάσῃ. “Ὅσο ὅμως καιρό, τὸ πλάσμα αὐτὸ ζῇ πάνω στὴ γῆ θὰ ἀνήκῃ ἀποκλειστικὰ στὴ Σκέψι γιατί αὐτὴ τὸν παρουσάισε.

“Απὸ τὴν ἀπάντησι αὐτὴ τοῦ Θεοῦ, ἔμειναν κι’ οἱ τρεῖς εὐχαριστήμενοι κι’ ἀπὸ τότε τὸ πλάσμα αὐτὸ πὺ λέγεται ἄνθρωπος, μέσα ἀπ’ ὅλους τοὺς αἰῶνες, ἀνήκει στὴ Σκέψι ἐν ὅσῳ ζῇ, στὴν “Υλὴ μὲ μόλις πεθάνῃ, ἐνῶ ἡ ζωὴ του ἀνήκει στὸ Πνεῦμα πὺ πηγαίνει νὰ συναντήσῃ, ἀφοῦ φύγει ἀπὸ τὸ χῶμα του.

Ἡ ΤΑΠΕ πρῶτος λογιστὴς στὴν “Αγλοαγυπτιακὴ “Εταιρεία πετρελαίων «Ζαγαζίκ» ὁ Οὐίλλιαμ Κούπερ. “Η ἐργατικότητά του καὶ ἡ ἐξαιρετικὴ του δραστηριότητα τοῦ ἐξησφάλισαν, μέσα σὲ λίγα χρόνια ἀφ’ ὅτου μῆκε στὴν “Εταιρεία, αὐτὴ τὴν ἐπιζήλη θέσι πὺ τὴν ἐπαφθαλμιούσαν πολλοὶ ἄλλοι ἀρχαῖοτεροὶ του στὴν ὑπηρεσία καὶ μεγαλείτεροι στὰ χρόνια.

“Αλλὰ ὁ Οὐίλλιαμ Κούπερ εἶχε μιά μοναδικὴ θρησκεία: τὴν ἐργασία. Καὶ μιά μονάχα θεὰ: τὴν τιμιότητα. Γι’ αὐτὸ κι’ ὅλας κατῳρῶσε μέσα σὲ τόσο σύντομο διάστημα νὰ πάρῃ μιά τόσο ζηλευτὴ θέσι.

“Η “Εταιρεία τοῦ εἶχε παραχωρήσει ἕνα πολὺ εὐπρόσωπο σπίτι, κοντὰ στὰ γραφεῖα τῆς, καὶ ἡ “Εθελ, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Οὐίλλιαμ, μιά χαριτωμένη ξανθεῖα εἰκοσι χρονῶν, τὸ εἶχε στολίσῃ μὲ ἐπιπλα τῆς δικῆς τῆς ἐκλογῆς καὶ μ’ ἕνα πραγματικὰ ἐξαιρετικὸ καὶ πρωτότυπο γούστο.

“Η ζωὴ περνοῦσε ἀλήθεια, κάπως μονότονα, χωρὶς μεγάλες χαρές, δίχως ἁξαφνες λύπες, χωρὶς καμμιὰς λογῆς ἀναπάντεχα ἐμφανίσματα. Αὐτὸ, γιὰ μιά νέα σὰν τὴν “Εθελ, κατάντησε σιγὰ - σιγὰ μιά μηχανικὴ ἐπονῶλησι, πὺ δὲν διέφερε καθόλου ἀπὸ τὴν πλήξι.

Δὲ διαφωνοῦσε μὲ τὴν ταχτικὴ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς καὶ δὲν παραπονιότανε πὺ ὁ Οὐίλλιαμ ἦτανε τόσο ἡπορορημένος ἀπὸ τὴ δουλειά του. Μὲ τὸ λεπτὸ τῆς ἐνστικτο μάντεψε τὸν ἀπώτερο σκοπὸ του καὶ τὸν ἐπικροτοῦσε, ὡστόσο μέσα τῆς, θαρεῖα, σιγούσαλες ὁ πόθος γιὰ κάποιαν ἀλλαγὴ.

“Ενα μεσημέρι ὁ Οὐίλλιαμ γύρισε περισσότερο χαρούμενος. “Απὸ μακριὰ κουνούσε κάποιο χαρτί, πὺ κρατοῦσε στὸ χέρι καὶ μόλις ἐφθασε κοντὰ, τῆς εἶπε:

—“Εθελ, ἔχω ἕνα γράμμα πὺς “ἔλῃ σύντομα φθάνει ἐδῶ ὁ Χάρρυ Μπόρ. Σοῦ ἔγω μιλήσει κι’ ἄλλη φορ’ γιὰ τὸ Χάρρυ. “Ἰσως νὰ μὴ συμφωνοῦν ἐπὶ πέρα καὶ πέρα οἱ χαρακτήρες μας, ὡστόσο εἶνε ἕνας πολὺ λαμπρὸς νέος. Εἰμᾶστε κάποτε συμμαθηταὶ κι’ ἔχουμε ἀκόμη ἀλληλογραφία. Εἶνε ὁ καλλίτερος φίλος μου. Φαντάσου! Θὰ λοξοδρομήσῃ ἐπίτηδες, θὰ χάσῃ ὁλόκληρες μέρες, γιὰ νάρθῃ νὰ με ἴδῃ. Πρέπει νὰ τὸν φιλοξενήσουμε, ὅσο μείνῃ στὸ Σουέζ. Γιὰ ἐσὺ, “Εθελ; Συμφωνεῖς;

—Καὶ γιατί ὄχι; ἀποκρίθηκε ἡ “Εθελ. Μήπως πρό

Εἶνε ἄδύνατο Μια αἰσθηματικὴ

κεῖται νὰ με κουράσῃ; “Εξ ἄλλου νομίζω πὺς γιὰ νὰ τὸ προτείνῃς θὰ σ’ εὐχαριστῇ. Καὶ κάτι πὺ εἶνε γιὰ σένα εὐχάριστο μπορεῖ νὰ με δυσαρστήσῃ ἐμένα;

“Ὁ Οὐίλλιαμ κύτταξε γλυκὰ τὴν ἀδελφὴν του καὶ τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι.

Βράδυ-θράδυ, σὲ λίγες μέρες, ἕνα μικρὸ καραβάνι ἐρχότανε γιὰ τὸ σπίτι τῶν Κούπερ.

“Ὁ Χάρρυ Μπόρ εἶδε στὸ θάθος τῆς αὐλῆς, σιμὰ στὴ σκάλα μιά ξανθεῖα νέα καὶ πὺ πέρα τὸν Οὐίλλιαμ, πὺ ἀκούμποῦσε κάπου καὶ φαίνοντανε συλλογισμένος.

—“Ε, Οὐίλλιαμ! φώναξε ὁ Χάρρυ πησιάζοντας. Θαρρῶ πὺς καὶ στὸν ὕπνο σου λογαριάζεις!

Σφίξανε τὰ χέρια μὲ ἐγκαρδιότητα.

—Δὲν σὲ περιμένα ἀπὸ ἐδῶ, εἶπε ὁ Οὐίλλιαμ.

νὰ χωρίσουμε περιπέτεια

Ἰλλιαμ, κι’ οὔτε ἤξερα πότε ἄκριθῶς θὰ ἐρχόσουν.

—Αὐτὸ καὶ γὰρ δὲν τὸ ἤξερα, Οὐίλλιαμ. Νὰ ὅμως τὴ συνέδῃ. Μῆκε στὸ ἀεροπλάνο ἀπὸ τὸ Πόρτ-Σάιτ μα κάποια μικροθλάβη τῆς μηχανῆς ἀνάγκασε τὸν πιλότο μας νὰ μᾶς κατεβῇ στὶς θαμθακοφυτεῖες. “Απὸ κεῖ ὡς ἐδῶ μ’ ἔφερε ὁ νέος μου φίλος, αὐτὸς ἐκεῖ, ὁ Χογκάρ, μαζί μὲ τὸ γαϊδάρικο του. Καθὼς θλέπει, τοὺς ἀγγάρεψα καὶ τοὺς δυὸ γιὰ νὰ με κουβαλήσουν ἐδῶ μαζί μὲ τὶς ἀποσκευές μου.

—“Εθελ! φώναξε ὁ Οὐίλλιαμ. “Ελα νὰ σὲ συστήσω στὸν κύριο Μπόρ.

—Στὸ Χάρρυ, πές! διέκοψε ὁ νέος μὲ ἑλαφρὸ τόνο. Βλέπω ὅμως πὺς δὲν ἔκαμου καλὰ πὺ ἔφερα “δῶ τὶς ἀποσκευές μου. Δὲν ἤξερα πὺς μένεις μὲ συντροφιά. “Ας εἶνε. Φαντάζομαι πὺς θὰ με βοηθή-

σῃς νὰ θρῶ κανένα καλὸ ξενοδοχεῖο. “Η δὲν ἔχει ξενοδοχεῖο τὸ Σουέζ;

—“Εχουμε καιρὸ νὰ φροντίσουμε ἀργότερα γι’ αὐτό. “Ελα τώρα νὰ σὲ συστήσω στὴν ἀδελφὴ μου.

“Ὁ Χάρρυ Μπόρ ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς σπουδαιότερους συνεργάτες τοῦ «Ἰέου Κήρυκος» τῆς μεγάλης ἡμερησίας ἐφημερίδος μὲ τὴν τεράστια κυκλοφορία. Γιὰ ἀρθρα του καὶ οἱ περιγραφές του διαβάζονταν ἀπληστα καὶ πληρώνονταν πολὺ καλά.

Μῆνας καὶ κάτι ἦτανε πὺ ἔφυγε ἀπὸ τὴ Λόντρα, πέρασε ἀπὸ πολλὰ μέρη κι’ ἀπὸ παντοῦ ἔστειλε στὴν ἐφημερίδα του ἐνδιαφέρουσες ἀνταποκρίσεις.

Ψιθυρίζονταν πὺς κατὰ τὸ φθινόπωρο ἡ “Ιταλία θὰ παραδίδε τὰ σύνορα τῆς “Αθῆσυνίας καὶ ὁ «Νέος Κήρυξ» ἤθελε νὰ ἔχῃ αὐθεντικές, σπαρταριστές κι’ ἐνδιαφέρουσες περιγραφές τῶν γεγονότων πὺ ἐμελλε νὰ ξετυλιχθοῦν ἐκεῖ κάτω, στὴν Αἰθιοπία. Καὶ τὴ δύσκολη αὐτὴ ἀποστολὴ τὴν ἀνέλαβε ὁ Χάρρυ Μπόρ. Ξεκίνησε ἐγκαίρως ὡστε νὰ προφθάσῃ τὴν ἔκκριξι τῶν γεγονότων. “Εξ ἄλλου, ὡς τότε, ὁ καιρὸς του δὲν θὰ πῆγαινε χαμένος. Θὰ ἐπισκεπτότανε τὰ σπουδαιότερα λείψανα ἐνὸς πανάρχαιου πολιτισμοῦ κι’ ἄλλα σημεῖα καὶ κέντρα τῆς σύγχρονης ζωῆς κι’ ἐπειτα θ’ ἀνέβαινε στὸ Σουδάν κι’ ἴσως-ἴσως καὶ σ’ αὐτὲς τὶς πηγές τοῦ Νείλου!

“Ὡς ἀργὰ τὴ νύκτα ὁ Χάρρυ μιλοῦσε γιὰ τὰ σχέδιά του.

—Πόσο σὰς ζηλεύω! εἶπε ἡ “Εθελ μ’ ἕνα μικρὸ στεναγμό.

—“Ἰσως δὲν εἶνε καὶ τόσο εὐχάριστο, ἀποκρίθηκε ὁ Χάρρυ χαμογελώντας. Κι’ οὔτε εἶνε ἀπληστα ἀπὸ κινδύνους τὸ ἐπάγγελμά μας. Μὲ μᾶς παρασύρῃ κάθε φορὰ ὁ ἱαγὸς τῶν γεγονότων, σὰν τὸν πολεμιστὴ πὺ τὸν μετὰ τὸ αἷμα, ἡ μύρουδιὰ τῆς μπαρούτης καὶ ὁ θρόνος τῶν κανονίων!

—“Η ζωὴ, εἶνε διαρκὴς ἀγῶνας, φιλοσόφησε ὁ Οὐίλλιαμ.

—“Αφήστε τον’ ἐγὼ θὰ ὑποφέρω τὶς ἄλλες μισὲς γροθιές!

*****

τώρα νὰ ἱκανοποιήσω τὴν ἐπιθυμία τῆς στὸ παραμικρὸ. Σύμφωνοι ὅμως, ἐ; ὡς τὸ Λουξορ, οὐκ ἀπαρτῆρα. Μόλις φουάσετε ἐκεῖ θὰ μοῦ τηλεγραφήτε νὰ πάρω 5—10 μέρες ἀδεια καὶ νάρθω νὰ πάρω τὴν “Εθελ.

“Ὁ Χάρρυ καὶ ἡ “Εθελ ἐπισκέφθησαν τὸ Χελουαν, τὶς πυραμίδες, τὴ λίμνη Μόρι, τοὺς τάφους τῶν βασιλέων, φάσανε ὡς τὸν πρῶτο καταρρυχτὴ τοῦ Νείλου, καὶ ξαναγύρισαν στὸ “Ασσουάν.

“Απὸ κάθε σταθμὸν τοὺς γράφανε στὸν Οὐίλλιαμ. “Η “Εθελ ἦταν ἐνθουσιασμένη. Τὰ γραμματὰ τῆς ἦτανε ὡς τὸ παραλήρημα. “Οἱ ἐντυπώσεις τῆς πῆγαν στὸ χαρτί μὲ τὸν θόρυβο καὶ τὸ ροθμὸ ραγδαίας θροχῆς. “Ὁ Χάρρυ προσέθετε στὸ τέλος λίγες θερμὲς λέξεις.

Τὸ τελευταῖο τοὺς γράμμα ἦτανε κοινὸ καὶ τὸ ὑπογράφανε καὶ οἱ δυὸ.

“Καθὼς θλέπει, τοῦ γράφανε ἀνάμεσα στ’ ἄλλα, σοῦ γράφουμε ἀπὸ τὸ “Ασσουάν. Παραδῆκαμε τὴν ἐντολή σου, νὰ μὴν προχωρήσουμε παραπέρα ἀπὸ τὸ Λουξορ. “Ὅσοσο ἦταν ἀδύνατο νὰ σταματήσουμε ὡς ἐκεῖ καὶ σ’ αὐτὸ δὲ φταίμε μεις, ἀλλὰ τὰ νεῖστα μας, ἡ ζωὴ, πὺ μᾶς ἐσπρωξε παραπέρα. Εἶνε ἀδύνατο νὰ χωρίσουμε. Οὔτε ὁ Χάρρυ μπορεῖ νὰ παῇ πρὸς μόνος του, οὔτε ἡ “Εθελ νὰ μείνῃ πίσω, δίχως τὸ Χάρρυ. Προσπάθησε νὰ πάρῃς ἀδεια κι’ ἔλα νὰ μᾶς συναντήσῃς. “Αποφασίσαμε νὰ γυρίσουμε καὶ νὰ σὲ περιμένουμε στὸ Λουξορ. “Εκεῖ θὰ κάμουμε τὸ γάμο μας. “Ελπίζουμε ὅτι δὲν θὰ χῃς καμμιὰν ἀντίρρηση. “Αλήθεια Οὐίλλιαμ; Σὲ φιλοῦμε γλυκὰ.

Χὰ ρυ—“Εθελ

“Ὁ Οὐίλλιαμ ἔτρεξε στὴ διεύθυνσι καὶ ὑπέβαλε αἰτήσι, ζητώντας ἀδεια ἐνὸς μηνός.

Μεγάλοι ἄνδρες στὸ σχολεῖο

“Ὁ Μίλτων, ὁ συγγραφεὺς τοῦ “Απολεσθέντος Παραδείσου», δταν πῆγα νὰ σχολεῖο, ἦταν τόσο λεπτοκαμωμένος, πὺ οἱ συμμαθητές του, τὸν εἶχαν θγάλει. μὲ τὸ κοροϊδευτικὸ ὄνομα «ἡ κυρία!» Σιγὰ - σιγὰ ὅμως κατῳρῶσε μὲ τὴν γυμναστικὴ νὰ νικήσῃ αὐτὴ τὴν ἄδυναμία του.

“Ὁ μεγάλος φιλέλλην λόρδος Βύρων, πῆγε στὸ ἀγγλικὸ κολλεγίον τοῦ Χάρρου. “Εκεῖ, δὲν μποροῦσε ποτε νὰ ὑποφέρει καμμιὰ πειθαρχία, πάντα ἦταν τελευταῖος στὰ μαθήματα καὶ γιὰ τοῦτο βέβαια, δὲν ἦταν τὸ...μοντέλλο τοῦ μαθητοῦ! Διάβαζε ὅμως μὲ μεγάλῃ ὀρεξι ἄλλα βιβλία, καὶ ἰδίως περιγραφές ταξιδιῶν, ναυαγίων καὶ ἄλλα πολλὰ.

“Επειδὴ ἐκούτσαινε ἀπὸ τὸ ἕνα πόδι, κάποιος συμμαθητὴς του στὴν ἀρχὴ τὸν εἰρανεύθηκε, ἀλλὰ γρήγορα ὁ νεαρὸς Βύρων κατὰφερε νὰ τὸν φοβοῦνται περισσότερο, παρὰ νὰ τὸν ἀγαποῦν.

—“Αν κανεῖς σὰς πειράξῃ, πές τε σὲ μένα νὰ τὸν διορθώσω», ἔλεγε στὰ παιδιὰ τοῦ σχολείου πὺ ἦσαν ἀδύνατα. Ἰστί μὲ ὅλη του τὴν ἀριστοκρατικὴ καταγωγὴ καὶ τὴν ὑπερηφάνεια τοῦ λόρδου, εἶχε πάντα ἀρχεὲς προοδευτικὲς καὶ ἀνακαινιστικὲς, μισοῦσε τὴν τυραννία τῶν δυνατῶν καὶ ἤθελε τὴν ἀνεξαρτησία τῶν μικρῶν. Γιὰ τοῦτο πολλὰς φορὲς ἐμπόδιζε τὰ παιδιὰ νὰ κακομεταχειρίζονται τοὺς νεοφερμένους, ὅπως ἦταν παλαιὸ ἔθιμο πτοὺς μαθητὰς τοῦ κολλεγίου.

Μιά φορὰ, κάποιος μαθητὴς ἀπὸ τοὺς μεγάλους, μαζί μὲ πολλοὺς ἄλλους ἐξασάνιζε ἕνα δυστυχισμένο παιδί, πολὺ ἀδύνατο, δίνοντάς του γροθιές. “Ενῶ ἔκαναν αὐτὴ τὴν εὐγενικὰ ἐνασχόλησι, ἔφθασε τρέχοντας ὁ Βύρων, ἔπεσε μπροστὰ τους καὶ τοὺς εἶπε παρακλητικὰ:

—“Αφήστε τον’ ἐγὼ θὰ ὑποφέρω τὶς ἄλλες μισὲς γροθιές!

*****

τώρα νὰ ἱκανοποιήσω τὴν ἐπιθυμία τῆς στὸ παραμικρὸ. Σύμφωνοι ὅμως, ἐ; ὡς τὸ Λουξορ, οὐκ ἀπαρτῆρα. Μόλις φουάσετε ἐκεῖ θὰ μοῦ τηλεγραφήτε νὰ πάρω 5—10 μέρες ἀδεια καὶ νάρθω νὰ πάρω τὴν “Εθελ.

“Ὁ Χάρρυ καὶ ἡ “Εθελ ἐπισκέφθησαν τὸ Χελουαν, τὶς πυραμίδες, τὴ λίμνη Μόρι, τοὺς τάφους τῶν βασιλέων, φάσανε ὡς τὸν πρῶτο καταρρυχτὴ τοῦ Νείλου, καὶ ξαναγύρισαν στὸ “Ασσουάν.

“Απὸ κάθε σταθμὸν τοὺς γράφανε στὸν Οὐίλλιαμ. “Η “Εθελ ἦταν ἐνθουσιασμένη. Τὰ γραμματὰ τῆς ἦτανε ὡς τὸ παραλήρημα. “Οἱ ἐντυπώσεις τῆς πῆγαν στὸ χαρτί μὲ τὸν θόρυβο καὶ τὸ ροθμὸ ραγδαίας θροχῆς. “Ὁ Χάρρυ προσέθετε στὸ τέλος λίγες θερμὲς λέξεις.

Τὸ τελευταῖο τοὺς γράμμα ἦτανε κοινὸ καὶ τὸ ὑπογράφανε καὶ οἱ δυὸ.

“Καθὼς θλέπει, τοῦ γράφανε ἀνάμεσα στ’ ἄλλα, σοῦ γράφουμε ἀπὸ τὸ “Ασσουάν. Παραδῆκαμε τὴν ἐντολή σου, νὰ μὴν προχωρήσουμε παραπέρα ἀπὸ τὸ Λουξορ. “Ὅσοσο ἦταν ἀδύνατο νὰ σταματήσουμε ὡς ἐκεῖ καὶ σ’ αὐτὸ δὲ φταίμε μεις, ἀλλὰ τὰ νεῖστα μας, ἡ ζωὴ, πὺ μᾶς ἐσπρωξε παραπέρα. Εἶνε ἀδύνατο νὰ χωρίσουμε. Οὔτε ὁ Χάρρυ μπορεῖ νὰ παῇ πρὸς μόνος του, οὔτε ἡ “Εθελ νὰ μείνῃ πίσω, δίχως τὸ Χάρρυ. Προσπάθησε νὰ πάρῃς ἀδεια κι’ ἔλα νὰ μᾶς συναντήσῃς. “Αποφασίσαμε νὰ γυρίσουμε καὶ νὰ σὲ περιμένουμε στὸ Λουξορ. “Εκεῖ θὰ κάμουμε τὸ γάμο μας. “Ελπίζουμε ὅτι δὲν θὰ χῃς καμμιὰν ἀντίρρηση. “Αλήθεια Οὐίλλιαμ; Σὲ φιλοῦμε γλυκὰ.

Χὰ ρυ—“Εθελ

“Ὁ Οὐίλλιαμ ἔτρεξε στὴ διεύθυνσι καὶ ὑπέβαλε αἰτήσι, ζητώντας ἀδεια ἐνὸς μηνός.

«Καχούνα»

Οί μάγοι της Χαβάι

Δέν είνε πολὺς καιροὶ *διηγείται ἕνας ἱεραπόστολος— πού ζοῦσα στὰς νήσους Χαβάι καὶ στὴν ὑπηρεσία τῶν ἐκεῖ θρησκευτικῶν ἀποστολῶν.

Κατὰ τὸ διάστημα πού ἔμεινα ἐκεῖ, κατάρθωσα νὰ ἀποσπᾶσω τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν ἰθαγενῶν σὲ τέτοιο βαθμὸ, πού ὅλοι ἔρχονταν σὲ μένα γιὰ νὰ μοῦ ἐμπιστευθοῦν τὰ μυστικά τους καὶ νὰ ζητήσουν τὴν συμβουλὴν μου. Μεταξὺ αὐτῶν ἦταν καὶ μιὰ γυναίκα πολὺ φιλόδοξη, στὸ σπῆτι τῆς ὁποίας ἔμεινα.

Ὅποιος ἔχει ζήσει στὴ Χαβάι, δὲν ἀκουσε θεόβια νὰ γίνεταί λόγος γιὰ τοὺς «Καχούνας». Αὐτοὶ εἶνε μάγοι, ἱερεῖς δηλαδὴ τῆς θρησκείας, πού ἐπίστευαν σ' αὐτὰ τὰ νησιὰ προτοῦ εἰσαχθῇ ὁ Χριστιανισμός. Ὅλοι νομίζουν ὅτι οἱ μάγοι αὐτοὶ κατέχουν ὑπερφυσικὲς δυνάμεις, κ' ἀκόμη ὅτι μποροῦν ν' ἀφήσουν ἕναν ἄνθρωπον νὰ ζῇ ἢ νὰ τὸν κάνουν νὰ πεθάνῃ, φτάνει νὰ ἔχουν στὴν κατοχὴ τους μερικὲς τρίχες ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ ἀνθρώπου πού ἐνδιαφέρονται, ἢ λίγα ἀποτυπώματα ἀπὸ τὰ νύχια του.

Οἱ «Καχούνα» φυσικά, εἶνε ἄσπονδοι ἐχθροὶ τῶν ἱεραποστόλων πού τοὺς... ζεμμεταρίζουν τοὺς πιστοὺς τους μετὰ τῆς θεωρίας τῶν. Ἐνῶς ἀπ' αὐτοὺς πού ὑπερηφάνευον ὅτι κατεῖχε μαγικὲς δυνάμεις, ἦταν συγγενὴς τῆς καλῆς γυναίκας πού ἔκαμα πέρα πάνω λόγον, μετὰ τὴν ὁποία καὶ συζοῦσε.

Ἦταν ἕνας γέρος μετὰ κατὰ μαυρο δέρμα καὶ κάτασπρα μαλλιά, πού δὲν μετὰ ἔβλεπε μετὰ καλὸ μάτι καὶ πάντα μετὰ ἀπέφευγε.

Μιὰ μέρα, ἐνῶ ἀναπαυόμουν, ἡ γυναίκα μετὰ φώναξε καὶ μοῦ εἶπε ἰδιαίτερως. —Πιστεύετε σεῖς ὅτι τὸ φάντασμα μιᾶς γυναίκας μπορεῖ νὰ τριγυρίσῃ προτοῦ πεθάνῃ στὸ ἴδιο τὸ πρόσωπο;

Ἦ ἐρώτησις μετὰ ἔκανε νὰ μειδιάσω. —Δὲν εἶμαι δεισιδαιμών, ἀπάντησα.

Τότε ἡ γυναίκα μοῦ διηγήθηκε ὅτι κάποιον ὁράδου, μιὰ βδομάδα πρὶν φθάσω, αὐτὴ κ' ὁ γέρον συγγενὴς τῆς κάθονταν σὲς ψάθες πού εἶνε στρωμένες στὴν κουζίνα τους, ὅταν ἀκούσαν ὅλους τοὺς σκύλους (οἱ Χαβαγιανέζοι ἔχουν πάντα πολλοὺς σκύλους) νὰ γαυγίζουν μανιωδῶς. Ἦ γυναίκα σηκώθηκε ἀμέσως, γιὰτὶ ἡ ἐπίσκεψις ξένου σ' ἐκεῖνα τὰ μέρη εἶνε σπάνιον πρᾶγμα.

—Πρόσεξε νὰ μὴν σηκωθῇς καὶ νὰ μὴν κυττάξῃς ἔξω, τῆς εἶπε ὁ «Καχούνας». Αὐτὸ πού περὶνᾷ ἔξω εἶνε ἕνα φάντασμα. Φοβισμένη τότε ἡ γυναίκα ἀκούσε θή-

Ἑρωτικὸ ρομάντσο

Ἕνα εὐθυμο διήγημα

Ἀνέθηκε στὸ τραῖνο, ἕνα σταθμὸ πρὶν, ἀπὸ κείνον πού θὰ κατέβαινα ἐγώ. Ἦταν μιὰ χαριτωμένη νέα, μετὰ μάτια γαλανὰ, δυὸ γουθίτσες μέσ' στὰ μάγουλά της, τὰ μαλλιά ξανθὰ σ' ἕνα προκλητικὸ προσωπάκι. Κάθισε στὴν ἀπέναντι γωνία ἀπὸ τὴ δική μου καὶ ρίχτηκε στὸ διάβασμα ἑνὸς περιοδικοῦ.

Μᾶς χώριζε τὸ κενὸ μονάχα δύο καθισμάτων καὶ κάθε τόσο σήκωνα τὰ μάτια μου πάνω ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα καὶ τῆς ἔριχννα μιὰ ματιὰ θαυμασμοῦ.

Καὶ ἄφηνικά, ἐνῶ τὸ τραῖνο ἄρχισε νὰ ἀνακόβῃ τὸ δρόμο του, πρὶν νὰ μῆνι στὸ σταθμὸ πού θὰ κατέβαινα ἐγώ, συνετελέσθη τὸ θαῦμα.

Ἐκείνη σήκωσε τὰ μάτια τυχαία πρὸς τὴ διεύθυνσίν μου. Τὰ βλέμματά μας συναντήθηκαν. Καὶ πρὶν ἀκόμα προλάβω νὰ γυρίσω τὸ κεφάλι ἀπὸ τὴν ἄλλην τὴ μεριὰ γιὰ νὰ κάνω δῆθεν τὸν ἀδιάφορο, ἐκείνη μοῦ χαμογέλασε. Ἦ καρδιά μου χτύπησε δυνατὰ. Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἀμφιβολία: Ἐκεῖνο τὸ χαμόγελο τὸ ἀπηύθυνε σὲ μένα, γιὰτὶ μέσα στὸ διαμέρισμα δὲν ὑπῆρχε κανένας ἄλλος, ἐκτὸς ἀπὸ μᾶς τοὺς δύο.

Μόλις συνήλθα ἀπὸ τὴ συγκίνησιν ἀντήλαξα εὐγενικὰ τὸ χαμόγελο. Καὶ τότε σάν νὰ κατὰλαβε μόλις τὸ τί εἶχε κάνει, κοκκίνισε ἐλαφρὰ καὶ γύρισε τὸ κεφάλι ἀπ' ἄλλου.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη τὸ τραῖνο σταμάτησε. Σηκώθηκα καὶ μετὰ βαρεῖα καρδιά ἀνοίξα τὴν πορτοῦλα. Κ' ἐνῶ πατοῦσα τὸ πόδι μου στὸ πεζοδρόμιον, γύρισα καὶ τῆς ἔριξα μιὰ ματιὰ θαυμασμοῦ.

Ἦ ὥρνια κοπέλλα ἐξακολουθοῦσε νὰ με κυττάξῃ μετὰ μιὰ ματιὰ πονηρῇ. Τῆς χαμογέλασα καὶ μοῦ ἀντήλαξε μετὰ πολὺ χαριτωμένο τρόπο καὶ ἔλκυσε τὸ χαμόγελο. Ἐβόλα εὐγενικά τὸ καπέλλο μου καὶ ἐπροχώρησα, ἔφυγα μετὰ μιὰ μελαγχολία στὴν καρδιά.

Ἐπειτα μετὰ τὸ κεφάλι ψηλά, σάν πεισματωμένος, ἐπῆγα στὸ σπῆτι μου. Ὅταν ἔρθασα, ἡ γυναίκα μου θρισκότανε στὸν κῆπο.

—Ξέρεις, Μαργαρώ, τῆς εἶπα, μοῦ συνέβη κατὰ τὸ παράξενο. Δὲν μπορεῖς νὰ τὸ φαντασθῇς.

—Μήπως παράγγειλες καινούργια ροζέτα; μ' ἐδιέκοψε ἡ γυναίκα μου, δίχως νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι της νὰ με κυττάξῃ, ἀπησχολημένη νὰ ξεριζικόσῃ μιὰ τριανταφυλλία.

Ματὰ στὴν εἴσοδο, ἐνῶ κανεὶς δὲν εἶχε χτυπήσῃ τὴν κλειστὴ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Καχούνας σηκώθηκε καὶ κόλλησε τὸ μάτι του σὲ μιὰ τρύπα πού ὑπῆρχε στὸν τοῖχο, ἀπαγορεύοντας στὴ γυναίκα νὰ στρίψῃ πίσω τὸ κεφάλι της. Πίσω ἀπὸ τὸν τοῖχο, μέσα στὸν προθάλαμον τοῦ σπιτιοῦ, περπατοῦσε ὁ μυστηριώδης ἐπισκέπτης, ἀφήνοντας τὰ ἴχνη του στὸ ἔδαφος, ἐνῶ οἱ σκύλοι ἐξακολουθοῦσαν νὰ γαυγίζουν παραπνοητικά.

Τέλος, τὰ θήματα ἔπαυσαν ν' ἀκούγονται καὶ οἱ σκύλοι ἐσώπασαν. —Τὸ φάντασμα ἔφυγε, εἶπε ὁ γέρος. Ὁ «Καχούνας» εἶχε παρατηρήσει τόσο καλὰ τὸ ὑπερφυσικὸ ὄραμα, ὥστε μποροῦσε νὰ περιγρήσῃ λεπτομερῶς τὰ ροζέτα του καὶ νὰ πῇ τὸ ὄνομά του, τὸ ὄνομα δηλαδὴ ἐνὸς ἰθαγενεοῦς ἱερέως πού κατοικοῦσε σ' ἕνα παραλιακὸ χωριὸ πού θρισκόταν 40 μίλια μακριὰ.

—Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἔχη πεθάνῃ, εἶπε ὁ γέρον, γιὰτὶ χωρὶς ἀμφιβολία αὐτὸς ἦταν. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ ἔμαθαν ὅτι τὸν ἱερέα πού ἔλεγε ὁ «Καχούνας» τὸν εἶχε κληρώσει ἕνα ζῶο κ' ὅτι ὡς ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐγλύτωσε ἀπὸ τὸν θάνατον.

—Ὅχι, ἀπάντησα μ' ἀνυπομονησίαν. Συνέβη κατὰ ἄλλο. Κατὰ τὸ πικάντικο. Κατὰ πού δὲν μοῦ συνέβη τώρα ἀπὸ πολλὰ χρόνια.

Ἐκανα μιὰ παῦσι. —Μιὰ κοπέλλα μοῦ χαμογέλασε. Τὸ βλέμμα της ἦταν τόσο ἐνθαρρυντικὸ πού σάν νὰ μοῦ εἶπε: «Ἀκολουθὰ με». Τὰ εἶδε μετὰ τὸ ἴδιο τραῖνο πού ἐρχόμουν κ' ἐγώ.

Ἐἴσα θεόβιος, ὅτι σὲ σένα χαμογέλασε, ἀγαπητέ μου; ρώτησε ἡ Μαργαρώ μετὰ ὅπως πού ἔμοιαζε σάν νὰ μὴ τῆς ἔκανε ἐντύπωσι ἡ κοῦδέντα τοῦ ἀντρός της.

—Μὰ θεόβια, εἶπε ἐκεῖνος, στὸ διαμέρισμα ἤμουν μόνος.

Ἦ Μαργαρώ ἀνασηκώθηκε καὶ τὸν κύταξε εἰρωνικά.

—Καμμιὰ γεροντοκόρη ἀπελπισμένη, ὑποθέτω, εἶπε μετὰ τὴ χαρακτηριστικὴ ἐξηγήσιν πού δίνουσι οἱ παντρεμμένες γυναῖκες. Οἱ φτωχοῦλες, τί νὰ κάνουν κ' αὐτές... Χαμογελοῦν στὸν καθένα... Μὴ σοὺ κάνῃ αὐτὸ ἐντύπωσι.

—Ἀ, μὲν, δὲν ἦταν γεροντοκόρη, ἔτσι ὅπως τὴ νομίζεις. Θέλω νὰ πῶ ἦταν πολὺ νέα. Σὲ θεόβια ὅτι δὲν ἦταν πάρα πάνω στὰ χρόνια καθόλου ἀπὸ σένα. Κ' ἐγὼ δὲν φαίνομαι ὅτι εἶσαι... Ὅχι γὰ τὴν ἡλικία... Δὲν θέλω μ' αὐτὸ νὰ πῶ ὅτι εἶσαι γρη῏... Ὅχι, καθόλου... Ἀλλὰ ἐκείνη.

—Θέλεις νὰ πῇς ὅτι ἡ κοκέττα αὐτὴ ἦτανε νέα.

—Ἀκριβῶς.

—Καὶ χαριτωμένη; ρώτησε ἡ Μαργαρώ μετὰ μεγαλύτερο ἐνδιαφέρον.

—Πάρα πολὺ χαριτωμένη, ἀπάντησα μ' ἐνθουσιασμό. Εἶχε δυὸ λακούδια στὰ μάγουλα, ξανθὰ μαλλιά, μάτια μεγάλα γαλανὰ καὶ ὑπέροχα, ὥραϊα, ἀλλὰ καὶ ὅλο τὸ ὑπόλοιπο...

Ἦ γυναίκα μου μετὰ κύταξε κάπως περιέργω σάν ἀνησυχῇ.

—Ἰσως τὴ στιγμὴ ἐκείνη νὰ συλλογίζετο καὶ τὸ κορίτσι τίποτε τὸ εὐθυμο καὶ σὺ δὲν τὸ κατὰλαβες, ἴσως...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη χτύπησε τὸ κουδούνι τῆς πόρτας.

—Θὰ εἶνε ἡ Τζόη, εἶπε ἡ Μαργαρώ, πηγαίνοντας ν' ἀνοίξῃ.

—Ποιὰ Τζόη;

—Ἦ Τζόη Λόριν... Τὴ γνώρισα προχθές, στοὺς Πέντλετον καὶ τὴν κάλεσα νὰ παρωμε ἕνα τσάι.

Ὅταν ἔμεινα μόνος ἔπιασα στὰ χέρια ἕνα ὥραϊο μεγάλο τριαντάφυλλο καὶ ἀσπλογιζόμουν τὰ ξανθὰ μαλλιά γύρω ἀπὸ τὸ ὄμορφο προσωπάκι πού εἶχε δυὸ γαλανὰ ματάκια. Ἀκούσα πίσω μου θήματα πάνω στὰ χαλίκια τοῦ κήπου. Γύρισα νὰ δῶ. Ἐρχόταν ἡ γυναίκα μου καὶ μὲ τῆς μιὰ κοπέλλα. Μιὰ πολὺ ὁμορφὴ κοπέλλα μετὰ ξανθὰ μαλλιά καὶ γαλανὰ ματάκια. Ἦταν ἐκείνη!

—Ὁ σύζυγός μου, εἶπε ἡ γυναίκα μου, παρουσιάζοντάς με, ἐνῶ τὴν κύταξα μετὰ τὸ στόμα ἀνοικτὸ. Τὸν θέλετε νὰ πιστέψω ἴσως, τοῦ συνέβη ἕνα περιέργω ἐρωτικὸ ρομάντσο, πού τοῦ ἔχει γυρίσει τὰ μυαλά!

—ὦ, μὰ μοῦ φαίνεται πὼς συναντήσαμε πρὸ ὀλίγου στὸ τραῖνο μετὰ τὸν κύριο, δὲν εἶν' ἐτοί; —εἶπε γελαστὴ ἡ Μις Λόριν, ἐνῶ μοῦ ἔσφιγγε τὸ χέρι.

—Πράγματι! εἶπα κυττάζοντας θριαμβευτικά τὴ γυναίκα μου.

Δὲν μποροῦσα νὰ βαστάξω τὰ γέλια μου, ἐξακολούθησα καὶ πάλι γελῶντας ἡ Μις Λόριν. Ἐλπίζω νὰ μὴ μετὰ πῆρατε γιὰ κακοανατεθραμμένη, μὰ δὲν μποροῦσα νὰ βαστάξω τὰ γέλια. Εἴχατε ἕνα πρόσωπο τόσο πολὺ ἀστείον μετὰ τοὺς μαφασμούς ποὶ κάνατε σάν κάθισε ἐκείνη ἡ ἀλογόμυις στὸ μάτι σας!

—Βλέπετε! τοῦ εἶπε ἡ γυναίκα μου, κυττάζοντάς τον μ' ἕνα θριαμβευτικὸ ὄφρος.

Ἡ ψυχὴ τοῦ νεκροῦ

Μιὰ φωνὴ ἀπὸ τὸ ὑπερπέραν

Εἶχα μιὰ πρόσκλησι ἀπὸ τὸ χωριὸ, καὶ πῆγα νὰ περάσω τοὺς τρεῖς μῆνες τῆς ἀδείας μου.

Τὴν ἡμέρα τὴν περνοῦσα στὰ διάφορα καφενεῖα τῆς πλατείας, ἀλλὰ τὸ ὁράδου, μετὰ τὸ δείπνο, συγκεντρωνόμαστε τρεῖς-τέσσαρες οἰκογένειες καὶ πηγαίναμε περίπατο μεχρὶ τὴν ἀκρογιαλιά.

Ἕνα ὁράδου μᾶς εἶχε προσκαλέσει ὁ γιατρός τοῦ χωριοῦ νὰ φάμε σπῆτι του.

Ἦμουν ἐγώ. Ἦ ἡ ἀδελφὴ Γκίτα μετὰ τὸν ἀρραβωνιαστικὸν της. Ἕνας μελαψὸς κοντὸς ἀνθρωπάκος πού λεγόταν Μάριος καὶ ἦταν φίλος τοῦ γιατροῦ. Ἐπίσης ἕνας ἀκόμα κύριος.

Δὲν ἔβρω πὼς ἦρθε κοῦδέντα γιὰ ὑπνωτισμὸ καὶ πνευματισμὸ καὶ ὁ γιατρός ὑποστήριξε ὅτι ἀπὸ ὅτι ἔχει δὴ νὰ κάνῃ ὁ φίλος τοῦ Μάριος, πιστεύει ἀπόλυτα στὸν πνευματισμὸ.

Μᾶς προσκαλοῦσε μάλιστα νὰ κάνουμε ἕνα πείραμα μετὰ τὸ τραπεζάκι.

Ὅλοι μας περιέργω καθίσσαμε γύρω ἀπὸ τὸ τραπεζάκι. Σβῶσαμε ὅλα τὰ φῶτα κ' ἀφήσαμε ἕνα μονάχα.

Μέσα στὸ μισοσκοτεινὸ λοιπόν, ὁ Μάριος ἄρχισε νὰ κάνῃ ἐπικλήσεις καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγο εἶδαμε τὸ τραπεζάκι νὰ κουνιέται. Ἐκανε διάφορους χτύπους. Ὁ Μάριος μετροῦσε.

Μέτρησε 22 κ' ἐπρόφερε Χ

Μέτρησε 1 κ' ἐπρόφερε Α

Μέτρησε 17 κ' ἐπρόφερε Ρ

Μέτρησε 9 κ' ἐπρόφερε Ι

Χαρτί, εἶπε δυνατὰ.

Κάποιος ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα κομμάτι χαρτί κ' ἕνα μολύβι.

Τότε τὸ χέρι τοῦ Μάριου ἄρχισε νὰ γράφῃ γρήγορα-γρήγορα.

Τὸ γράψιμο τελείωσε κ' ἐτοιμαστήκαμε ν' ἀνάψωμε τὸ φῶς γιὰ νὰ διαβάσωμε τί εἶχε γράψῃ ὁ Μάριος.

Τὴ στιγμὴ ὅμως ἐκείνη τὸ τραπεζάκι ἔκανε δυὸ-τρεις πηδούς καὶ χτύπησε πάνω στὸ πιάνο πού θρισκόταν στὴν γωνία τοῦ σαλονιοῦ. Ἀλλὰ ταυτοχρόνως καὶ μέσα ἀπὸ τὰ σπλάχνα τοῦ πιάνου ἀκούστηκε μιὰ γλυκεῖα παράξενη μελωδία.

Τότε ἀκούστηκε μιὰ γυναικεῖα κραυγὴ. —Φτάνει! καὶ ἕνα κομμὶ ἔπεσε χάμω.

Ἀνάψαμε τὰ φῶτα καὶ μάζεψα τὴν ἀδελφὴν μου πού εἶχε λιγοθυμήσει.

Σὲ λίγο συνήλθε καὶ μᾶς ζητοῦσε συγγνώμην.

—Γρόμαξα, εἶπε, τόσο πολὺ, πού ἔβλεπα γιὰ πρώτη φορὰ τόσο περιέργω πρᾶγμα.

Στὸ δρόμο δυνως, σάν με πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τραβήξαμε μπρὸς, μοῦ ψιθύρισε:

—Τζάκ, ἀκούσες τὴ μουσικὴ; Τὴν ἀναγνώρισες;

—Ὅχι, τῆς εἶπα.

Δὲν θυμᾶσαι τὸν Φράνκ, τὸν ἀρραβωνιαστικὸν μου πού πέθανε; Ἦταν ἡ τελευταία σονάτα πού εἶχε γράψῃ γιὰ μένα.

Φαντασία σου, καὶ μὲν τῆς εἶπα. Θὰ νόμισες ἔτσι στὸ μυστήριον πού θρισκότανε ἐκεῖνη ἡταν τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ σου.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη μᾶς πλησίασεν ὁ Μάριος, ὁ ὁποῖος θαστοῦσε ἀκόμα τὸ χαρτί μετὰ τὰ γράμματα πού εἶχε γράψῃ ὑπὸ τὴν ἐπίβρεια τοῦ πνεύματος.

Μετὰ τὴν λιγοθυμίαν τῆς δεσποινίδος δὲν προφτάσαμε νὰ διαβάσωμε τὸ χαρτί.

Μπήκαμε τότε σ' ἕνα καφενεῖο τῆς πλατείας καὶ καθίσσαμε σ' ἕνα τραπεζάκι.

Ὁ Μάριος ἔβγαλε τὸ χαρτί ἀπὸ τὴν τσέπη του, τὸ ξεδίπλωσε καὶ εἶδαμε.

Εἶδαμε δυὸ σειρὰς ἀπὸ μουσικὰς νότες. Εἶδαμε ἀπὸ κάτω δυὸ γραμμές ἐγγλέζικα, τὸ ὁποῖον κάποιοι τραγουδιοῦ.

—Ὅτε ἀγγλικά ξέρω, ἀλλ' οὔτε καὶ μουσικὴ, εἶπε ὁ Μάριος.

Ἦ ἡ ἀδελφὴν μου τότε παρακάλεσε τὸ Μάριο νὰ τῆς δώσῃ τὸ χαρτάκι ἐκεῖνο.

—Εἶνε ἡ τελευταία σονάτα τοῦ Τζάκ, μοῦ εἶπε. Ἀφοῦ τὴν ἔγραψε στὸ χαρτί, ἔπειτα τὴν ἔπαιξε καὶ στὸ πιάνο.

Πέρασαν ἀπὸ τότε δυὸ χρόνια. Στ' ἀναμεταξύ ἡ ἀδελφὴν μου χώρισε ἀπὸ τὸ δεῦτερον ἀρραβωνιαστικὸν της.

Ἀλλὰ οὔτε καὶ παντρεύτηκε ἀπὸ τότε. Μιὰ μέρα, πού πῆγα νὰ τὴ δῶ, τὴ θρήκα καθισμένη μπροστὰ στὸ πιάνο καὶ ἔπαιζε τὴν σονάταν τοῦ Φράνκ.

Ἦταν πλημμυρισμένη ἀπὸ ἀγάπην καὶ μόνον ἀπὸ ἀγάπην γιὰ κείνον πού σκοτώθηκε στὸν πόλεμον προφέροντας γιὰ τελευταία λόγια του τ' ὄνομά της.

Ζεστὰ καὶ κρυὰ ΒΑΡΟΜΕΤΡΟ ΑΚΡΙΒΕΙΑΣ

—Εἴσαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ θαρρόμετρο πού ἀγόρασες;

—Πάρα πολὺ εἶνε ἀκριβεστάτο. Προχθὲς τὸ πρωὶ ἔδειχνε θύελλα καὶ πρὶν μεσημερίᾳ ἔκουδαλῆθηκε ἡ πεθερά μου στὸ σπῆτι.

Μεταξὺ ψευδῶν: —Ἄστα, φίλε μου. Εἶμαι πολὺ στενοχωρημένος σήμερον.

—Γιατί;

—Εἶπα μίαν ἀλήθειαν!..

Ὁ κόσμος

—Στὸ Παρίσι ὑπῆρχαν τὸ 1883 περὶ τὰ 80 ἵππο-προσωπεῖα, πού πουλοῦσαν 11 χιλ. σφαγμένα ἄλογα μετὰ τὴν ὁκτὰ στοὺς Παρισίους γιὰ τροφὴ! Γινόταν δηλ. δημοσία κατανάλασις 400.000 χιλιόγραμμων κρέατος ἀλλοῦ τὸν χρόνον!

—Τὰ πρῶτα θερμόμετρα κττασκευάσθησαν τὸ 1621 ἀπὸ ἕνα Ὁλλανδὸ ἐπιστήμονα.

—Ὁ Ἀμερικανὸς Βανδερβίλ ἦταν ὁ πλουσιώτερος ἄνθρωπος τῆς περασμένης ἑκατονταετηρίδος. Ἦ περιουσία του ἔφθανε σὲ 194.000.000 δολλάρια καὶ εἶχε καθημερινὸ εἰσόδημα 28.334 δολλ. δηλ. ἐκέρδιζε 1180 δολλ. τὴν ὥραν!

—Ὁ ἐγκέφαλος τοῦ Ἰδαν Τουργένιεφ εἶχε ὅρους 2 χιλιόγραμμου καὶ 12 γραμ. δηλ. ὀλιγώτερον κάπως τῆς 1½ ὀκίας. Ὁ ἐγκέφαλος τοῦ λόρδου Βύρωνος ἐξῆλγε 2 χιλιόγραμμου καὶ 38 γρ., ὁ τοῦ Κρόμγουελ 2,23 καὶ ὁ τοῦ Κυβιέρου 1.829 γρ.

—Πρὸ 50ετίας πέθαιναν ἀπ' τὴν χρῆσιν τῶν ὀνιπνευματωδῶν ποτῶν 1. Γερμανία 40.000 ἄνθρωποι τὸν ῥόνον, στὴ Ρωσσία 10.000, στὴν Γαλλία 1.500, στὸ Βέλγιο 4.000. Σὲ διάστημα 8 ἐτῶν πέθαναν στὴν Ἠν. Πλάτεις ἀπὸ κατάχρησιν ὀνιπνευματωδῶν ποτῶν 300.000 ἄνθρωποι.

—Σύμφωνα μετὰ τὴν ἐπίσημον στατιστικὴν, ἡ κατανάλασις τοῦ καπνοῦ ἐν τῇ Γαλλίᾳ ἔφθασε τὸ 1883 σὲ 35.621.834 χιλιόγραμμα, ἀξίας 371.217.489 φράνκων.

—Στὰ τέλη τοῦ περασμένου αἰῶνος ἡ Ἀγγλία εἶχε 53 ἀποικίες, μετὰ ἐπιφάνειαν 20.501.763 τετραγ. χιλιόμετρον καὶ πληθυσμὸν 212.951.000 κατοίκων. Στὴν Ἀφρικὴν εἶχε 9 ἀποικίες, στὴν Ἰνδία 6, στὴν Αὐστραλία 7, στὴν Β. Ἀμερικὴν 10 καὶ στὶς δυτικὰς Ἰνδίας 18.

—Ἀπ' τὰς μεγαλύτερας ἐκκλησίας τοῦ κόσμου ἐστοίχισε περισσότερα λεφτὰ γιὰ νὰ χτισθῇ, ἡ Ἁγία Σοφί, γιὰ τὴν ὁποία ἐξοδεύτηκαν ἐν ὅλῳ 450.000.000 δραχμῶν καὶ ἀπετήθηκε ἐργασία μολὺς 5 ἐτῶν. Ἐνῶ γιὰ τὸν ναὸ τοῦ Ἀγίου Πέτρου τῆς Ρώμης, δαπανήθηκαν 300.000.000 δρ. καὶ ἀπετήθηκε δουλεία 120 τῶν!

—Στὴν Γαλλία σκοτωνόντουσαν τὸν περασμένον αἰῶνα κάθε χρόνον ἀπ' τοὺς κατοίκους 1350 περίπου λύκοι.

—Γιὰ πρῶτα χρόνια μετὰ τὸ 1900 ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν εἶχε ἐπιφάνειαν 4.000.000 τετραγ. μέτρον δηλ. 4 τετρ. χιλιόμετρον. Τὰ σπῆτια κατεῖχαν ἑκτασί 2.576.485 τ.μ. περίπου, οἱ δρόμοι 615.598 τ.μ. καὶ οἱ πλατεῖες τῆς πόλεως 113.520 τ.μ. κλπ.

—Στ

Η ΟΘΟΝΗ

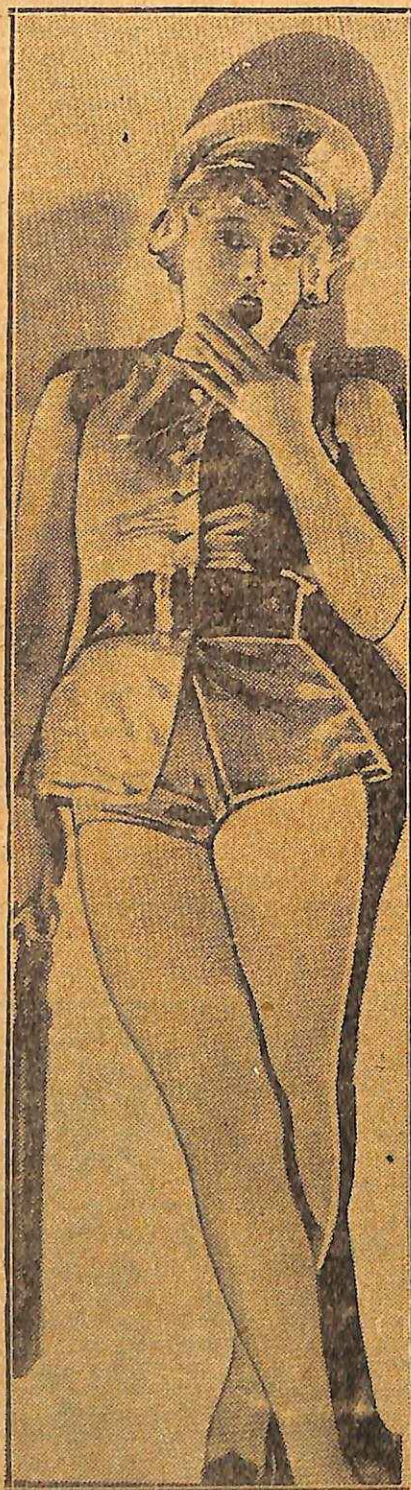
Οι στάρ μας λένε

τά μυστικά τους

Ο Γουόρνερ Μπάξτερ δηλώνει ότι πρό ημερών είχε πάει να κάμει μιά επίσκεψη για να συλλυπηθεί τη χήρα ενός συναδέλφου του ήθοποιου.

Αφού εκείνη τού εξιστόρησε για αρκετή ώρα τις συζυγικές της αναμνήσεις, και έδακρυζε μάλιστα πού και πού, τέλος εξεδηλώθη με τού εξής συμπέρασμα:

—Ξέρετε, Γουόρνερ, δυσκολεύθηκα τόσο πολύ να εισπράξω την ασφάλεια του άνδρός μου, ώστε σ'ας θελαιώ, λυπήθηκα τρομερά πού πέθανε!.

Μία από τις χαριτωμένες στάρ του Χόλλυγουντ στη Κιανή Άκτι, ή Μις Δωροθέα Χάμιλτον.

Η ΓΚΛΟΡΙΑ ΣΒΑΝΣΟΝ, πού έχει ήδη περάσει τ'α σαράντα, θρισκότανε πρό ημερών στα παρασκήνια ενός θεάτρου του Λος Άντζελες.

Ήταν ντυμένη μ' ένα υπέροχο φόρεμα, ένα εξαίσιο ντεκολτέ και στὸν δόξασπρο λαιμό της ένα περίφημο μπριλλαντένιο κολιέ.

—Πῶς λάμπει τὸ κολιέ της, εἶπε με θαυμασμό ὁ Τζάκ Λά Ρου.

—Σάν νυχτερινὸ φανάρι πάνω σ' ἐρείπια, ψιθύρισε ὁ Γουάλλας Μπέρρυ.

Ο ΤΖΙΜΥ ΝΤΙΟΥΡΑΝΤ, ὁ διάσημος ἡθοποιὸς τοῦ Χόλλυγουντ, ξακουστὸς γιὰ τὴν... πολὺ μεγάλην του μύτη, ἐπῆγε κάποτε νὰ δῇ τὸ φιλμ οἱ «Ἑσκιμῶι».

—Βγαίνοντας ἀπὸ τὸν κινηματογράφον, εἶπε σ' ἕνα φίλο του:

—Κρίμα πού δὲ γεννήθηκα κι' ἐγὼ σ' ἐκεῖνα τὰ μέρη.

—Γιατί;

—Καλὰ δὲν εἶδες; Αὐτοὶ οἱ Ἑσκιμῶι ἐκφράζουν τὴ φιλία τους τρίτοντας τὴ μύτη τους ὁ ἕνας πάνω στοῦ ἄλλου. Φαντάζεσθε τί μεγάλος φίλος τῶν γυναικῶν πού θὰ ἦμουν με τὴ μύτη πού ἔχω.

Εἶνε γνωστὸν ὅτι ὁ πατέρας τῆς ΕΒΕΛΥΝ ΒΕΝΕΪΜΠΛ, ἀπῆλθε νὰ μπῇ στὸ συμβόλαιο τῆς κόρης του ἑνὸς ὁρος, με τὸν ὅποιο νὰ ἀπαγορευετὶ ὁ ἡθοποιὸς νὰ φιλήσῃ τὴν Ἐβελυν. Ὅταν τὸν ρωτήσανε τὴν αἰτία πού ζήτησε τετοιο πράγμα, ἀπάντησε: «Μὰ δὲν καταλαβαίνετε ὅτι ἕνα φιλὶ ξέρει κανεὶς πάντοτε πῶς ἔρχεται, δὲν ξέρει ὅμως ποτὲ πότε φεύγει!»

Κρυφὰ ὥστόσο ἀπὸ τοὺς γονεῖς τῆς, κάποιος ρώτησε τὴν Ἐβελυν: «Μὰ ἂν σ'ας δώσουν εἶται ἀπρόοπτα ἕνα φιλὶ χωρὶς νὰ τὸ περιμένετε, τότε τί θὰ κάνετε;»

Κι' ἐκείνη ἀτάραχη ἀπάντησε: «Ἄν ἐρθῇ ἀπρόοπτα αὐτὸ, θὰ πῇ ὅτι δὲν τὸ περίμενα καὶ θὰ τὸ ὑποδεχθῶ... ἀνάλογα με τὶς περιστάσεις... καὶ τὴν προέλευσιν».

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΚΑΡΟΥΖΟΥ

Ἡ φωνὴ τοῦ μεγαλειτέρου τενόρου τοῦ κόσμου Ἑρρίκου Καρούζου, θὰ ξαναζήσει καὶ θ' ἀκουσθῇ συντροφειμένη με μιά ὑπέροχη καὶ τελεία ἐνορχήστρωση πρὸς χάριν τῆς ἡχητικῆς ὁθόνης.

Κατόπιν συμφωνίας με τὴν Βίκτωρ Φωνογραφ Κόμπαν, ἰδιοκτήτρια τῶν φωνημάτων πρωτοτύπων δίσκων τοῦ καλλιτέχνη, ἡ Μ. Ζ. Μ. θὰ παρεμβάλῃ τὰ δυὸ πῶδ' γνωστὰ κομμάτια τοῦ Ριγολέττου: «Αὐτὴ ἡ Ἐκείνη» καὶ «Φτερό στὸν Ἄνεμο», τὰ ὁποῖα εἶχαν ἐκτελεσθῇ ἀπὸ τὸν Καρούζο μέσα στὸ «Ἑσκαπάντ» πού γυρίζεται τώρα.

Ἡ εἰσαγωγὴ καὶ χρῆσις τῆς φωνῆς ἀπὸ τὸ δίσκο μέσα στὸ ἡχητικὸ δέκτη τοῦ κινηματογράφου ἐξετελέσθησαν ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ Ντούγκλας Σήρερ, μηχανικοῦ τοῦ ἤχου, ὁ ὁποῖος θεσβαιώνει ὅτι τὰ ἀποτελέσματα πού ἐπέτυχε δίνει τὴν τελείαν ἀναπαραγωγὴν τοῦ πραγματικοῦ τραγουδιστοῦ.

Οἱ κυριώτεροι ἐκτελεσταὶ τῆς «Ἑσκαπάντ» εἶνε: Ὁ Οὐίλλιαμ Πάουελ, ἡ Λοιζ Ρέινερ, ὁ Φράνκ Μόργκαν, ἡ Βιργίνια Μπρούς καὶ ἡ Μαϊντὶ Κρίστιαν.

Ὁ Ρόμπερτ Λέοναρ θὰ εἶνε σκηνοθέτης.

ΜΕΤΟ ΣΠΑΘΙ... ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ὁ ωραιότερο ιππολικο μυθιστορημα ΤΟΝ ΚΑΡΗΤΟΖ

(Συνέχεια ἀπ' τὸ προηγούμενο)

Παραμέρισε μερικὰ βιβλία πού ἦσαν πολυτελῶς δεμένα καὶ ἄρχισε νὰ ψάχνῃ πίσω τους.

Τράβηξε τότε ἕνα φάκελλο ἐπιμελῶς σφραγισμένον.

Ἐσπασε τὴν ἀπὸ κερί σφραγίδα του καὶ ἐβγαλὲ ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ φάκελλου ἕνα ὀγκῶδες χειρόγραφο, τὸ ὁποῖον καὶ ἔδωσε στὸν νεό.

Αὐτὸ τὸ χειρόγραφο, εἶπε, θὰ σέ βοηθήσῃ νὰ μάθῃς αὐτὸ πού ἐπιθυμεῖς. Θὰ σοῦ γνωρίσῃ πράγματα, πού πραγματικὰ θὰ σέ καταπλήξουν, ἀλλὰ θὰ σέ κάνουν ἐπίσης νὰ καταλάβῃς γιὰτὶ ἀναγκάστηκε νὰ παραδεχθῇ νὰ κάμω τὸν κωδωνοκρούστη τοῦ Ἀγίου Μερῦ.

Ὁ σύντροφος τοῦ Λουδοβίκου εἶχε πρῶτερὰ τὰ λόγια αὐτὰ με σθεναρὴ φωνή.

Ἐγινε σιωπηλὸς γιὰ μερικὰ λεπτά. Καὶ ἀμέσως ἐσυνέχισε:

—Αὐτὸ τὸ χειρόγραφο ἦταν προωρισμένο γιὰ τὴ Μαγδαληνὴ ντὲ Μπλανζίς. Εἶχα ὑποσχεθῇ νὰ τῆς τὸ δώσω μόνο τὴν ἡμέρα πού θὰ εἶχα κρατήσει τὴν ὑπόσχεσιν πού ἔκαμα ὡς πνευματικὸς στὸ βιρῶνο ντὲ Μπλανζίς... Ἀλλὰ θέλησες νὰ μάθῃς ποῖος εἶμαι, Λουδοβίκε. Ἡθέλησες νὰ ἀποκτήσῃς τὴ βεβαιότητα ὅτι θὰ μπορούσες νὰ ἔχῃς ἀπόλυτο ἐμπιστοσύνη σ' ἐμένα. Χρεωστῶ λοιπὸν τότε νὰ κάνω γρηγορώτερα σ' ἐσένα τὴν ἀποκάλυψιν πού λογάριζα νὰ κάνω μονάχα στὴ φιλία μου σύζυγο. Θὰ μάθῃς, λοιπὸν, τί ἀναφέρει αὐτὸ τὸ χειρόγραφο καὶ, ὅταν θὰ φθάσῃς στὸ τέλος τῆς ἀναγνώσεως, θέλω νὰ πιστεύω, παιδί μου, ὅτι δὲν θὰ λυπηθῇς ὅτι ὑπῆκουσες στὶς πατρικεῖς προτροπὲς ἑνὸς ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος σοῦ εἶνε ἀφοσιωμένος μέχρι θανάτου. Τολμῶ, λοιπὸν, νὰ πιστεύω, Λουδοβίκε, ὅτι τότε θὰ ἐπιδοκιμάσῃς χωρὶς ἐπιφύλαξιν ὅσα ὁ ταπεινὸς κωδωνοκρούστης τοῦ Ἀγίου Μερῦ ἔκαμα ὡς τώρα καὶ δὲ λογαριάζει ἀκόμα νὰ κάμῃ τόσο γιὰ σένα ὅσο καὶ γιὰ τὴ Μαγδαληνὴ ντὲ Μπλανζίς.

Ὁ κωδωνοκρούστης ἀνοῖξε ἐκ νέου τὴν ἀγκαλιά, προσκαλόντας μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὸν Λουδοβίκο, τὸν ὁποῖον ἐσφιγγε εἰς τὸ πλατὺ στήθος του.

Ἀκολουθῶς ὥρμησε πρὸς τὴν πόρτα καὶ ἐξηφανίσθη.

.....

Μετά τὴν ἀπότομη αὐτὴ ἀναχώρησιν τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος ἔτρεχε εἰς βοήθειαν τῆς Μαγδαληνῆς, ὁ Λουδοβίκος ἔμεινε ἀκίνητος, σαστισμένος, σὲ μιά γωνία. Ἀλλὰ ὅταν πιά τὰ θήματα τοῦ κωδωνοκρούστη ἔπαυσαν ν' ἀντήχουν στὸ λιθόστρωτο, τότε ἔνοιωσε μέσα του μιά ἀνένεργεια, μιά παράξενη ψυχικὴ δύναμι.

Ὅλη ἡ ἀπελπισία του ἐξήντησε ξαφνικά. Τὸ αἷμα ἀνέβηκε στὸ κεφάλι του. Ἡ καρδιά του ἄρχισε νὰ χτυπᾷ δυνατά.

Τὸ φάνηκε ἐξοφικὰ πῶς θὰ τρελλαινότανε μέσα σ' ἐκείνη τὴν πένθυμη σιωπῇ.

Ὁ Λουδοβίκος εἶχε γερὴ ψυχὴ. Δὲν ἦταν λοιπὸν αἰσθημα τρώου ἐκεῖνο πού τὸν ἔπασσε τὴ στιγμὴ ἐκείνη.

Ὅχι! Ἡ ἀβεβαιότητα, ἡ ἀμφιβολία τὸν ἐβασάνιζαν. Συλλογιζότανε τὴ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ ψυχὴ του ταραζότανε καὶ γι' αὐτὸ τὸν ἔπαινε ἡ ἀπελπισία.

Μιά τρομερὴ ταραχὴ κυρίευσε ὅλο του τὸ κορμί καὶ ἄρχισε νὰ τσαλακῶνῃ τὸ χειρόγραφο πού βαστοῦσε ἀνάμεσα στὰ χέρια του.

νοῖωσε ἕνα ριγος. Ἡ κρίσις, πού τὸν εἶχε πιάσει ἀπὸ τὴ στιγμὴ πού ἔφυγε ὁ κωδωνοκρούστης, εἶχε φθάσει στὸν παροξυσμὸ τῆς. Ἐν τούτοις ἡ γερὴ του κράσις ἀνέβηκε τὸ μεγάλο αὐτὸ κλονισμό.

Ὁ Λουδοβίκος κατάρθωσε νὰ κάμῃ μερικὰ βήματα μέχρι τὸ κατώφλι τοῦ δωματίου καὶ ξανοίγοντας τὴν κουρτίνα ἀκροάστηκε.

Τὰ βήματα δὲν ἤκούοντο πιά. Ὁ σύντροφος τοῦ ἀσφαλῶς θὰ εἶχε πιά ἀναχωρήσει.

Τότε προχώρησε κ' ἐσωριάστηκε πάνω σὲ μιά πολυθρόνα.

Ἡ ματιά του ἔπεσε στὸ χειρόγραφο, πού κρατοῦσε ἀκόμα ἀνάμεσα στὰ χέρια του. Τότε θυμήθηκε τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ κωδωνοκρούστη καὶ τοποθέτησε τὸ ὀγκῶδες τετράδιο μπροστὰ του, ἐπάνω στὸ τραπέζι.

Ἐπ' αὐτὴν πρώτη σελίδα ἐκεῖνος πού ἔγραψε τὸ χειρόγραφο εἶχε χαράξει αὐτὲς τὶς λέξεις:

«Πρὸς τὴν
Εὐγενεστάτην Δεσποινίδα
Μαγδαληνὴ Ντὲ Μπλανζίς»
ΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ
ΤΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩ ΡΟΜΩΝ.

Ὁ κωδωνοκρούστης μέχρι τὴ στιγμὴ πού βρισκότανε μπροστὰ στὸ Λουδοβίκο κατάρθωσε νὰ κρύψῃ ὅλες τὶς ἀνησυχίες πού δοκίμαζε.

Μόλις ὅμως εὐρέθηκε στὸ δρόμο, στὴ μέση τοῦ δάσους, ὁ γενναῖος αὐτὸς ἄρχισε νὰ σκέπτεται.

Ἡ κακοτυχία τὸν κατεδίωκε πρᾶγματι ἐδῶ καὶ ἀρκετὸν καιρὸ, διότι συχνὰ εὐρέθηκε ὑποχρεωμένος νὰ θερμαίνῃ τὶς ἐλπίδες τῶν ὁποῖες ἀρχίζαν νὰ χάνουν μερικὰ σημαντικὰ πρόσωπα τοῦ κόμματος, τοῦ ὁποῖου ἦταν ὁ «προσωρινὸς» ἀρχηγός.

Ἐτοὶ τοῦλάχιστον τὸν ἐχαράκτηριζαν ἐκεῖνοι πού εὐρίσκοντο ἐπὶ κεφαλῇς τοῦ κινήματος.

Εἶχε ὑπ' ὄψιν του νὰ κάμῃ νὰ πάψῃ πιά αὐτὸ τὸ «προσωρινό». Γι' αὐτὸ τοῦ χρειάζονταν νὰ τοποθετήσῃ πρῶτα σὲ ἀσφαλὲς κάπου τὴ σύζυγον τοῦ Λουδοβίκου, κ' ἐτοὶ ὁ τελευταῖος αὐτὸς μπόρεσεν νὰ πάρῃ τὸ βαθμὸ, στὸν ὁποῖο εἶχε δικαίωμα, καὶ νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ μεγάλα πράγματα τὰ ὁποῖα ἀνείροπολοῦσαν γι' αὐτόν.

Ἀλλὰ καὶ τὴ φορὰ αὐτὴ ἡ κακοτυχία τοῦ φανερωνότανε με τρόπο ἐπιμόνο.

Ὁ κωδωνοκρούστης ἀνακεφαλαιῶνε με τὸ νοῦ του τὶς ἀπώλειες τοῦ κόμματος.

Ἡ κυρὰ Ζακελίνα εἶχεν ἀξαφανισθῇ.

Ὁ ἐρημίτης Ζάν-Μπατίστα θὰ ἦταν νεκρὸς ἀναμφιβόλως.

Ἐκτὸς δὲ τῶν δύο αὐτῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχαν παῦσιν νὰ παρέχουν σπουδαῖες ὑπηρεσίες στὸν ἀγῶνα, δύο ἀκόμα ἀνθρώποι ἦσαν συνδεμένοι με τὴν τύχη τοῦ κωδωνοκρούστη:

Ὁ ξυλοκόπος Κλαῦδιος καὶ ὁ ξενοδόχος τῶν «Τεσσάρων Ρομῶν».

Ἐπειδὴ ὁ πρῶτος δὲν εἶχεν ἀπαντήσῃ στὸ σύνθημα τοῦ ἀρχηγοῦ του, αὐτὸς συνεπέρανε ὅτι εἶχε συμβῇ δυστύχημα στὸν κυριώτερο λεσχάο του.

Ἀπέμεινε λοιπὸν ὁ ξενοδόχος, ἀλλὰ μετὴν προὔθησε ὅτι καὶ σ' αὐτὸν δὲν εἶχε συμβῇ δυστύχημα.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ ἐξαγρίωνε τὸν κωδωνοκρούστη, ἐνῶ προχωροῦσε πρὸς τὸ ξενοδοχεῖο.

Τὸ ξενοδοχεῖο τῶν «Τεσσάρων Ρομῶν» βρισκότανε πάνω στὸ δρόμο, σὲ ἀπόστασιν περίπου ὡμίλιον ἀπὸ τὸν ἀγῶνα.

Ὁ κωδωνοκρούστης σφοδρῶς τοῦ μὲτωπό του, πού ἴδωνε διαρκῶς.

Ὁ ξενοδόχος ἐξακολούθησε:

λύβα τοῦ ξυλοκοπού.

Μιά τενεκεδένια ἐπιγραφή ἔγραφε ὅτι θὰ μπορούσας νὰ προμηθευθῇ ἐκεῖ κανεὶς ταχυδρομικὰ ἄλογα.

Ἡ αὐλή, ὁ λαχανόκηπος, οἱ σταῖλοι καὶ ἡ ἀποθήκη βρισκόντουσαν πίσω ἀπὸ πυκνὰ δέντρα.

Οἱ ταξειδιῶτες, πού ἐρχόντουσαν ἀπὸ τὸν Ἅγιο Γερμανὸ ἢ ἀπὸ τὸ Παρίσι, διέσχίζαν τὸ δάσος καὶ βρίσκοντο στὸ ξενοδοχεῖο τῶν «Τεσσάρων Ρομῶν» ὅλη τὴν ἄνοιξη, πού περιμένει κανεὶς ἔπειτα ἀπὸ ἕνα ταξεῖδι.

Ὁ ξενοδόχος Δομίνκος ἦταν γνωστὸς σὲ ὅλους τοὺς αὐλικούς, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ καπρίτσιο τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου ΙΔ' πήγαιναν καὶ ἤρχοντο διαρκῶς σὲ διάφορες βασιλικὲς κατοικίες.

Δὲν περνοῦσε λοιπὸν ἡμέρα πού νὰ μὴ σταματοῦσε στὸ ξενοδοχεῖο τῶν «Τεσσάρων Ρομῶν» καὶ κάποιος ταξειδιῶτης ὑψηλῆς περιπτώσεως.

Καὶ τότε ὁ ξενοδόχος Δομίνκος ἔτρεχε μετὰ τὸ σκούφο στὸ χέρι καὶ περιποιοῖτο ἀνάλογα μετὰ τὸ ἀξίωμα τὸν ταξειδιῶτη.

Εἶχε μιά ἀπλή καὶ εὐχάριστη φυσιογνωμία ὁ Δομίνκος καὶ ἡ ψυχὴ του ἦταν πλημυρισμένη ἀπὸ μεγάλα αἰσθήματα.

Εἶχε μέτρο ἀνάστημα, κοντόχοντρος, ὁμοῦς πλατεῖς καὶ τράχηλο παραδόξως ὀγκώδη.

Τὸ κορμί του ἀνεπτυγμένο καὶ ἡ κοιλία του κάπως μεγάλη, ἦταν σὲ δυσαναλογία μετὰ τὰ κοντὰ τὸ πῶδι.

Μ' αὐτὴ τὴν κορμοστασίαν ὁ ξενοδόχος ἦταν ἕνας μέτριος πεζός, ἀλλὰ αὐτοχρόνως κ' ἕνας ἱππεύς.

Μετά τὸν Κλαῦδιο ὁ ἀρχηγός σ' αὐτὸν εἶχε τὴν μεγαλειτέρη ἐμπιστοσύνη.

Καὶ ἂν ἀπὸ χρόνιαν τὸν εἶχε περιορίσει στὸ ρόλο αὐτοῦ τοῦ ξενοδόχου, τὸ ἔκαμε μόνο καὶ μόνο γιὰτὶ μ' αὐτὴ τὴν ιδιότητα μπορούσε καθημερινῶς νὰ προσφέρει σπουδαῖες ὑπηρεσίες στὸν ἀγῶνα, τὸν ὁποῖο οἱ «δυσχερεστῆμενοι» θεωροῦσαν ὡς ἀπολύτως πατριωτικόν.

Ὁ κωδωνοκρούστης λοιπὸν ἀπέφυγε τὸ κεντρικὸ δρόμο πηγαίνοντας πρὸς τὸ ξενοδοχεῖο.

Ἡθελε νὰ μπῇ μέσα στὸ ξενοδοχεῖο ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ κήπου, ὅπως συνήθιζε, γιὰ προφύλαξιν.

Ἐκτὸς τούτου, συνήθιζε κ' ἕνα ὄλος ἱδιαίτερον τρόπο γιὰ ν' ἀναγγελλῇ: Ἐβανε τὰ χέρια του στὸ στομάχι καὶ ἔβγαζε μιά παράξενη φωνὴ κουκουδάνας.

Ἐπειτα ἀπὸ δύο λεπτά εἶδε τὸν ξενοδόχο νὰ τρέχῃ νὰ τὸν συναντήσῃ.

—Μπορεῖς νὰ μπῇς, τοῦ εἶπε μόλις τὸν εἶδε.

Τότε ἐκεῖνος, ἀρπάζοντας μετὰ ἀγωνία τὰ δύο χέρια τοῦ ξενοδόχου, ἐρώτησε:

—Δομίνκε, συνέβη μιά συμφορά...

—Στὸν Κλαῦδιο... τὸ ξέρω.

—Ποῖος σοῦ τὸ εἶπε;

—Εἶδα τὸν ξυλοκόπο.

—Δόξα τῷ Θεῷ... Δὲν ἐπέθανε λοιπὸν! Καὶ τὸ πρόσωπό του γέμισε ἀπὸ χαρά.

—Καὶ τί σοῦ εἶπε;

—Ὁ Κλαῦδιος δὲν μπορούσε νὰ μιλήσῃ ὁ δυστυχής, καὶ αὐτὸ γιὰ δύο λόγους. Ὁ πρῶτος γιὰτὶ τὸν φυλάγαν, καὶ δεῦτερο γιὰτὶ τὸν εἶχαν φιμώσει.

Ὁ κωδωνοκρούστης σφοδρῶς τοῦ μὲτωπό του, πού ἴδωνε διαρκῶς.

Ὁ ξενοδόχος ἐξακολούθησε:

Τὰ εὐθυμία τῆς ζωῆς

ΠΙΣΤΙ ΣΤΙΣ ΕΝΤΟΛΕΣ

“Ένας έβραίος σωφὲρ στὸ Παρίσι, ἔγινε πρὸ ἡμερῶν ἡρώς ἐνὸς θλιβεροῦ ἐπεισοδίου ποὺ ἐκτός τῶν ἄλλων ἀπέδειξε ὅτι υπάρχουν καὶ — ἐλάχιστοι ἔστω — έβραῖοι ποὺ ἀκολουθοῦν κατὰ γράμμα τὶς ἐντολές τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου. Ἀλλὰ ἄς διηγηθῶμεν τὸ ἐπεισόδιον:

“Ο έβραίος σωφὲρ ὀνόματι Ἀαρὼν Ντυβάλ, ὠδηγοῦσε τὸ αὐτοκίνητό του σὲ μιὰ ἐξοχικὴ λεωφόρο καὶ ἀγνωστο γιὰτί θρέθηκε ἑξαφνα ἐμπρὸς σὲ κάποιο φορτηγὸ αὐτοκίνητο, μὲ τὸ ὁποῖον καὶ συνεκρούσθη. Ἀποτέλεσμα τῆς συγκρούσεως ἦταν νὰ θγῶναι τὸ ἑνα μάτι του καὶ νὰ χάσῃ τρία δόντια ὁ ἀτυχὴς ἑβραῖος.

“Ο Ντυβάλ ἔμεινε ἀρκετὲς ἡμέρες στὸ νοσοκομεῖο, ὑγαίνοντας δὲ ἐφρόντισε νὰ θρῆ τὸν σωφὲρ ποὺ ἔγινε αἰτία τοῦ δυστυχήματός του, μὲ τὸν ὁποῖον καὶ συνεδῶν ἡ ἀρχὴ φιλικῶς. “Ετσι κατὰρθωσε νὰ τὸν πεισῇ μιὰ μέρα νὰ πᾶνε στὴν ἐξοχή, ὅταν ὁ έβραῖος ὁρμῶντας ἑξαφνα ἀπάνω του μὲ ἕνα μαχαίρι τοῦ ἐξώρυξε τὸ ἑνα μάτι, ἔπειτα δὲ ἐνῶ ἐκεῖνος εἶχε λιποθυμήσει τοῦ ἔσπασε μὲ μιὰ πέτρα τρία δόντια, ἀκριβῶς τὰ ἴδια ποὺ εἶχε σπάσει κι' αὐτὸς κατὰ τὸ δυστύχημα.

Καὶ ὁ μὲν Ντυβάλ, ὅρισκεται σήμερα στὴ φυλακὴ, ἔτοιμος νὰ λογοδοτήσῃ ἐνώπιον τοῦ κακουργιοδικείου τοῦ Σηκουάνα γιὰ τὸ ἐγκλήμα τοῦ, ποὺ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὸ θάνατο τοῦ δυστυχούς κατὰ τὴ μεταφορά του στὸ νοσοκομεῖο. “Εν τῷ μεταξύ ὁμως ὁ έβραῖος εἶχε πραγματοποιήσει ἐπὶ λέξει τὴ ννωστὴ ἐντολή: «Ὑψάλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ὀδόντο ἀντὶ ὀδόντος». Καὶ καθὼς φαίνεται εἰς εὐχαριστήμενος νι' αὐτό...

ΕΜΙΛ ΖΟΡΑ

ΕΥΤΥΧΙΑ ΜΗΗΣΤΗΡΟΣ

Φίλη πρὸς φίλην:

—“Ένα ἔχω στὸ νοῦ μου τώρα: πῶς θὰ κἀνω εὐτυχισμένο τὸν ἀρραβωνιαστικ μου.

—“Αν θέλῃς ἀλήθεια νὰ τὸν κἀνῃς εὐτυχισμένο, μὴν τὸν παντρευτῆς!

*****
Έλεος μεταξύ τῶν δύο ἀντιπάλων, ποὺ ἦσαν καὶ οἱ δύο τὸ ἴδιο γενναῖοι καὶ τὸ ἴδιο λαμπροὶ ἐφιρομάχοι. Ποῖος θὰ νικοῦσε:

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐρχόμενο)

“Ο ἡμιερὸς πρὸς τοῦ Ντυβάλ, ὁ ὁποῖος ἔπαινε τὸν σωφὲρ ποὺ ἔγινε αἰτία τοῦ δυστυχήματός του, μὲ τὸν ὁποῖον καὶ συνεκρούσθη.

πῆρῃ μαζί τους ἕνα μὲ ἕνα, πρὶν οἱ ἄλλοι παρῶν καιρὸ νὰ ἔλθουν εἰς βοήθειάν του.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἀποφάσισε, δὲν ἔπρεπε καὶ νὰ ἀργοπορῇ.

Τότε ἔκανε τὸ γύρο καὶ τοὺς πῆρε ἀπὸ μπροστά πρὶν θγῶν μὲσα ἀπὸ τὸ δάσος.

Ἐπέτρεψε, ἔθεσε τὸ ἀλόγο του σ' ἕνα δέντρο, ἀρπᾶξε τὰ δύο πιστόλια καὶ φώναξε.

—Κατὰ διαταγὴν τοῦ μαρκησίου ντὲ Κριβεγί, σταματήσατε!

Ἀκροάστηκε ὡσαυτῶντας τὴν ἀναπνοὴ του.

Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατά. Τὸ αἷμα εἶχε μαζευτῇ στὸ κεφάλι καὶ τὸ χέρι του τρέμει.

Ἐναφώναξε λοιπὸν τὴν ἴδια διαταγὴ μὲ δυνατώτερη φωνή.

Οἱ ἱππεῖς εἶχαν σταματήσει. “Επειτα ἀπὸ λίγο φάνηκε μιὰ μορφή πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα.

Ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἱππεῖς ποὺ ἀπεχωρίζετο κι' ἐρχτανε.

Μόλις ἀπείχε λίγα θήματα, μὲ τὸ πιστόλι σκότωσε τὸ ἀλόγο καὶ ὁ ἱππεὺς ἔπεσε χάμω.

“Ο κωδωνοκρούστης ἔτρεξε μὲ ὕψωμένο τὸ σπαθί.

—Φυλάξου, ὑπερασπίσου.

“Εκείνος σηκώθηκε καὶ τράβηξε τότε τὸ σπαθί του.

“Ενα δευτερόλεπτο ἀργότερα ἀπέκρουε μ' ἐπιθετικὴ τὴν πρώτη ἐπίθεσι. Ἡ ἔνα διαξίφις ἀπέφυγε ἕνα κτύπημα. Ἀλλὰ πῶς ὀρμητικὸς κτύπησε τὸν στρατιώτη ὁ ὁποῖος ἔπεσε ἀφίηνοντας μιὰ κρουγὴ ἀγωνίας.

Ἀμέσως δεύτερος πιστὸς ὤρμησε καὶ ἐπέτρεσε κατὰ τοῦ κωδωνοκρούστη, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπερῖμεν σταθερός.

Αὐτὴ τὴ φορά ἐπωφελήσῃ κι' ἐκτύπησε κατακεφαλα τὸ ἀλόγο τὸ ὁποῖον ἔπεσε κι' ἐπλάκωσε τὸν ἀναθύτη του.

—Διάολε, ἐφώναξε, ὅταν ἑαφνικὰ καίκοις ἄλλος ἱππεὺς φάνηκε νὰ πλησιάζῃ.

“Ο κωδωνοκρούστης τοῦ ἐπέτρεξε ὁμως μὲ μαγία. Κατάλαβε ὁμως ὅτι αὐτὴ τὴ φορά εἶχε νὰ κἀνῃ μὲ γερὸ ἀντίπαλο.

Ἦα δύο σπαθιά χτυποῦσαν τὸ ἕνα τὸ ἄλλο, ὅπου σὲ μιὰ στιγμὴ ἐγλύσθησαν καὶ ἀγγίσαν καὶ τὰ δύο στὴ λαθὴ τους.

Οἱ δύο ἀντρες τώρα πειὰ ἀγγίζανε σῶμα μὲ σῶμα.

“Ο κωδωνοκρούστης δὲν ἑσκοτίσθηκε. Ἀρπᾶξε τὸ πιστόλι του καὶ σημάδεψε τὸν ἀντίπαλό του.

Τότε ὁ στρατιώτης ἄρχισε νὰ φωνάζῃ.

—Εἰδῶ... εἰδῶ, κοντά μου, Ριγκομπέρε, Βανταγιόν... Εἰδῶ δολοφονοῦν... τρέξτε.

Ἀκούοντας νὰ τὸν κατηγοροῦν γιὰ δολοφόνου, ὁ κωδωνοκρούστης πέταξε τὸ πιστόλι καὶ ἀπέδωσε τὸ ἔλφος στὸν ἀντίπαλό του.

—ὑπερασπίσου, τοῦ φώναξε, ἀν μπορῇ.

“Επρεπε νὰ ἐμπερδεύῃ γρήγορα μ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, διότι οἱ φωνές τῶν ἄλλων προσήγγιζαν.

“Ολες οἱ μονομαχίες αὐτὲς εἶχαν γίνεαι μέχρι στιγμῆς στὸ σκοτάδι.

Ἐαφνικὰ ὁμως τὸ φεγγάρι θγῆκε μὲσα ἀπὸ τὰ σύννεφα καὶ φώτισε τοὺς μονομάχους.

Μὲ μιὰ ἐπιθετικὴ κίνησι ὁ κωδωνοκρούστης τοῦ πέταξε τὸ σπαθί κάτω.

Τὴ στιγμὴ ὁμως ἐκείνῃ θρέθηκε μπροστὰ σὲ ἄλλα δύο ἑλη, τὰ ὁποῖα τοῦ ἐπετέθησαν δεξιὰ καὶ ἀριστερά.

—Μὴ τὸν σκοτώσετε, φώναξε ὁ ἀφοπλισθείς, θέλω νὰ τὸν σουβλίσω σὰν κοταποῦλι. Θὰ τὸν φέρουμε σουβλισμένο στὸν καρδινάλιο.

“Ο ἀντίπαλος ἔμπαινε τώρα καὶ πάλι στὴ γραμμὴ τοῦ ἐπυρός, μὲ μιὰ αὐτοπεποιθὴ ποὺ ἔδειχνε ὅτι ἦταν σίγουρος πῶς μὲ τὸ πρῶτο κτύπημα θὰ σκότωνε τὸν κωδωνοκρούστη. “Ο τελευταῖος αὐτὸς ἀγῆως νὰ κουράζεται. Προσβάλλόμενος ἀπὸ παντοῦ καὶ ὑποχρεωμένος νὰ ἀντιμετωπίζῃ ἄλλους τοὺς ἀντιπάλους του, ἐποπλάσασαε τὰ κτυπήματά του καὶ κατὰρθωνε μὲ πρωτοφανὴ δεξιότητι νὰ ἀποκρούῃ μὲ ἐπιτυχία ὅλες τὶς ἐπιθέσεις των.

Πῶς ἦταν ἐκείνος στὸ σπαθί, δὲν ἔπαινε ἕνα ἄνθρωπο.

Μὲ τὴν ταχύτητα καὶ θεσιαιότητα ἔσχε, δῖασε ἀμέσως μιὰ ὀλόκληρη τακτικὴ ἐπιθέσεως.

Βγάζοντας λοιπὸν ἀπὸ τὸ λογαριασμὸ ἐκείνον ποὺ εἶχε τὸ ἀλόγο του, τὸν αἰχμάλωτο, τοῦ ἔμεναν ἔτσι νὰ προσβάλῃ πέντε ἄνδρες.

Τὸ πράγμα ἦταν θέβαια βαρὺ, ἀλλὰ ὁ κωδωνοκρούστης εἶχε χαρακτηρῆα τέτοιου ποὺ εἶχε δοκιμάσει σὲ πολλές ἄλλες μονομαχίες.

τὸν αἰχμάλωτο.

Δὲν εἶχε ἐμπιστοσύνη παρὰ μονάχα στὸ θάρρος του.

Ἐσκόπευε νὰ ὀρμίσῃ μὲ δύναμι καὶ νὰ κτυπήσῃ τοὺς ἱππεῖς μὲ τὸ ἔλφος του, τρυπητὰ καὶ κοφτερά φωνάζοντας:

“Εἰδῶ, κοντά μου, φίλοι! μὲ τέτοιον τρόπο, ποὺ νὰ τοὺς κἀνῃ νὰ πιστέψουν ὅτι εἶχε πολλοὺς συντρόφους μαζί του ὡπλισμένους.

“Ἠλπίζε λοιπὸν πῶς μὲ τὸ τέχνασμα αὐτὸ θὰ φεύγανε οἱ ἱππεῖς ἀπὸ φόβο μὴ τοὺς ἐπιτίθεντο ὀλόκληρος στρατὸς ἀπὸ ἀντιπάλους.

Τότε παραμένοντας κύριος τοῦ πεδίου, θὰ ἔσπευδε νὰ κόψῃ τὰ δεσμά τοῦ αἰχμάλωτου, νὰ τὸν ἀπολευθερώσῃ καὶ νὰ τὸν ἀνεβάσῃ στὰ καπούλια τοῦ ἀλόγου του.

Ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὸ σχέδιό του ὁ κωδωνοκρούστης κῦταξε δίπλα του νὰ θεσπαιωθῇ ἐν ἐφοροῦσε τὸ σπαθί του.

Τὸ ἔπιασε κι' εὐχαριστήθηκε.

Ἐπὶ πλέον ὁ ξενοδόχος τοῦ εἶχε βάλει μὲσα στὶς θήκες τῆς σέλλας του καὶ δύο πιστόλια γεμάτα.

Τ' ἀλόγο ἔτρεχε μὲ ὅλη τὴ δύναμὶ του γιὰ τὸν ἱππέα ὁμως ποὺ θιαζόταν νὰ φθάσῃ μιὰ ὥρα ἀρχήτερα, ὁ καλπασμὸς αὐτὸς φαίνονταν θραδύς.

Καὶ ὁμως, μολοντὶ εἶχε περάσει ἀρκετὴ ὥρα ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ξεκίνησε, οὔτε ἔβλεπε ἱππεῖς οὔτε ἄκουε ποδοθῆλτὰ ἀλλῶν.

Ἐαφνικὰ μιὰ ὑποψία τὸν κυρίεψε.

Μήπως ὁ ξενοδόχος γελάσθηκε;

“Ἡ μήπως οἱ ἱππεῖς ἀλλάξαν δρόμο;

Διέτρεξε ἀρκετὸ ἀκόμα δρόμο κυριεῦ μένος ἀπὸ τρομερὴ ἀνησυχία.

Τέλος ἔφθασε σ' ἕνα μέρος ὅπου ὤπρῃχε ἕνα κενὸ τοῦ δάσους ἀπὸ κομμένα δέντρα.

Ἀλλὰ... νά, οἱ ἱππεῖς, ἔτρεχαν τώρα μπροστά του, τοὺς ἔβλεπε καλὰ, προχωροῦσαν στὸ δενδροφυτευμένο δρόμο.

Οἱ ἱππεῖς εἶχαν ἀναβάσει τὸν αἰχμάλωτο σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ἄλογα τοὺς καὶ προχωροῦσαν μὲ καλπασμό.

Σταμάτησε ἀπότομα τ' ἀλόγο του. Θέλησε νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴ συγκίνησι, γιὰ νὰ συγκεντρώσῃ ὅλη τὴ δύναμι καὶ τὴν ψυχραιμία του.

Ἡθελε ἐπίσης νὰ σκεφθῇ, γιὰ νὰ μὴ διακινδυνεύσῃ τὴν ἐπιτυχία, χτυπώντας ἐτσι ἄσκεπτα, καὶ ἀκούοντας μονάχα τὸ θάρρος καὶ τὴν ἀνυπομονήα του.

ὑθάνοντας στὴν ὑπέρτατη αὐτὴ στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποία ἔμελλε νὰ παίξῃ τὴ ζωὴ του, ὁ δραστήριος αὐτὸς ἄντρας διέδλεπε καὶ τὴν πιθανότητα μιᾶς ἀποτυχίας.

Σκεπτότανε ὅτι ἀν ὑπέκυπτε, τότε ὅχι μόνον τὸ κόμμα τῶν «Δυσσευομένων» θὰ ἔχανε ἕνα πεπειρασμένο ἀρχηγό, ἀλλὰ καὶ ὅτι ὁ θάνατός του θὰ παρεδίθε τὴ Μαγδαληνὴ στὸν μαρκήσιο. “Επειτα σκέφθηκε καὶ τὸν Λουδοβίκο, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπερῖμενε καὶ τὸν ἔβλεπε νὰ ὀρίσκειται σὲ μιὰ ἀπελπιστικὴ θέσι, νὰ ἐκτίθεται ἀνῶφελα, γιὰ νὰ δοκιμάσῃ νὰ σώσῃ τὴ σύζυγο ποὺ τοῦ εἶχαν ἀρπάξει.

Γιὰ λίγα λεπτά ὁ κωδωνοκρούστης ἐδίστασε. Τὸ μυαλό του εἶχε ζαλιστῇ καὶ δὲν ἤξερε τί ν' ἀποφασίσῃ. Ἐν τούτοις ὁ κωδωνοκρούστης ἔπρεπε νὰ πάρῃ μιὰ ἀπόφασι. Τὸ μικρὸ ἀπόσπασμα εἶχε ἑξαφανιστῇ πάλι στ' ἀναμεταξύ καὶ δηρῶνεντο πρὸς τὸ Σηκουάνα, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἀπείχε λίγο διάστημα.

Τότε ὁ κωδωνοκρούστης ἔπῃρε μιὰ ἀπὸ τὶς ἀποφάσεις ἐκείνες, ποὺ ἀποφασίζουν συνήθως τὴν τύχη μιᾶς μάχης καὶ μεταβάλλουν σὲ λαμπρὰ νίκη τὴν ἡττα, τὴν ὁποία νομίζει κανεὶς ἀναπόφευκτο.

Μὲ τὴν ταχύτητα καὶ θεσιαιότητα ἔσχε, δῖασε ἀμέσως μιὰ ὀλόκληρη τακτικὴ ἐπιθέσεως.

Βγάζοντας λοιπὸν ἀπὸ τὸ λογαριασμὸ ἐκείνον ποὺ εἶχε τὸ ἀλόγο του, τὸν αἰχμάλωτο, τοῦ ἔμεναν ἔτσι νὰ προσβάλῃ πέντε ἄνδρες.

Τὸ πράγμα ἦταν θέβαια βαρὺ, ἀλλὰ ὁ κωδωνοκρούστης εἶχε χαρακτηρῆα τέτοιου ποὺ εἶχε δοκιμάσει σὲ πολλές ἄλλες μονομαχίες.

Τὸν αἰχμάλωτο, τοῦ ἔμεναν ἔτσι νὰ προσβάλῃ πέντε ἄνδρες.

Τὸν αἰχμάλωτο, τοῦ ἔμεναν ἔτσι νὰ προσβάλῃ πέντε ἄνδρες.

Τὸν αἰχμάλωτο, τοῦ ἔμεναν ἔτσι νὰ προσβάλῃ πέντε ἄνδρες.

Τὸν αἰχμάλωτο, τοῦ ἔμεναν ἔτσι νὰ προσβάλῃ πέντε ἄνδρες.

Τὸν αἰχμάλωτο, τοῦ ἔμεναν ἔτσι νὰ προσβάλῃ πέντε ἄνδρες.

Τὸν αἰχμάλωτο, τοῦ ἔμεναν ἔτσι νὰ προσβάλῃ πέντε ἄνδρες.

Τὸν αἰχμάλωτο, τοῦ ἔμεναν ἔτσι νὰ προσβάλῃ πέντε ἄνδρες.

Τὸν αἰχμάλωτο, τοῦ ἔμεναν ἔτσι νὰ προσβάλῃ πέντε ἄνδρες.

Τὸν αἰχμάλωτο, τοῦ ἔμεναν ἔτσι νὰ προσβάλῃ πέντε ἄνδρες.

Τὸν αἰχμάλωτο, τοῦ ἔμεναν ἔτσι νὰ προσβάλῃ πέντε ἄνδρες.

Τὸν αἰχμάλωτο, τοῦ ἔμεναν ἔτσι νὰ προσβάλῃ πέντε ἄνδρες.

Τὸν αἰχμάλωτο, τοῦ ἔμεναν ἔτσι νὰ προσβάλῃ πέντε ἄνδρες.

Τὸν αἰχμάλωτο, τοῦ ἔμεναν ἔτσι νὰ προσβάλῃ πέντε ἄνδρες.

Τὸν αἰχμάλωτο, τοῦ ἔμεναν ἔτσι νὰ προσβάλῃ πέντε ἄνδρες.

Τὸν αἰχμάλωτο, τοῦ ἔμεναν ἔτσι νὰ προσβάλῃ πέντε ἄνδρες.

Τὸν αἰχμάλωτο, τοῦ ἔμεναν ἔτσι νὰ προσβάλῃ πέντε ἄνδρες.

Τὸν αἰχμάλωτο, τοῦ ἔμεναν ἔτσι νὰ προσβάλῃ πέντε ἄνδρες.

γμὴ αὐτὴ σὲ υπερβολικὴ ἀμηχανία. Τὸ πρῶτο πρὸς τοῦ εἶχε σπασμοὺς, τὰ μάτια του ἔλαμπαν ἀγριεμένα.

—“Οχι, δὲν μπορὸ νὰ πᾶω μακρύτερα, πρέπει ν' ἀναζητήσω τὸν Μαθουρέν. Ζωντανὸ ἢ πεθαμένο, πρέπει ὅπωςδήποτε νὰ τὸν βρῶ.

—Καὶ θὰ ἐγκαταλείψῃς τότε τὸν Κλαῦδιο ;...

—Τί λές ;

—Λέω ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ προφτάσῃς τὸν ξυλοκόπο καὶ νὰ μπορέσῃς ἴσως νὰ τὸν ἐλευθερώσῃς...

—“Αν ἐπρόκειτο νὰ ἐδοκιμάζαμε τὴ γενναϊότητά μας, βέβαια καὶ οἱ δύο μας θὰ βάζαμε μπρὸς τὰ κορμιά μας, ἀλλὰ τί μπορούμε νὰ κάνουμε ἐναντία στὸ ἀπόσπασμα ποὺ συνοδεύει τὸ μαρκήσιο ;

—Σ' αὐτὸ ἀπατάσαι. “Ο μαρκήσιος ἔκανε ἐδῶ συμβούλιο μὲ τοὺς φίλους του, κατόπιν τοῦ ὁποῖου ἀπεφασίσθη νὰ βάλουν τὴν Ἰωάννα κοντὰ στὴ Μαγδαληνὴ μὲσα στὸ ἀμάξι, ἐπειδὴ ὅλοι παρεδέχθησαν ὅτι πιθανόν νὰ ξανῶρισκε τὸ λογικὸ της, ὅν ἔθελπε δίπλα της μιὰ παιδικὴ φίλη. “Ο μαρκήσιος λοιπὸν ἐτράβηξε τὸ δρόμο ἀμέσως, θέλοντας νὰ φθάσῃ στὸ Παρίσι νὰ χαρῆσθῃ. “Οσον ἀφορᾷ τὸν Κλαῦδιο, ἀποφάσισαν νὰ τὸν ἐμπιστευθοῦν σὲ ἑξὶ ἱππεῖς ποὺ χωρίστηκαν ἀπὸ τὴ συνοδεία. Αὐτοὶ εἶχαν ἐπιφορτισθῇ νὰ ὀδηγήσουν τὸν αἰχμάλωτό τους στὴν ἀστυνομία. “Ο μαρκήσιος ἐδῶλως φανερὰ ἐμπρός μου ὅτι θὰ πετῶχαινε ἀπὸ τὸν βασιλέα ἕνα μυστικὸ διάταγμα γιὰ νὰ στείλουν τὸν ξυλοκόπο νὰ σπᾶσῃ στὴ Βασιλίαν. “Επειτα λοιπὸν ποὺ ἔφυγεν ὁ μαρκήσιος, οἱ φρουροὶ τοῦ Κλαυδίου τράβηξαν λοζὰ γιὰ συντομία.

Ἐνῶ ὁ μαρκήσιος καὶ ἡ συνοδεία του θὰ περάσουν ἐπάνω ἀπὸ τὴ γέφυρα, αὐτοὶ θὰ διασχίσουν τὸ Σηκουάνα μὲ τὴ βάρκα.

—“Ο βαρκάρης εἶνε δικός μας! ἐφώναξε ὁ κωδωνοκρούστης. Μπορῶ νὰ βασιζώμαι σ' αὐτόν.

—Τὸ ξέρω! Γνωρίζω καλὰ τὸν Ἰερώνυμο Σερεπὲν καθὼς γνωρίζω ἐσένα. Ἐκτυπήθηκε γιὰ μᾶς ἑξὶ φορές σὲ δέκα μάχες. Σοῦ ἔλεγα λοιπὸν τώρα δὰ ὅτι δὲν ἐχάσθηκε τὸ πᾶν καὶ ὅτι ἔχεις καιρὸ νὰ ἐλευθερώσῃς τὸν ξυλοκόπο.

Καὶ ὁ ξενοδόχος ἐπρόσθεσε μὲ τόνο, ὁ ὁποῖος ἐπιβεβαιῶναι τὴν πεποίθησι ποὺ εἶχε στὸν ἀρχηγό του:

—Ἐξ ἄλλου δὲν θὰ εἶνε παρὰ μονάχα ἑξὶ ἐναντίον σου.

—Ἀλλὰ... Δομίνικε, πρέπει νὰ παρατήσω κάθε ἐλπίδα... ὅτι μπορῶ νὰ σώσω τὸ παιδί τοῦ Λουδοβίκου. Εἶνε δυνατόν ;

—Καὶ ἐγώ ;

Ἡ βραχεῖα αὐτὴ ἀπάντησις ἐφώτισε ὡς ἀστραπὴ τὸν ταραγμένο πνεῦμα τοῦ κωδωνοκρούστη.

—Σωστό! εἶπε ἀμέσως. Μπορεῖς... χρεώστες νὰ μὲ ἀντικαταστήσῃς. Ἀλλὰ ἄς μὴ ἀργοποροῦμε, Δομίνικε.

—Ἐχω δύο ἄλογα ἑτοιμα. Δὲν μᾶς μένει ἄλλο παρὰ νὰ πηδίσουμε ἐπάνω τους.

“Ελα! Ἐξ ἄλλου ὁ αἰχμάλωτος πηγαίνει πρὶν καὶ οἱ ἱππεῖς θὰ εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ συνοδεύουν τὸ βῆμα του.

“Ο Δομίνικος πῆδησε στὸ ἕνα ἄλογο.

—Νὰ πάρῃς τὸ δημόσιο δρόμο, Δομίνικε, διέταξε ὁ κωδωνοκρούστης Πήγαινε καὶ ὁ Θεὸς νὰ σὲ κἀμῃ νὰ ἐπιτύχῃς. “Ο,τι καὶ ἀν συμβῇ, σὲ περιμένω σὲ δύο ἡμέρες στὸν Ἅγιο Μερύ.

—Ἐχω τὴν προαίσθησι ὅτι θὰ σοῦ φέρω καλὴν εἰδήσι, ἀποκρίθηκε ὁ ξενοδόχος κεντώντας τ' ἀλόγο του.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά ὁ κωδωνοκρούστης ὤρμησε μὲ καλπασμὸ στὸ νονοτάει, ποὺ πρὸ ὀλίγου οἱ ἑξ ἱππεῖς εἶχανε περάσει μαζί μὲ τὸν αἰχμάλωτό τους, τὸν Κλαῦδιο...

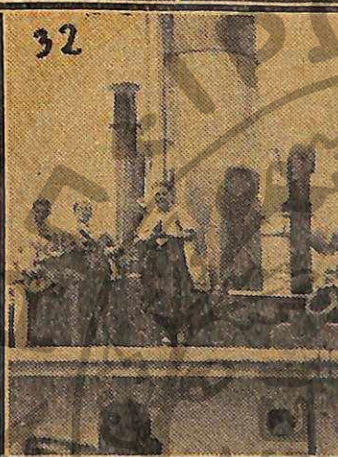
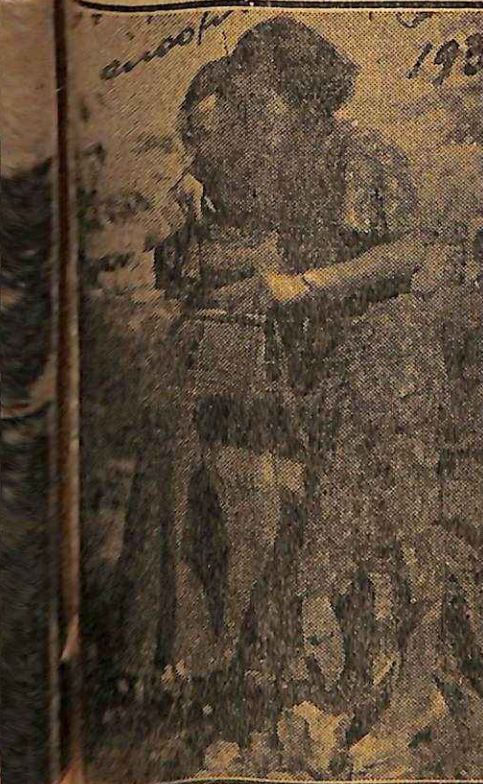
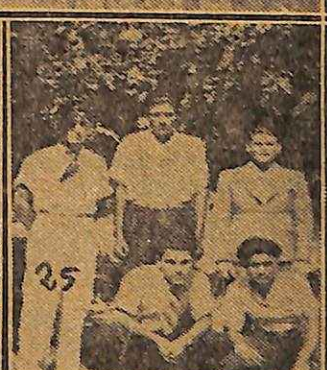
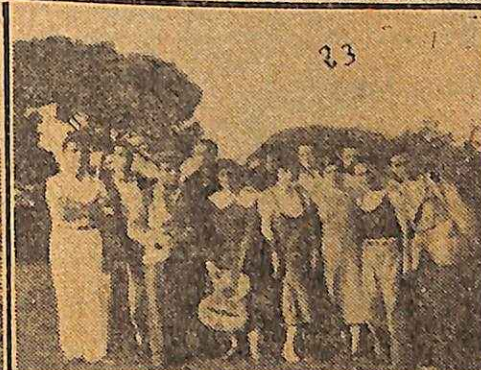
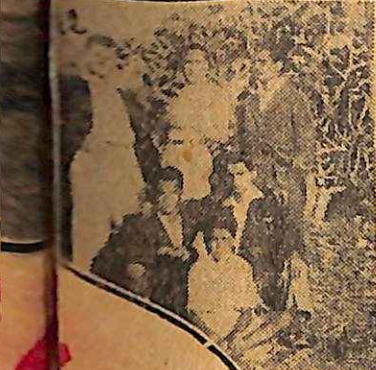
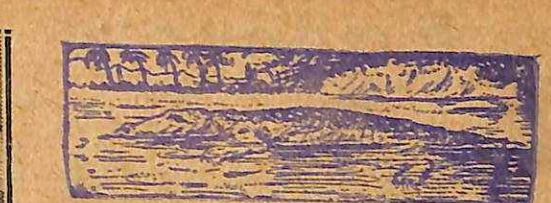
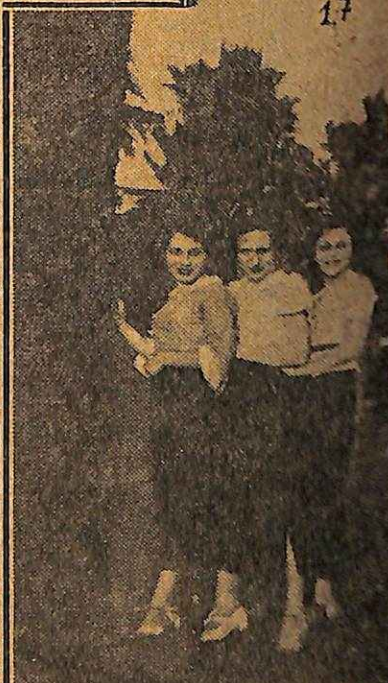
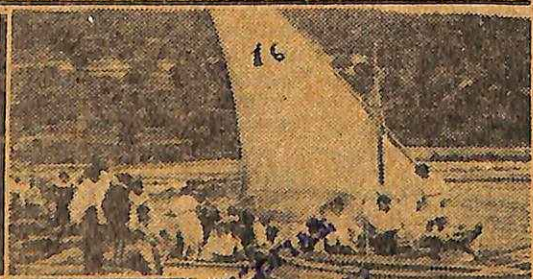
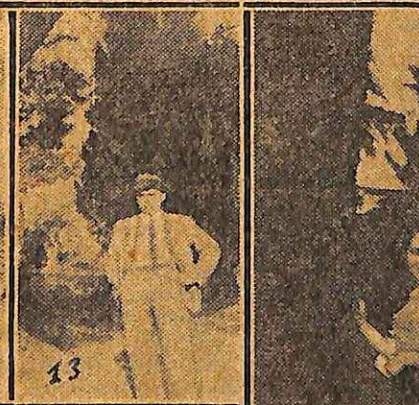
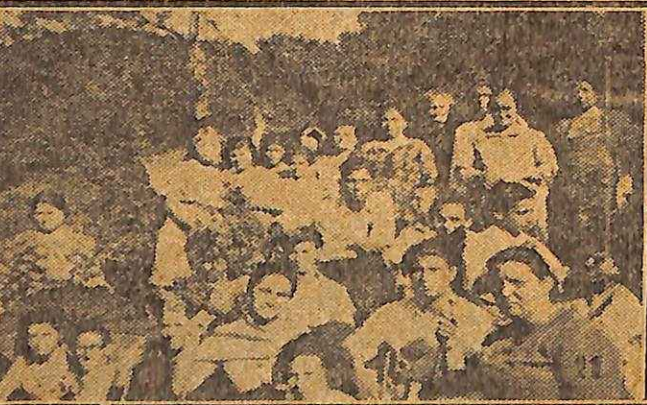
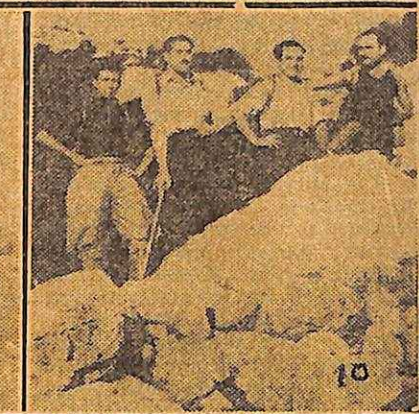
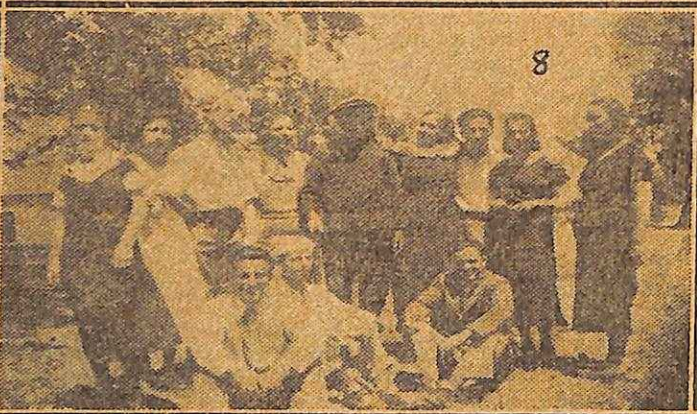
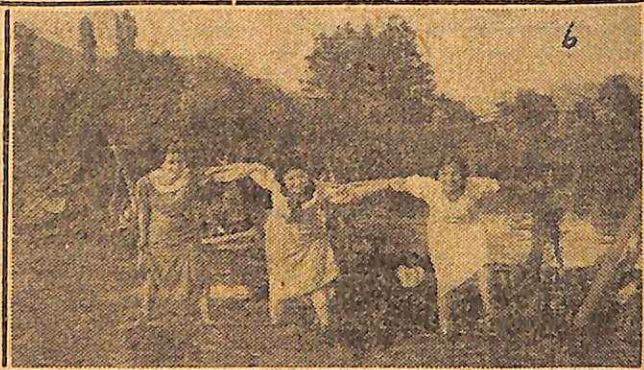
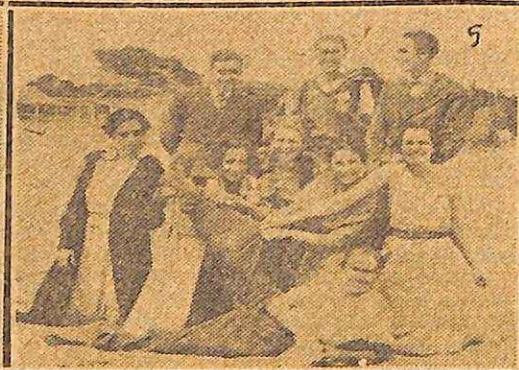
Η ΚΑΤΑΔΙΩΞΙΣ

Τὸ φεγγάρι ἔλαμπε στὸν ἀστρόφεγγο οὐρανὸ φωτίζοντας τὸ δρόμο, πᾶνω στὸν ὁποῖο τὰ δέντρα ρίχνανε τὴν ὀλόμαυρη σκιά τους.

“Ο κωδωνοκρούστης, σύμφωνα μὲ τὰ ὁσα τοῦ εἶχε πῇ ὁ Δομίνικος ὅτι δὲν θὰ ἀργοποροῦσε καὶ ἐντὸς ὀλίγου θὰ πρόφτανε τὸ ἀπόσπασμα.

Τὸν αἰχμάλωτο, τοῦ

ΤΟ
ΑΛΕΞΗ
ΑΝΑΤΟΛΕΤΩΝ

1) Η ποδοσφαιρική ομάδα του γυμνασίου Μανωλάρας - Πύρρι 2 στο (αποστ. Ε. Βία). 2) Καταρακτική Εορτή (αποστ. Γ. Φαρακή). 3) Ένα φιλικό γκολφ από αναγνώστες της «Αλληλεγγύης» στη Βαρκίζα. 4) Α. Χατζηανδρέου στο Καλαμάκι. 5) Ένα φιλικό γκολφ από αναγνώστες μας (αποστ. Μίτσας Ι.Ι.). 6) Ένα γκολφ στα Πέρα της Δράμας (αποστ. Μίτσας Ι.Ι.). 7) Η δεξιοτελής Λίλη Μπουρά στη Μυλακιά. 8) Παρεά νωρί στη Μυλακιά με το γκολφ στο μέση (αποστ. Χ. Κ.). 9) Μαθήτρια της Γαλλικής Ακαδημίας στο Μεγάλο Πέλο. 10) Οδοπορική ομάδα εθελοντών ελ. κορυφής Καταλάν. Εξέδρασε νύχ. 11) Αφούρτα (αποστ. Σ. Παπαδοπούλου). 12) Εξέδρασε Αίγυπτος ελ. την γρήφκην μόνη. 13) Οδοπορική ομάδα (αποστ. Χ. Μ. Γ.). 14) Οδοπορική ομάδα (αποστ. Χ. Μ. Γ.). 15) Οδοπορική ομάδα (αποστ. Χ. Μ. Γ.). 16) Οδοπορική ομάδα (αποστ. Χ. Μ. Γ.). 17) Οδοπορική ομάδα (αποστ. Χ. Μ. Γ.). 18) Οδοπορική ομάδα (αποστ. Χ. Μ. Γ.). 19) Οδοπορική ομάδα (αποστ. Χ. Μ. Γ.). 20) Οδοπορική ομάδα (αποστ. Χ. Μ. Γ.). 21) Οδοπορική ομάδα (αποστ. Χ. Μ. Γ.). 22) Οδοπορική ομάδα (αποστ. Χ. Μ. Γ.). 23) Οδοπορική ομάδα (αποστ. Χ. Μ. Γ.). 24) Οδοπορική ομάδα (αποστ. Χ. Μ. Γ.). 25) Οδοπορική ομάδα (αποστ. Χ. Μ. Γ.). 26) Οδοπορική ομάδα (αποστ. Χ. Μ. Γ.). 27) Οδοπορική ομάδα (αποστ. Χ. Μ. Γ.). 28) Οδοπορική ομάδα (αποστ. Χ. Μ. Γ.). 29) Οδοπορική ομάδα (αποστ. Χ. Μ. Γ.). 30) Οδοπορική ομάδα (αποστ. Χ. Μ. Γ.). 31) Οδοπορική ομάδα (αποστ. Χ. Μ. Γ.). 32) Οδοπορική ομάδα (αποστ. Χ. Μ. Γ.). 33) Οδοπορική ομάδα (αποστ. Χ. Μ. Γ.). 34) Οδοπορική ομάδα (αποστ. Χ. Μ. Γ.). 35) Οδοπορική ομάδα (αποστ. Χ. Μ. Γ.). 36) Οδοπορική ομάδα (αποστ. Χ. Μ. Γ.).

ΙΩΑΝΝΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ

ΓΕΙΟΙΕΙ Φωτοχρ

νά μάς δλένετε

19) Φανερωμένη Σαλαμίνας (αποστ. Κ. Λενδρινός). 20) Όμιλος στρατιωτών στο Σκίνο (αποστ. Ι. Κάλφα). 21) Εξέδραση στη Μαραθώνα του Όμι. 22) Εξέδραση Κόκκινιας (αποστ. Θ. Λοιδ. Λου). 23) Ένα φιλικό γκολφ στη Σητεία Κρήτης (αποστ. Ι. Ατκ.). 24) Εξέδραση στον Άγιο Ανδρέα (αποστ. Κ. Γ.). 25) Εξέδραση στο Μ. ταμιο Δραμας (αποστ. Ηρ. Κ. Μουρατίδου). 26) Εξέδραση στα Λεύκω x Κύπρου (αποστ. Κ. Ζερβίδης). 27) Εξέδραση στη νήσο Πρίγκηπο (αποστ. Ε. Τζούτης). 28) Εξέδραση στη νήσο Πρίγκηπο (αποστ. Ε. Τζούτης). 29) Εξέδραση στη νήσο Πρίγκηπο (αποστ. Ε. Τζούτης). 30) Εξέδραση στη νήσο Πρίγκηπο (αποστ. Ε. Τζούτης). 31) Εξέδραση στη νήσο Πρίγκηπο (αποστ. Ε. Τζούτης). 32) Εξέδραση στη νήσο Πρίγκηπο (αποστ. Ε. Τζούτης). 33) Εξέδραση στη νήσο Πρίγκηπο (αποστ. Ε. Τζούτης). 34) Εξέδραση στη νήσο Πρίγκηπο (αποστ. Ε. Τζούτης). 35) Εξέδραση στη νήσο Πρίγκηπο (αποστ. Ε. Τζούτης). 36) Εξέδραση στη νήσο Πρίγκηπο (αποστ. Ε. Τζούτης).

Καθῆκον

Νοσταλγικές αγάπες

Απάνω στην «Μαυριτανία» με το βλέμμα χαμένο προς την αιωνία πόλι που έσβυνε σάν όνειρο κάτω απ' τις σκιές του φθινοπωρινού δειλινού, ένοι τον έαυτό της τόσο μόνο, τόσο έρημο!

Μόνη και έρημη, έσ' στον άπέραντο αυτόν κόσμο, τον γεμάτο καρδιές που χτυπούν.

Τόν γεμάτο καρδιές που χτυπούν κι' όμως τόσο άδειον, γιατί τόν έρωτα που την άγγισε με τα θεία φτερά του τόν άρνήθηκε σάν νάταν άμαρτία.

—Με ποιά δικαίωμα μου στερείς την χαρά της αγάπης; φώναζε άπεγνωσμένα ολόκληρο το είναι της ποδοπατημένο, άσπλαχνη, θυσία στον βωμό της άνωτερότητος που θεωρούσε σκοπό της ζωής.

Καθῆκον;
Και δεν είχε καθῆκον πρώτα-πρώτα στην όια της την ψυχή;

Ή νύχτα έφτανε γιομάτη θλίψη και μελαγχολία και γιόμιζε την ψυχή της σκοτάδι βαθύ. Κοντά της δυο έρωτευμένοι, έκύτταζαν σιωπηλοί, την θάλασσα, γοητευμένοι, εύτυχισ...

Ή πόσο έσφαλλε νομίζοντας πώς την ζωή του την πλάθει κανείς όπως θέλει ο ίδιος. Έθελπε τώρα πώς αυτό που όνομάζουμε ζωή μας εινε δεμένο σφιχτά με άόρατες κλωστίτσες με την ζωή άλλων γύρω μας, έπηρεάζεται από αυτές που τις νομίζουμε ξένες και άσχετες. Όχι, την ζωή μας δεν την πλάθομε όπως εμείς οι ίδιοι θέλουμε. Έρχεται όπως αυτή θέλει.

Ένα μήνα πριν, έφθανε στάς Άθήνας, γιομάτη χαρά, πεποιθῆσι στον έαυτό της, αίσιοδοξία. Θά περνούσε εκεί τόν χειμώνα, νά ξεκουραστή. Και μπροστά σέ δυο μάτια που την αϊχμαλώτισαν, ή έλευθερία που την θεωρούσε τόσο πολύτιμη, της φάνηκε ή φρικτότερη φυλακή, γιατί θάθελε νάτανε μόνο μία σκιάβα. Σκιάβα της αγάπης της, μία άσήμαντη, ταπεινή γυναικούλα, ίκανή μόνο νά τόν λατρεύη.

—Εσύ, είχε φωνάξει ή Εύα, όταν της

ανήγγειλαν πώς μία δεσποινίς την περίμενε στο σαλονάκι.

—Εσύ, αγαπημένη μου! Δεν τόν πιστεύω!

Και φιλιούνται δακρυσμένες οι δυο φίλες και ξαναζούσαν τις χαρές των νεαρών τους χρόνων ζωής.

—Πότε ήρθες; Θάρρης έδω, έδω σέ μάς, Μαύρη μου. Θά στείλω νά πάρουν τή πράγματά σου απ' τόν ξενοδοχείο... Τί χαρά. Και ο Τώνης πόσο θά χαρή. Σέ ξέρει όπως σέ ξέρω έγώ... του μιλώ με τόσο περιφάνεια γιά σένα, χρυσή μου, έσένα την περίφημη φίλη μου, την «τελεία» όπως λέγω.

Τά θυμώτανε τώρα αυτά τα λόγια ή Μαύρη.

—Τελεία; ΉΑ! όχι τελεία, γλυκειά μου Εύα, γιατί αν ήμουν τελεία δεν θά είχα αυτήν την στιγμήν τόν άβάσταχτο πόνο, νά κατεβώ στο πρώτο λιμάνι, νά γυρίσω πίσω νά τόν βρω! Νά βρω τόν αγαπημένο σου, νά σοῦ τόν πάρω.

Έκλεισε τὰ θλέφαρα. Τὰ δάκρυα που χύνει κανείς, εινε τὰ πικρότερα πάντα, κι' έκλαιγε τόν αίμα της καρδιάς της ξαναστέλνοντάς τα πίσω στην μυστική τους πηγή.

Ό έρως!

Ναι, έπίστευε καθάβαθα της πώς θά έρχότανε μίαν μέρα και όλες οι πινελιές της άπάνω στο τελλάρο είχανε κάτι από αυτήν την προσδοκία.

Ήρθε.

Και ήρθε μέσα στο δίλημμα. Μέσα στο δράμα.

Κοντά τους ή Εύα, έλπιζε στην ζωή, είχε τόσο έμπιστοσύνη στην εύτυχία της! Ξαναζούσε όλες τις λεπτομέρειες της γνωριμίας τους.

—Σας ξέρω σάν νά σας έγνωρίζα χρόνια, της είχε πῆ με την θαυιά φωνή του, και είμαι θεθαίος πώς αν σας συναντούσα στο δρόμο, θά σας σταματούσα, Μαύρη...

Μου επιτρέπετε νά σάς λέγω και έγώ Μαύρη;

—Αν τού τόν επέτρεπε;

Μόνο στά χείλη του τόν όνομά της είχε την γλυκύτητα που άνειροπολούσε.

—Θά μπορούσα νά ζήσω έδω όλη τη ζωή, είχε πῆ εκείνο τόν άπόγευμα της έκδρομής μπροστά σ' ένα σπιτάκι κρυμμένο μέσα σ' ένα δάσος από Ιτίες, με τις κουρτίνες ζηλιάρικα κατεβασμένες...

—Εγώ όμως δεν θά μπορούσα, έξομολογήθηκε ή Εύα, γελαστά. Θέλω κόσμο γύρω μου, θόρυβο, ζωή...

Δεν είπε τίποτε ή Μάυρη. Έκράτησε τή σκέψης της γιά τόν έαυτό της. Μά τόν βλέμμα του της έλεγε:

—Εσείς όμως θά μπορούσατε, τόν ξέρω. Ναι, ήταν αλήθεια.

Θά μπορούσε, θά τόν ήθελε νά ζήση και νά πεθάνη εκεί μέσ' στην μοναξιά, αλλά κοντά του.

ΉΑ! θέβαια, εινε μία δύναμις νά ξέρη τι νά θέλη κανείς. Μά πόσο έστοιχίζει αυτή ή δύναμις! Όλόκληρη ζωή. Πόσο στοιχίζει νάναι κανείς καλλίτερος μέσα σ' έναν κόσμο έγωιστών, σ' έναν κόσμο κακό και σκληρό που χλευάζει ίσως ακόμα και τόν πιο ύψηλά ιδεώδη.

—Πρέπει νά φύγω.

Αυτό έσκέφθηκε τρομαγμένη, νικημένη έτοιμη νά ύποταχθῇ στον έρωτα που την καλούσε με όλη του την δύναμη. Άλλ' όμως τί πόνο!

Νά την εκεί μπροστά της ή Άγία Τράπεζα της Άγάπης όπου ο καθένας μας έχει δικαίωμα νά άπλώση και νά πάρη. Είχε δικαίωμα στο καλλίτερο μερίδιο. Μά αυτό της έκαιε τὰ χέρια. Ένοιωθε σάν Ιερόσυλη.

Και βρισκότανε τώρα άπάνω σ' ένα πλοίο, μόνη και έρημη. Πονούσε πολύ.

Ή ζωή τί αξία πιά θά είχε;

Όλες αυτές οι άναβολές, όλα αυτά τόν χαμόγελα που άπεθανάτιζε άπάνω στο τελλάρο, τί αξία θά είχανε πιά; Τόν καταθλιπτικό — πρὸ, τί; — όρθωνότανε μπροστά της, κι' ένοιωθε πώς και ή άγάπη, έχει νά μους και τιμωρεί άμείλικτα εκείνον που θά την άρνηθῇ.

Στό κατάστρωμα δεν είχανε μείνει παρά εκείνη και οι δυο έρωτευμένοι. Οι άλλοι είχανε κατεβῇ νά έτοιμασθουνε γιά τόν δείπνο.

Ή νύχτα, μία νύχτα χωρίς άστέρια έσκέπαζε ολόκληρη την αγάπη, την πίκρα και την χαρά της.

ΔΕΣΠΗ ΤΡΑΚΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑΔΗ

Χιούμορ

ΣΥΓΓΡΩΣΤΗΣ ΠΡΟΤΙΜΗΣΕΩΝ

Σ' ένα Παρθεναγωγείο ο καθηγητής του Πανεπιστημίου ενώ διδάσκει ένοχλείται πολύ από τις μαθήτριες, που όλο μιλούν και κάνουν θόρυβο. Άγαναχτισμένος τούς λέει:

—Προτιμώ νά έχω μπροστά μου πέντε φοιτητές παρά μία από σας.

Και ή τολμηρότερη μαθήτρια του άπαντά:

—Και μεις τόν ίδιο, κύριε καθηγητά!

ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΟΣ ΖΗΛΟΣ

Ή κυρία ζητεί ένα ποτήρι νερό. Ό Γιάννης, ο όπηρετής, της φέρνει ένα πιάτο γεμάτο νερό.

—Τί είν' αυτό; έρωτά με έκπληξη ή κυρία του. Ένα πιάτο νερό; Έγώ σου ζήτησα ένα ποτήρι.

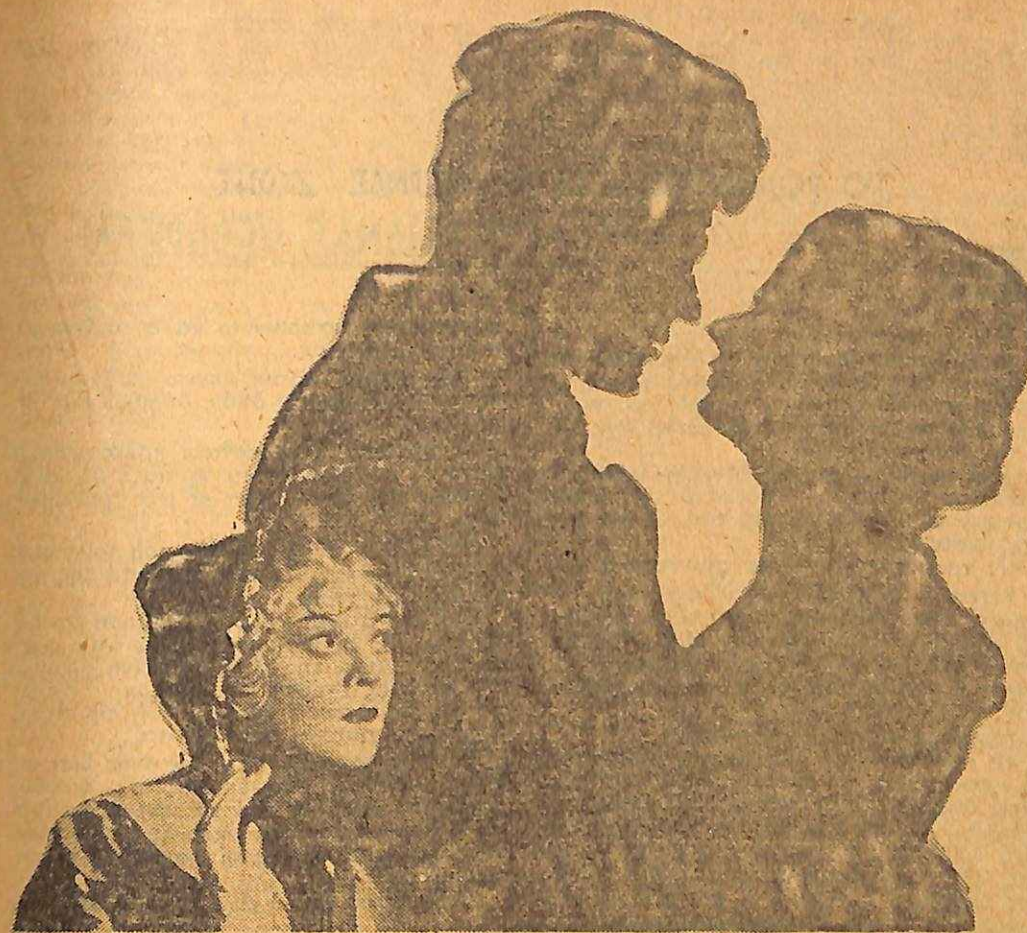
—Μά μου είπατε, ότι, άμα μου ζητού ήνα ποτήρι νερό, νά τόν βρῶν σέ πιάτο!

ΕΙΧΕ ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ

Μεταξύ έμπορορραπτών:

—Δεν μου λές, γιατί κανείς τούς λογαριασμούς σου σέ τριανταφυλλί χατί;

—Γιά νά θαρρούν οι πελάτες μου ότι εινε ραβασάκια όταν τούς πέρνουν και νά τούς άναγκάζουν τολάνισαν.

Εύα Τζίμσον

Ή γυναίκα γκάγστερ

που την περιέβαλε.

Ή Εύα έλθωμε όμως στο 1934.

Τή νύχτα της 1ης Μαρτίου τὰ σαλόνια του Κοντινενταλ - Σπάρτα Ότέλ ήσαν άνοιχτά γιά τόν πληθος των προσκαλεσμένων γιά τούς γάμους της Μίς Γερτρούδης Χάπ, κόρης έφοπιιστοῦ με τόν συνταγματάρχη Σλίπ.

Ανάμεσα στις τόσες όμορφές που ήλκυαν τις έπιθυμίες και τὰ άνδρικά βλέμματα έλάμπε ένα γλυκό προσωπάκι είκοσιέντετα περίπου έτών, μ' ένα έανθό κεφαλάκι, ή όποία άνηγέλυη ως Μίς Εύα Ουίνκινς από τόν Ντετρούα. Φορούσε ένα άπλό φορεματάκι από άσπρο μεταξωτό. Ένα τεράστιο ρουμπινι δεμένο σέ μία πλατινένια άλυσίδα στολίζει τόν ολόλευκο λαιμό της.

Ενώ λοιπόν ή νέα αυτή ήταν μονάχη γιά μία στιγμή έξω στη θεράντα του έξοδομκοστου πατάματος, ένας άνδρας της έπλησιασε και κάθησε δίπλα της. Ή νέα στενοχωρήθηκε, γιατί ήταν γνώριμος της, ο αρχιτέκτων Μπόμπ Μούγκ.

—Σεις, Μπόμπ;

—Μάλιστα, Μίς Εύα. Είμαι κι' έγώ προσκαλεσμένος. Είχα πῆσει έδω μέσα κι' ήμουνα έτοιμος νά φύγω, ότε σας είδα και... άλλα τί κάνετε έδω μόνη;

—Τίποτα...

—Κατάλαβα... Θά σας ένοχλώ... Ίσως νά περιμένετε κανένα...

—Όχι, σάς θεαίω. Άλλα... σάς παρακαλώ αφήστε με μόνη.

Ό Μπόμπ Μούγκ άπεσώρθη λυπημένος, ενώ ή άμφιβολία του άρπινγε την ψυχή. Άσφαλώς ή Εύα, ή γυναίκα που αγαπούσε, θά περίμενε κανένα άλλον. Κι αν ή άμφιβολία γίνηκε θεβαιότερη, όταν την είδε νά σηκώνεται και νά πηγαίνει με προσφύλαξιν μέσα πρὸς τὰ διαμερίσματα. Κυριεύμένος από ζήλεια, την παρηκολούθησε και την είδε νά μπαίνει σ' ένα δωμάτιο.

Θά την περιμένη ο έρωμένος της!..., σκέφτηκε ο νέος. Θά πηγαίνει κι' εκεί.

εὐχαρίστησι τὰ δικά μου έρωτικά λόγια. Τόν παρέσυρε λοιπόν ή ζήλεια και γύρισε άπότομα τόν πόμολο της πόρτας. Ταυτόχρονα άκούστηκαν δύο πυροβολισμοί. Και είδε συγκεχυμένα τή νέα όρθια μπροστά του νά θασά με τόν ένα χέρι τόν περιστρωφο και με τώλλο ένα μαργαριτάρενιο κολιέ. Στο διάδρομο άκούστηκαν ήδη θήματα ανθρώπων που έτρεχαν νά δουν τούς πυροβόλησε. Τότε έκείνος πριν νά χάση τις αισθήσεις του, πεσμένος χάμω, μπόρεσε και φώναξε γιά νά τόν άκούσουν οι άλλοι που ήρχοντο.

—Εύα!... Δόσε μου τόν κολλιέ. Έγώ τόν έκλεψα... Με τσакώσατε...

Ήταν μία τρομερή στιγμή! Κατατρομαγμένη μήπως είχε σκοτώσει τόν άντρα που αγαπούσε κρυφά και συγκινημένη από την ευγενική προσφορά του παρά λίγο νά χάση την ψυχραιμία της. Συνήλθε όμως γρήγορα, τού πέταξε τόν κολλιές κι' έφυγε...

Άφου περίμενε με άγωνία δύο ολόκληρες ώρες ή Εύα πίσω από την πόρτα του χειρουργείου, είδε νά περνούν από μπροστά της ένα φορείο.

Με φωνή γεμάτη πόνο και άπελπισία, τραβούσε τόν γιατρό από τόν χέρι νά της άπαντήσει.

—Γιατρέ, πέστε μου, σώθηκε;

—Ο γιατρός σήκωσε τούς ώμους.

—Ή έξαγωγή της σφαίρας ήταν πολύ δύσκολη. Έχασε πολύ αίμα.

—Σας έξορκίζω, γιατρέ, σώστε τον. Δεν γίνεται τίποτα; Ίσως με μία μετάγγισι αίματος; Είμαι έτοιμη νά δώσω τόν δικό μου.

—Τόν αγαπάτε λοιπόν τόσο πολύ; Αύτὸν ένα κοινό λαποδύτη;

—Ό, τότε, έλάτε, θά προσπαθήσουμε.

Τό ύγιές και νεανικό αίμα της νέας έκανε τόν θαύμα του και ο Μπόμπ έέρα με την ήμερα γιατρεύετανε χωρίς στίς περιποιήσεις της Εύας που δεν έγκατέλειπε πειά τόν δωματίό του.

Δυστυχώς όμως όπρηχε και ένα άλλο πρόσωπο που δεν έγκατέλειπε ταυτόχρονα τόν δωματίο του άρρώστου : ένας άστυνομικός.

Ή Εύα όμως δεν τόν σκεπτότανε αυτό. Μόλις θά γινότανε καλά, τότε θά ήταν έτοιμη νά μιλήση.

Και πράγματι, όταν ένα πρωί ο γιατρός ανήγγειλε ότι ο Μπόμπ μπόρεσε πειά νά άφήση την κλινική, τότε ή Εύα πήγε και βρήκε τόν άστυνομικό επιθεωρητή Βκόλβεκ και τού έωμολογήθηκε όλη την αλήθεια.

Ό άστυνομικός χαμόγελασε:

—Τά είχα κατάλαβε όλα, μικρή μου, αλλά δεν σας συνέλαβα, γιατί ή παρουσία σας κοντά του ήταν άναγκαία. Ό άστυνομικός δεν φύλαγε τόν Μπόμπ μέσα στο δωμάτιο, αλλά σας.

—Έ, τότε συλλάβετέ με.

—Όχι, όχι, δεν θά τόν κάνω, άπάντησε ο άλλος, αυτοί στους όποιους άνήκε τόν κολλιέ δεν κατέθεσαν μήνυσι και ή ύπόθεσις μπορεί νά σιωπήσῃ. Ή θέσις σας όμως εινε όπωσδήποτε δύσκολη. Πηγαίνετε κοντά του, πάρτε τον, πηγαίνετε μακριά, προσπαθήστε νά ξανακάνη τή ζωή του και πρὸ πάντων προσφέρατέ του την αγάπη σας.

—Μά... πιστεύετε, πώς ακόμα με αγαπά; ρώτησε ή Εύα με λυγμούς. Κι' ότι ακόμα;

—Ή αὐτοθυσία σας με πείθει γιά πολλά πράγματα. Είμαι θεθαίος ότι τώρα έξαγνισμένη από τόν έρωτα, θά μπόρεσετε νά λησμονήσετε και νά τόν κάνετε νά λησμονήσῃ όλο τόν παρελθόν σας.

Χτύπησε ένα κουδούνι. Μία πόρτα άνοιξε και μπήκε μέσα ο Μπόμπ Μούγκ.

Οι δυο έρωτευμένοι έπεσαν ο ένας στην άγκαλιά του άλλου. Ή στιγμή ήταν πολύ συγκινητική.

Γυναίκες γκάγστερς, εινε αλήθεια, όπωσδήποτε όμως και πάνω από όλα εινε πάντοτε γυναίκες που έρωσαν με άίσιαση.

Αιγόπιη που σκολύνει

ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΣΟ ΤΗΣ ΜΟΝΤΕΡΝΑΣ ΖΩΗΣ

υπο ΛΟΝΤΣΙΑΝΑΣ ΠΕΒΕΡΕΛΛΗ

(Συνέχεια απ' το προηγούμενο)

Ο Μάρκελος ήταν δυστυχισμένος : αγαπούσε την Έλενα, η οποία τον μεταχειριζότανε σαν παιδί.

Τό παράπονό του αυτό τό είπε στη Σίλλη σέ μιιά στιγμή πού είχανε μείνει μόνοι μαζί στη θάρκα.

Τής τό είπε άστειεύμενος, καί άμέσως κατόπιν τής εζήτησε ένα φιλή.

Η Σίλλη τού τό άρνήθηκε:

—Όταν μέ αγαπήσης λιγάκι περισσότερο καί... ξεχασής την Έλενα...

—Χίλιες φορές περισσότερο χαριτωμένη είσθε σεις, Σίλλη. Πιό ελκρινής καί άκόμα περισσότερο πιό γλυκειά. Έχω πλήρη έμπιστοσύνη σέ σάς.

Στή Σίλλη άρεσε αυτός ο ρόλος τής παρηγορήτρας, τής νοσοκόμου τών καρδιών.

Η θάρκα δέν είχε άκόμα άγγίσει την άκτη καί τά χείλη τού νέου είχαν άγγίσει τά χείλη τής σ' ένα φιλή.

—Πάμε αύριο τό πρωί στη Βενετία; Θά ήθελα νά σοϋ δείξω τό μέγαρό μας στό Κανάλ Γκράντε. Θέλω νά σοϋ γνωρίσω την πόλι μας, τής πρότεινε ο Μάρκελος.

Η Σίλλη ήξερε ότι την άλλη ήμέρα ή Έλενα Βάιντα θα πήγαινε στό Μουράνο μέ μερικούς φίλους.

Η Σίλλη δέν ήταν παρά ένας ένθουσιασμός γιά τόν Μάρκελο. Δέν ήταν όμως παρά μιιά καλή έπιτυχία στη μικρή μάχη καί δέχτηκε.

Η Σίλλη απέφυγε νά χορέψη τό άπόγευμα εκείνο στην ταράτσα, άπό φόβο μή συναντηθή μέ τό Σέργιο Νταλέφ. Τί θα τού έλεγε; Ήταν προτιμώτερο ν' άφήση νά σβυστή έτσι δίχως λόγια τό φλέρτ εκείνο πού την άπασχόλησε τόσο περαστικά καί έπιπόλαια.

Τήν έπαύριο τό πρωί, ο ούρανός ήταν σκοτεινισμένος. Καθόλου ήλιος. Κί' άπό μακριά τό καμπαναριό τού Άγίου Μάρκου ήταν θυθισμένο σέ μιιά πρασινωπή όμίχλη.

Μιά λεπτή έλαφρή θροχή μούσκευε τη φύσι. Όλα τριγύρω ήταν γκριζά.

Ο Μάρκελος ήρθε νά την πάρη, χαμογελαστός, κουνηστός, ντυμένος μ' ένα κοστούμι γκριζό.

—Θά γελάσης, μά είμαι ευχαριστημένος πού κάνει τέτοιο καιρό. Η Βενετία είναι στις χάρες τής όταν βρίσκεται μέσα σέ μιιά τέτοια συννεφιασμένη άτμόσφαιρα.

Ήσαν μόνοι μέσα στην άτμάκατο πού τούς μετέφερε.

Ο Μάρκελος έπιασε τό χεράκι τής Σίλλη.

—Είσαι τόσο χαριτωμένη, ντυμένη έτσι... Σοϋ πάει τόσο πολύ αυτό τό χρώμα.

Γύρω τους ή Βενετία ήτανε σκεπασμένη μ' ένα γκριζό πέπλο καί οι μαρμάρινοι τούρλοι τού Δουκιού Μεγάρου κάναν την έντύπωση πώς ξεφύτρωναν μέσα άπό τη θάλασσα πράσινοι, σάν όνειρευμένος πύργος.

Ο Μάρκελος πέρασε τό ένα του χέρι πίσω άπό τη μέση τής Σίλλη.

Έξακολουθούσε νά της μιλά.

Καί τά λόγια του ήτανε μιιά γιρλάντα άπό κοπλιμέντα, άπό θαυμασμούς.

Μιά ξαφνική άπότομη μελαγχολία κατέλαθε τη Σίλλη καί όλο εκείνο τό γκριζό τής άτμόσφαιρας τού ούρανού, τού νερού καί τής πολιτείας έννοιωθε πώς είχε γεμίσει την ψυχή τής.

Καί κείνη τη στιγμή δέν την ένδιέφερε καθόλου εκείνο τό παιδί πού είχε δίπλα τής μέ τά ξανθά μαλλιά καί τά γαλανά τά μάτια.

Η τρομάρα κατέλαθε την καρδιά τής.

Ήταν λοιπόν άνίκανη ν' αγαπήση; Ή μήπως ήταν ένα ψέμμα πού είχαν εφεύρει οι κύριοι γραμματισμένοι όλου τού κόσμου, ή λέξεις «έρως» μέ τί χαρές, μέ τις λύπες καί τούς πόνους όπως τόν παράστιναν;

Όλα λοιπόν ήταν ύποβολή;

Τό πρόσωπό τής πλημύρισε άπό θλίψη. Ένοιωσε πώς τη στιγμή εκείνη θα είχε γίνει άσχημη, όπως πάντα όταν ήτανε δυστυχισμένη. Νόμισε ότι τό πρόσωπό τής είχε σουρώσει, άδυνατίσει, ότι είχε γεράσει. Ότι έσθυνε στό μάτια τής, στό στόμα τής εκείνη ή λαμπερή ή πονηρή καί πι-

πήρχαν καί διακρίνοντο καλά τά ίχνη τής παλιάς Βενετίας.

Τούς άφησε μόνους έπειτα σέ ένα μικρό πέτρινο προαύλιο, όπου υπήρχε ένα πηγάδι.

Ο Μάρκελος στεκότανε καλά μέσα σ' αυτό τό περιβάλλον κι' έμοιαζε μέ φωτογραφία προγόνου μέσα σέ μιιά χρυσωμένη κορνίζα.

Η Σίλλη κάθισε στην άκρη τού πηγαιδιού καί ο νέος δίπλα τής, κοντά τής, τής φιλούσε τά χέρια.

Γιά μιιά στιγμή ή Σίλλη νόμισε ότι ξανάβηζε ως έκ θαύματος μέσα στην ψυχή τής καί γύρω τής ή θεία εκείνη άρμονία τής στιγμής εκείνης τού κόσμου: Ένοιωσε ότι δέν έπρεπε νά τά χάση καί ότι έπρεπε νά πιστέψη στόν έρωτα.

Ακούμπησε τό κεφάλι τής στόν ώμο τού Μάρκελου καί ένφ' εκείνος τής φιλούσε άπαλά τά μαλλιά καί τά μάτια, ένα κοπάδι άπό περιστέρια πέταξε άπό πάνω τους καί χαρούμενες οι καμπάνες χτύπησαν τό μεσημέρι.

Μιά άχτίδα ήλιου είχε ξεφύγει άνάμεσα

(Κυρίες καί κύριοι τής άριστοκρατίας άκούαν ένα άπαλό θάλσ, πού έπαίξε ένας διάσημος μουσικός στό πιάνο.

κάντικη έκφρασι πού άποτελούσε την όμορφιά τής.

Στή Βενετία πήρανε μιιά γόνδολα. Τά μουράγια υγρά άπό την ψηλή θροχή, τό νερό τής θάλασσας πράσινο - γκριζό σκοτεινό σά λάδι πηχτό, τά σπιτία θλιβερά, σιωπηλά, καί ο θόρυβος τού νερού πού περνούσε άνάμεσά του ή γόνδολα έβγα-νε έναν ήχο έννευριστικό.

Περίν ένάμεσα στό χέρι, στην άγκαλιά τού Μάρκελου, άφηνε νά παρυσάρεται άπό τη θλίψη τής.

Ο Μάρκελος την πήγε υτό μέγαρό του.

Ήταν έντελώς άκατάληκτο, γιατί οι γονείς του βρίσκόντουσαν στη Γαλλία.

άπό τά σύννεφα.
—Μάρκελε, είμαι εύτυχισμένη, τόσο εύ-
τυχισμένη, τού ψιθύρισε.

ΥΙ

Ένας υπέροχος Αύγουστος. Ένας υπέ-
ροχος ήλιος. Η ζωή είναι ξαναπαίρει ένα

των έντυπώσεών, έννοιωθε την έπιρροή δ-
λης αυτής τής μεταλλαγής.

Οι ήμέρες είχανε κάτι τό μεθυστικό, τό λιγυγιάδες.

Συναντήσεις μέ τό Μάρκελο, περίπα-
τοι, άλλαγή φορεμάτων, έκπληξεις νέ' ν
παραθεριζόντων, έπιθυμίες ν' άρέση σέ
νεοφερμένους, νύχτες παθιαίρες, ταραχώ-
δεις στις κινηματογραφικές παραστάσεις,
αυγές άναμενόμενες κάτω άπό λαμπερά ά-
στέρια, ρίμες στό ματωσίνορα, μπρούτζινη
γύμνια μέσα στόν ήλιο, χαμόγελα, ματιές,
φιλοφρονήσεις.

Η Σίλλη είχε ξεχάσει έντελώς τη στι-
γμή τής μελαγχολίας πού έννοιωσε στη
Βενετία.

Τότε, πόσο σκεπτότανε ότι ίσως ο Μάρ-
κελος τη στιγμή τής άναχωρήσεώς τής
νά τής έκανε κουβέντα γιά γάμο. Μά δέν
χασομερούσε όμως καί πολύ πάνω στη
σκέψη, γιατί τής φαινότανε τόσο άόριστο,
άλλά καί τόσο μακρινή αυτή ή ήμέρα
τής άναχωρήσεως.

Κί' έπειδή κάθε ώρα, κάθε στιγμή είχε
καί κάτι νέο, τής φαινότανε έντελώς άδυ-
νατο ότι εκείνη είχε κάποτε δώσει ραντε-
νέο ένα πρωινό στό Σέργιο Νταλέφ,
μπροστά σ' ένα περίπτερο έφημερίδων.

Τέλος κατέφθασαν οι κινηματογραφικοί
αστέρες. Έφθασαν άπό τη χώρα τού πα-
ραμυθιού καί δειπνούσανε εκείνο τό ζεστό
θράδυ στη μεγάλη ταράτσα τού έστιατο-
ρίου.

Η Μαριόν Ντάβις, μέ τά μεγάλα μάτια,
μ' ένα ύψος πριγκηπικό, άλλά πολύ διά-
φορ άπό ό,τι φαίνεται στη σκηνή.

Η Καίη Φρανσίς, ένα δυνατό γεμάτο
κορίτσι, ή όποία άπό τη Ρώμη είχε κά-
νει άριστοκρατικές γνωριμίες καί τώρα έ-
τρωγε άνάμεσα σέ μιιά γρηά πριγκήπισσα
κι' ένα πρίγκηπα μέ μικρό μουστακάκι,
ένθερμο θαυμαστή τής.

Ήταν καί ή Έλεονώρα Μπόρντμαν ξε-
χασμένο άστέρι, άλλά πού διατηρούσε ό-
λη την παλιά της δόξα.

Ήσαν ο λαμπερός στόχος τής θραυδας.
Είχαν φθάσει μαζί καί πολλοί διευθυ-
νται κινηματογραφικών οίκων, άπό όλα τά
μέρη τής Εύρώπης. Η Σίλλη όχι ότι θα-
σιζότανε στην όμορφιά τής άλλά μάλλον
στην ιδιοτροπία τών διευθυντών καί ήλιζε
στά κρυφά, ότι μπορούσε ένας άπ' αυτούς
ν' άνακαλύψη επάνω τής καί, καί κάθε
φορά πού έβγαине άπό τό δωμάτιό τής
στούς διαδρόμους, φορώντας καί άπό μιιά
καινούργια πυτζάμα, παρακαλούσε την τύ-
χη γιά μιιά όποιαδήποτε περιπέτεια.

Μονάχα ή Νέρα έμεινε άτάραχη μπρο-
στά σ' όλη αυτή την άνησυχία τής κινημα-

τογραφικής άπασχολήσεως τών ψυχών.
Αν ήταν ο διάσημος σκηνοθέτης ο διευ-
θυντής αυτός ή εκείνος πού θρικότανε δι-
πλα στό τραπέζακι τής, ή ένας άλλος ά-
πλως θνητός, αυτό δέν την ένδιέφερε.
Η Σίλλη ντυμένη μ' ένα υπέροχο φόρε-
μα όργκαντί, μέ τετραγωνάκια μαύρα καί
άσπρα ποζάριζε καί μιλούσε γεμάτη έν-
θουσιασμό.

Είχανε μεταφερθή μέσα στην αίθουσα.
Κυρίες καί κύριοι τής μεγάλης άριστοκρα-
τίας άκούσαν ένα άπαλό θάλσ πού έπαίξε
ένας διάσημος μουσικός στό πιάνο.

Η θραυδά πέρασε μέ κάποια συγκρα-
τημένη έκδηλωσι θαυμασμού.

Επιστρέφοντας στό δωμάτιό τής ή Σί-
λλη συνάντησε σ' ένα διάδρομο τό Σέργιο.
Δέν μπορούσε νά τόν άποφύγη.

Τή σταμάτησε.

—Καλησπέρα. Έπί τέλους, μπορούμε νά
μιλήσουμε.

—Καλησπέρα, Σέργιο, είπε μέ τη γλυ-
κειά τής τη φωνή.

Έκείνος την έπιασε τότε άπό τό μπρά-
τσο μέ μιιά άπό κείνες τίς θεατρινιστικές
κινήσεις πού ήξερε.

—Γιατί μέ άποφεύγετε;

—Μά, όχι, Σέργιο! Ίδέα σου είναι!

—Μή μου λέτε ψέμματα! Έχω νά σάς
μιλήσω σοβαρά. Μπορείτε νάρθήτε άπόψε
στό «Μεταξύ μας»;

Ο τόνος τής φωνής του ήταν προκλητι-
κός καί αυθάδης. Μέσα τής ή Σίλλη εί-
χεν εξαγριωθή, έν τούτοις εξακολουθού-
σε νά χαμογελά.

—Λυμιάται πάρα πολύ, Σέργιο, πιστευ-
σέ μέ, άλλά δέν μ' αφήνουν ούτε στιγμή
μόνη καί γι' αυτό δέν μπορώ νά σοϋ υπο-
σχεθώ.

—Όχι, σεις είσθε εκείνη πού δέν θέλε-
τε! Καί κείνος, πού δέν σάς αφήνει ούτε
στιγμή μόνη είναι ο συχαμένος εκείνος ο
Ξανδός.

Εκείνη εξακολουθούσε νά χαμογελά,
στενωχωρημένη καί προσβεβλημένη, βλέ-
ποντας πώς βρισκότανε σέ μιιά ρωμαντική
έρωτική συζήτηση μέ τό χορευτή.

—Νομίζετε ότι θα παίξετε μαζί μου.
Έγώ όμως δέν είμαι άπό κείνους, πού
μπορούν νά κοροϊδέψουν τόσο εύκολα!

Τό ύψος του ήταν άπειρητικό. Καί μο-
λονότι ήξευρε καλά, ότι δέν διεκινδύνευε
τίποτα, έν τούτοις μιιά παράξενη άδυναμία
στην θέλησή τής την κάφανε εκεί καί
την έμπόδιζε νά υπερασπισθή.

—Δέν σάς καταλαβαίνω, Σέργιε. Τόσο
θυμωμένος μαζί μου γιατί φάνηκα ευγε-
νική μαζί σας; Δέν μπορώ παρά νά σάς
τό πώ: Έχω μεγάλη συμπάθεια γιά σάς,
άλλά υπάρχουν καταστάσεις... πολύ έπ-
κίνδυνες, πού πρέπει κανείς νά τις άπο-
φεύγη...

Καί τά μάτια τής τόν κύτταζαν μ' ένα
μελαγχολικό ύποκριτικό βλέμμα.

Έκείνος την κύτταζε άκόμα εξαγριω-
μένος.

—Έγώ έχω όλα τά δικαιώματα νά δια-
τείνωμαι ότι δέν φερθήκατε τίμια σέ μέ-
να! Μοϋ είπατε ότι μέ αγαπούσατε καί
έγώ τό πίστεψα. Άρνείσθε ότι μοϋ δώ-
σατε νά καταλάβω μέ κάθε τρόπο, ότι

είσαατε ξετρελλαμένη μαζί μου;

Τότε εκείνη, πάντοτε μέ γλυκό τρόπο,
άλλά μέ όλο τό μίσος μέσα τής συγκρα-
τημένο, τού είπε:

—Λυπάμαι, Σέργιο, πού υποφέρετε εξ
αίτίας μου. Άλλά... τώρα αφήστε με νά
πηγαίνω, σάς παρακαλώ.

Ο νέος τήν άφησε:

—Πηγαίνετε, πηγαίνετε, τής είπε μ' ένα
άνατριχιαστικό, δραματικό ύψος. Μπορώ
δμως νά σάς πώ ότι δέν είσθε τίποτ' άλ-
λο, παρά μιιά πρόστυχη, ένα παληκοκόρι-
τσο. Καί εάν έγώ δέν ήμουν ένας κύριος
(καί έτόνισε καλά αυτή τη λέξη) θα σάς
είχα χαστουκίσει.

Η Σίλλη κατάρωθσε τρέχοντας νά ά-
πομακρυνθή, άλλά τής φάνηκε σάν νά έ-
δέχθη πράγματι δύο χαστούκια.

Ένοιωθε τόν έαυτό τής προσβεβλημέ-
νο, πληγωμένο, ντροπισμένο.

Ακαθόριστα παραδεχόταν ότι ο νέος
εκείνος είχε λιγάκι δίκιο: Δέν μπορεί
νά παίξη κανείς έτσι έπιπόλαια μέ την
ψυχική διάθεση τού άλλου καί μάλιστα έ-
ρωτικά.

Φυσικά όμως προσπαθούσε νά δικαιολο-
γηθή. Είχε μεγάλο άδικο ν' άνακατευθή
καί νά δώση θάρρος σ' ένα τόσο πρόστυ-
χο τύπο, τόσο μακρινό άπό τόν κόσμο τόν
δικό τής.

Η Νέρα την κύτταζε μέ προσοχή την
στιγμή πού καθήσανε στό τραπέζι.

—Τί έχεις; Πώς είναι έτσι παράξενα τά
μοϋτρα σου; Είσαι αδιάθετη;

—Ναι, κρυώνω καί είμαι κακοκεφια-
σμένη.

Η Νέρα εξακολουθούσε νά την εξετά-
ζει. Έπειτα άκούμπησε τό χέρι τής στό
δικό τής καί σά νάθελε νά τη διασκεδάση,
τής είπε:

—Αν θέλεις νά κάνης γουστό, άκου
μιιά συζήτησι, μιιά σκηνή έρωτική μέ την
διπλανή μας.

Η μοιραία γυναίκα τού διπλανού τρα-
πέζιού έθριζε μέ σιγανή φωνή μέ λέξεις
χαρακτηριστικές, χυδαίες, τόν δύστυχο έ-
ραστή τής.

Υπάρχουν δύο είδων μοιραίες γυναί-
κες: Οι εύθυμες, εκείνες πού ποτίζονται
μέ τό πιά τής χαράς, καί εκείνες πού λές
καί καταπίνουν ένα φέϊδι κάθε πρωί.

Η διπλανή κυρία τής Σίλλη φαινόταν
σάν νά τά είχε βάλει μέ όλο τόν κόσμο
καί όσαν κατέβαινε μόνη στό δειπνο φα-
νόταν ότι μόλις είχε βγή φρέσκια, φρέ-
σκια άπό μιιά θλιβερή τραγωδία. Καί κά-
θε φορά έπιτίθετο στό φίλο τής, βρίσκον-
τας χίλιες δυό άφορμές.

Άλλά ή Σίλλη δέν είχε όρεξι νά γελά-
ση. Καί τά χυδαία λόγια τής ζηλότυπης
έρωτευμένης έυπνησαν την ήχώ μιās άλ-
λης, χυδαίας συνομιλίας, πού είχε πρό
όλιγου.

Α, ή ζωή δέν ήταν καθόλου ένα εθ-
κολο, γαλήνιο, ευχάριστο πραγματάκι.

Ξαφνικά όμως έπηρε τό ποτήρι στό χέ-
ρι καί μέ μάτια όρθάνοιχτα τό ύψωσε:

—Τί συμβαίνει;... την έρώτησε ή Νέρα
αήσυχη.

—Δέν είδες; Στο τραπέζι τής Ντέβις
βρίσκεται καί ο Φρέντερικ Μάρς.

Η Νέρα κύτταζε καί αυτή καί έπρό-
φερε:

—Όχι, όχι, δέν είν' αυτός!

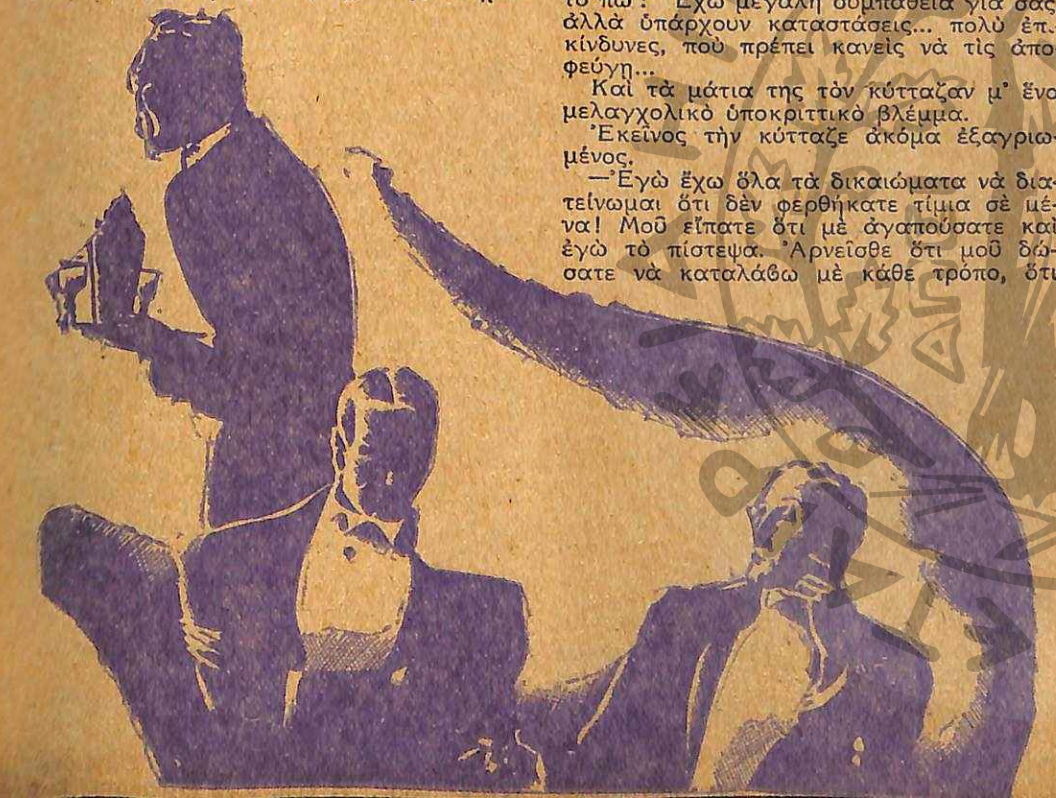
—Σε βεβαιώ, ναι.

—Κί' αν είν' αυτός, τί σ' ένδιαφέρει;

—Καί μέ ρωτάς; Νά βλέπω άπό κοντ
τό Μάρς, τόνερό μου, τόν άνδρα πού μά
έννοιωθε ένα παράξενο συναίσθημα; ότι
Περισσότερο άπό κάθε άλλον!

Θυμήθηκε, πώς κάποιο βράδυ γυρίζον-
τας άπό τόν κινηματογράφο καί έάπλωσε
στό κρεβάτι τής, όταν έκλεισε τά μάτια
έννοιωθε ένα παράξενο συναίσθημα: ότι
όλη εκείνη ή κινηματογραφική έρωτική
σκηνή πού διαδραματιζότανε στό πανί, εί-
χε τόν αντίλαλο επάνω τής, μέ ήρωα τόν
πρωταγωνιστή τής όθνης, τόν Μάρς.

Άλλά δέν ήταν ο Φρέντερικ Μάρς. Τό
μάθανε άργότερα άπό μιιά άλλη κινημα-
τογραφική προσοπικήτητα, πού γνώρισαν
μέσφ τής Έλενα Βάιντα.

υποζύχνη

Ιδού ο άνθρωπος

Έμοιαζε μ' άνθρωπο μὰ δὲν ἦτανε. Τὸ κορμὶ του ἦτανε ἀνθρώπινο καὶ στὴ θέσι τοῦ προσώπου ἐδέλε-
πες ἕνα πρᾶγμα ἀλλόκοτο, κοκκαλιάρικο, σὰν τὸ
χάρο ἢ χοντρὸ καὶ φουσκωμένο σὰν τὸ γουροῦνι.

Κίτρινο σὰν τὴ χολέρα ἢ κόκκινο σὰν τὴν εὐλογία.
«Ὁ, τι χρώμα κι' ἂν εἶχε, κοκκαλιάρικο ἢ χοντρὸ
καὶ φουσκωμένο, ἦταν φορτὸ».

Στὴ θέσι τῶν ματιῶν βρισκόνταν δυὸ στεγνὲς καὶ
μαῦρες, σὰν τὴν πίσσα, τρύπες. Πίς λέγανε μάτια.
Μὰ δὲν ἦσαν. Ἄν δὲ λάμπουνε σὰν τὸν ἥλιο, καὶ
μέσα σ' αὐτὰ ἀγναντεύσεις τὴ ψυχὴ, ἂν δὲ χύνουνε
ἐκεῖνο τὸ θέο, τὸ βάλαμο τῆς καρδιάς, τὸ δάκρυ
μπορεῖς νὰ τὰ πῆς ματιά; Ὁχι.

Παρακάτω διέκρινες μιά πελώρια τρύπα, μεγα-
λειτέρη ἀπ' τὸν κρατῆρα τοῦ Βεζουβίου, ποὺ ἀπ' αὐ-
τὴν ἐξορῶνταν μιά λάβα χειρότερη ἀπ' τὴ φωτιά,
δυνατώτερη ἐπὶ τὸ νερὸ καὶ πῖο θανατερὴ ἀπὸ τὸ δη-
λητήριο τῶν φερίων.

Καὶ τὸ σῶμα, τὸ ἀνθρώπινο, ποὺ ὁ κύριος του
δὲν ἦταν ἀνθρώπος, ἀλλοίμονο ἂν τὸ σοφὸ πλάσμα
τοῦ Θεοῦ ἦταν τέτοιο, ἐκρύβει γιὰ καρδιά, γιὰτὶ
καρδιά δὲν ἦταν, ἕνα κομμάτι, ἕνα πελώριο βουλό,
πάγο. Ὅσο καὶ ἂν τὸ χτύπαγες, δὲν κοινιῶταν. «Ὁ-
σο κι' ἂν προσπαθούσες νὰ τὸ ξετάνης τὸ κομματάκι
αὐτό, ποὺ ἦταν σὰν πελώριο βουλό καὶ βρισκόταν
στὴ θέσι τῆς καρδιάς, πάντα κρύο κι' ἀτράντηχο ἔ-
μνησκε».

Κρῶ σὰν τοῦ νεκροῦ τὸ σῶμα. Κρῶ καὶ νεκρὸ
σὰν τὸ ἀνθρώπινο κουφάρι, ποὺ, μὴ τὴν ἀλήθεια, ζῶ-
σε, καὶ τὸ κάτεχε κάποιος, ποὺ πολλὸν τὸν πιστεύουν
γιὰ ἀνθρώπου, τὸ νομίζει κι' ὁ ἴδιος, μὰ ἐγὼ λέω
πὺς δὲν ἦταν ἀνθρώπος. Ὁχι.

Έμοιαζε μ' ἄνθρωπο, μὰ δὲν ἦταν.

ΑΝΔΡ. ΝΟΜΙΚΟΣ

Πάψε τὰ σκέρτσά.

Στὸ λέω τώρα ὀρθὰ κοφτὰ — πὺς μὲ τὰ σκέρτσά
(σου αὐτὰ
ποὺ κάνεις ὅταν σοῦ ζητῶ ἀγάπη καὶ γιὰ μένα.
Συμπάει μέσα μου θάρρος — κατὶ ποὺ ἔχει ἀπὸ καιρὸ
σάν δόχνητα ἀπονορκωθῇ κι' ἀλλοίμονο σὲ σένα.

Τὶ δίδωλο ἕνα σοῦ φίλῃ — ἀξίζει τάχα πῖο πολὺ
ἀπ' τὴ ζωὴ μου ὀλακέρω μὲν τοῦ ἱουγγροῦ τὸ στέκι.
Ἄν ὄχι τότε ἔλα κοντὰ — καὶ πάψε πῖα τὸ σματά
γιὰτὶ τὸ σῶμα βαγγελιῶ τόσο καλὰ δὲν στέκει.

Δὲν ξέρεις τάχα πὺς φονῆς — γιὰ τὰ καπρίτσια ὁ
(μορφωθὰς
πρὶν ἀπὸ χρόνια, γέννηκα παστρεβόνας δεκάκι.
Ἐνῶ, στὴς πλάκας τὰ στενά — σὲ γρηγόρα στὰ
(πεταχτά
σάν περὶ κάθο πὺς αὐτὴ, δὲν μοῦ ἦτανε ἐν τάξει.

Στὰ λέω αὐτὰ καὶ μὴ γελᾷς — γιὰτὶ ἂν μπανίσω
(νὰ μιλάς
εἰς τὸ ἐξῆς μὲ ἄλλον, ὦ ἱέμπορα ὦ μόρες.
Σ' ὀρκίζομαι μὲ βαγγελιῶ — εἶσι στὰ μάτια μου
(τὰ δυὸ
δυὸ μῆνες φόρτσα νάχουνε δουλειὰ οἱ νεκροφόρες.

«Ο ΝΙΙΝΟΣ»

Ἀνθισμένος κῆποι

Πάντα νὰ νοιώθης κούρασι βαρειά
καὶ τὴ χαρὰ μικρὴ βλεφαροῖς στάλα.
Καὶ νὰ κιντῆς τὰ ὀδοντὰ κλειδιά
— κάποια ὥρα ψέμματα, μεγάλα.

Νὰ μὴ μπορῇ ἡ καρδιά σὰν ποιητῆς
ρωμαντικὸς κυττώντας νὰ δακρύζῃ
μὰ ὁ σαρκασμὸς — χλωμὸ ἀνδρὸς μὴς ἀγῆς
τοῦ Ὀχτώβρη — ἐδῶ στὰ χεῖλῃ σου ν' ἀνθίξῃ

ΣΙΠΥΡΟΣ Γ. ΓΙΑΝΝΑΙΟΣ

Λιόπη

Σ' ἂν θὰ τὰ θέλησες, Λιόπη μου, στὴ γλάστρα τὰ
(λουλουδία
νὰ χάνουνε τὸ χρώμα τους, νὰ γέρνουνε χλωμά,
μαζί τους νὰ θυμίσουν τὰ πρῶτα μου τραγούδια
μὰ, σκόρπια χλωμολουλούδια, τὰ κρῶμα στὴν καρδιά.

Στὴ ρίζα τῆς γαρυφαλλίδας σοῦ κρῶβὸ τὸ τραγούδι,
γιὰ νὰ γενῇ γαρυφαλλο, σὸ σῆμα βουτηγμένο
κι' ὅταν κι' αὐτὸ δὰ μαρμαρῇ, σὰν τ' ἄλλα, τὸ
(λουλουδί,
νὰ σοῦ θυμίσῃ τὸ στερνόν, στὴ ρίζα του θαμνόν!

ΠΑΝΑΓ. ΑΝΙ. ΓΕΩΡΓΙΑΚΑΚΟΣ

Νύχτα χωρισμοῦ

Ποσο γλυκερὴ καὶ ἀδέχαστες εἶνε γιὰ τοὺς
δυὸ μας οἱ ἀνοιξιότικες νύχτες, ποὺ τὸν
περασμένο χρόνο περάσαμε μαζί, μονά-
κριβὴ καὶ παντοτεινὴ μου ἀγάπη.

Πόσο μοῦ μοσκοβολᾷ ἡ θύμησί μου, ὅ-
ταν στὴν τριωνὴ μοναξιά μου, θυμολύμενος
τὰ περασμένα, σὲ ξαναφέρνω στὴ μνήμη
μου.

Ἀδέχαστη θὰ μοῦ εἶνε ἡ στερνὴ τοῦ χώ-
ρισμοῦ μας νυχτιά, ὅλα ἦσαν λυπημένα ἐ-
κείνη τὴ νυχτιά, ποὺ ἀργὰ — ἀργὰ διάβαινε.

Τὰ λαμπερὰ τ' ἀστέρια, μαζί μὲ τὸ φεγ-
γάρι ἔφευγαν γιὰ νὰ κρυφτοῦν σ' ὀλοσκο-
τεινὰ σύννεφα, λὲς καὶ προσπαθοῦσαν νὰ
μᾶς ἀφήσουν κατάνουους, σὰν νὰ μὴ ἦ-
θελαν νὰ εἶνε μάρτυρες στοὺς ὄρκους μας.

Ὡρες ἀμέτρητες πλανιθήκαμε μοναχοὶ
στὰ ἀνθοσπαρμένα χωράφια καὶ ἀμυλῆτοι
παρακολουθοῦσαμε τὰ κρυφαγκαλιάσματα
τῶν ἀγνῶν λουλουδιῶν.

Ἀδιάκοπα μᾶς σκορποῦσαν τὰ μύρα
τους τ' ἀγνὰ τ' ἄκακα λουλούδια, ἀλλὰ
κόκκινα σὰν τὰ χεῖλῃ σου, καὶ ἄλλα ἀπα-
λά, λευκά, σὰν τὸ μέτωπό σου.

Τ' ἀνάλαφρο καὶ μυρωμένο ἀγερᾶκι
χαίδεσε τὰ σγουρόξανθα μαλλιά σου καὶ
ἄφηνε μαζί μὲ τὴν εὐωδία του στ' ἄθωα
σου χεῖλῃ ἀμετρα φιλιὰ!

Ἐγυρες στὴν ἀγκαλιά μου καὶ μοῦλε-
γες γιὰ τὴν ἀγάπη μας, γιὰ τὴν εὐτυχία
μας, γιὰ τὴν ἀτέλειωτη χαρὰ μας, μοῦ-
λεγες νὰ μὴ ἐξάγω ποτὲ τοὺς ἀγνοῦς
τῆς θερμῆς μας ἀγάπης δεσμούς καὶ τὴν
ὀλοκάθαρη πρασινογάλαξή λιμνὴ τῶν μα-
τιῶν σου σκέπασαν τοῦ χωρισμοῦ μας τὰ
μαῦρα δάκρυα.

Ἦμιον νερκακωμένος ἀπὸ τὰ θερμά σου
λόγια κι' ὀρκίστηκα στὸν μόνον μάρτυρα,
τὸν οὐρανόν, νὰ σ' ἀγαπῶ, νὰ σὲ λατρεύω
αἰώνια καὶ μόνον μὲ τὴν ἀνάμνησι τῆς θερ-
μῆς μας ἀγάπης νὰ ζῶ.

Τότε μονάχα μ' ἄφησες νὰ πάρω τὸ πρῶ-
το καὶ στερνὸν ἀπὸ τὰ θερμά σου χεῖλῃ ἀ-
δέχαστο τοῦ χωρισμοῦ μας φίλῃ.

Γι' αὐτὸ μοῦ μοσκοβολᾷ ἡ θύμησί μου
ὅταν ξαναφέρνω σὸ νοῦ μου τὰ παλαιά..
καὶ ἡ θερμὴ μας ἀγάπη ἐκείνη ποὺ σὺ μι-
κρούλα μου ξέχασες.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΑΓΓ. ΣΑΛΟΥΤΣΗΣ

Κυνῆγι

Κυνηγμένο ἀπ' τ' ἄγρια χαράματα, τὸ ἐλάφι
τρέχει γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν
σκυλό. Οἱ φωνὲς, τὰ γαυγίσματα, τὰ χλημιτρίσμα-
τα τῶν ἀλγῶν, τὸ τρελλάισμα. Ἰὰ μάτια του γε-
μίζουν ἀπὸ μὴ ἀπείρη ἀπογοήτευσι.

Τρέχει...καὶ σκέπτεται τὴν ἀνθρώπο του, σκέπτε-
ται τὰ ἐλαφ' αἶα του. Δὲν καταλαβαίνει τὴν μαγία
τῶν ἀνθρώπων καὶ παραξενεύεται, ἡμερὸ καὶ ἀνάκο
ὅπως εἶνε, μὲ τὰ θηριώδη ἐνοτικά του.

Γιὰ τὴν τὸση ἐξυμνάδα ποὺ ζωγραφίζεται σὸ
πρόσωπό του, γιὰ τὴν τόσο θαθεῖα λότη ποὺ γρά-
φεται στὰ ἄθωα του μάτια, οἱ ἄνθρωποι θὰ χάρι-
ζαν τὴν ζωὴ τοῦ ἐλάφι. Ἀλλὰ δὲν ξέρουν τί θὰ πῇ
λότη οἱ ἄνθρωποι ποὺ κυνηγοῦν.

Πρῶτα ἀπὸ ὅρας καὶ ὅρας μῆς ἀπεγνωσμέ-
νης φυγῆς, τὸ ἐλάφι ἀποκαμωμένο ζητάει σὸ νερὸ
ἐνα ὕστατο καταφύγιο, ἢ, ποῖος ἔρει, τὴν αὐτο-
κτονία.

Ἰότε τὰ σκυλιὰ πέφτουν ἐπάνω του. Ἰὸ ἐλάφι
σηκώνει πρὸς τὸν οὐρανὸ ἕνα ἐλάνια πονεμένο καὶ
ρίχνει μὴ τελευτῶσα κραυγὴ, τὴν στερνὴν στιγμὴ
ποὺ τὰ δόντια θυθίζονται σὸ σῆμά του. Πειθαίνει!

Καὶ οἱ κυνηγοὶ καταπνέονται μὲ εὐχαρίστησι γι'
αὐτὸ τους τὸ σκληρὸν κατόρθωμα.

Ὡ πόσο συνκινεῖ ἡ ἀγωνία τοῦ κυνηγμένου ἐ-
λαφίου!

Σὰ θὲς ἔλα..

Χρυσὸ μου ἀστέρι, ἀπόψε, τόλγουμε φεγγάρι, σ'-
ταν τῆς θάλασσας τὸ μπλάζο ἀτλάξῃ, βουτῇ σὲ
χρυσάφι τοῦ ὀριζήλου ἀστράπευε ἀπόψε ποὺ τὸ
φεγγάρι τοῦς ἡσικίους γιγαντώνει καὶ οἱ στέγες ἀ-
στράφουν κατάργυνες σὸ φῶτισμα του, δὲ σοῦ
θυμίζει τὰ ἀνείρημενα παλάτια ποὺ φανταζόμαστε
μαζί, σὺ γερμένη σὸ στήθος μου κι' ἐγὼ σκεπασ-
μένος μὲ τὴν θαλασσὴν ἑσπασία τοῦ ἔδενου ποὺ σὸ
λίζει τὸ πανόριό σου κεφάλι.

Σὰ θὲς νὰ ἐκασπώμε τὸ παλὸν τραγούδι τῆς ἀ-
γάπης, σπῆγγοντας μονάχα τὰ χεῖρα καὶ σὸ πάλαι-
σμα τῆς θάλασσας νὰ σέσουσε ποὺ γλυκοῦ φίλοι
μας τὸ τρελλὸν κεληρόν.

Σὰ θὲς νὰ μετρήσωμε πάλι ἀπόψε ἀστέρι καὶ οἱ
κάθε σου λάβος — ἡ τιμωρία ἀπὸ ἐνὶ εἰλί στὰ μα-
τάκια σου λάβειψαν. Ἐλα, σὰ θὲς χωρίς ἀργιὰ.

ΑΝ. ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ

Σύμπνοια

«Ὅλα τὰ συναισθήματα, χαρὰ, θυμὸς καὶ πόνος
σὰν θαλασσένια κύματα στὰ μάτια σου ἔσπουν,
νὰ τὰ μοιράσωμε μαζί, ζητῶ γιὰτὶ ἐγὼ μόνος
νοιώθω οἱ γλυκεῖες σου οἱ ματιές, τί θέλουν ν'
(μοῦ ποῦν

Κι' ὅμως σὲ κάθε σου χαρὰ ὅταν γελᾷς μαζί σου
γιὰτὶ ἡ ζωὴ σου εἶνε ζωὴ γιὰ μένα εὐτυχισμένη
μὴ φανταζοῦναι πὺς σύντροφος γίνονται στὴν ὀργή σου
γελῶ καὶ πάλι ποὺ ἡ ματιά σου εἶνε χαριτωμένη.

Κι' ἂν μέν' τὴ δυστυχία σου πικρὰ θέλεις δακρύσῃ
ἡ λύπη σου τὴ λύπη μου ποτὲ δὲν θ' ἀντικρύσῃ
Στὰ θορυβώδη μάτια σου νοιώθω εὐτυχία πάλι
γιὰτὶ τότε ἡ ἀγάπη μου γίνεται πῖο μεγάλη.

ΝΙΚΟΣ Γ. ΚΩΣΤΑΛΑΣ

Θὰ σὲ νοιώθω σιμα μου

Δὲν θέλω νὰ σόδω ἡ ἐνθύμησι τοῦ δνέρου,
γιὰτὶ θὰ περῶς πολλὸ καὶ μ' αὐτὴν θὰ μαλακώ-
σουν καὶ μικρὲς θλιμμένες σκέψεις...

Ἐνα πικρὸν παρᾶπονο νοιώθω γιὰ τὸ κάθε τί
ποὺ μέσα μου γεννιέται, ἀνθίζει κι' ὕστερα ἀπὸ
λίγο σόδνει μὲς τὸ ἀνθρώπι τῆς ζωῆς.

Ὁ χάος σου, ἡ μοναξιά μου ἀπὸ σένα μοιάζει
σὰν ἕνα ἀνεμοστρόβιλο ποὺ γεμίζει μὴ μούρη πνοῇ
τὸ πρόσταγμα τοῦ ἐξόριστου...

Δὲν θὰ σὲ ἐξάσω ποτέ...
Θὰ μείνῃς αἰώνια μὴ γλυκεῖα ἀνάμνησι ποὺ θὰ
νανουρίζουν τὸ διάβα μῆς γλυκεῖας γιορτίδας. Οἱ
μέρες μου περνούν ἀπὸ δνέρο σ' ὄνειρο, ὅλα μ' ἂ
φέρνουν νὰ δνερπολῶ μὲς τὴν ἀνταρσία μου, ὅ
γέρας, τὰ θυνά, τὰ δάση, οἱ ἀναστεναγμοὶ τοῦ
σασφρῶν, τὸ λικνιστικὸ στρόβιλλισμα μῆς Μιζῆν
κανὴς χορεύτρας...

Ἄγαθὸ τίς ἀγυροστράτες λιμένες ποὺ καθρε-
πίζονται πάνω τους τὰ σύννεφα, ἀγαθὸ τὸ φεγγά-
ρι, φλογερὸ κοκκινωπὸ σὰν τὸ χρυσάφι ποὺ σηκά-
νεται στὴ πυκνὴ καταχνιά, π' ἀσπρίζει τὴν ἀκρὴ ἔ-
νός σκαταδερὸν σύννεφο. Ἄγαθὸ τὴν φαντασίαν
μου, γιὰτὶ τὴν πραγματικότητα τὴν ἔχω χάσει ὅ
κι' ἕνα χρόνο.

Σ' ἀγάπησα, σόδα δλόθερμα ἕνα δελινὸ στὴ
στράτα τῆς νεότητος, κι' ἐνῶ μοῦδες πὺς δὲν μπορεῖς
ν' ἀγαπήσῃς στ' ἀλήθεια, γιὰτὶ δὲν γνώρισες ἴσαμε
τώρα σὸ θερμὸ αἶσθημα τῆς ψυχικῆς ἐνώσεως πα-
ρὰ μονάχα: ψέμματα, σμῆφορ καὶ ὑποκρισία.

Μέσ' τὴν καρδιά μου ματιάει μὴ κανονόργιο
ἐλπίδα, ἡ ἐλπίδα τὸ νὰ μὲ σέρνῃς κοντὰ σὸ μέ-
γало γιορτάσι τῆς ζωῆς.

Μάδε ὅμως οἱ κι' ἂν πάρῃ τέτοιο σκληρὸ φινάλ
τὸ μικρὸ σενάριο τῆς ἀγάπης μας, ὅτι δὲν θὰ σὲ
ἐξάσω ποτέ! θὰ σὲ νοιώθω πάντα σιμα μου! θὰ σ'
ἀγάπα πραγματικὰ αἰώνια σὰν πρὶν, σὰν σήμε-
ρα, σὰν κι' αὔριο.

Στὴν ψυχὴ μου θαθεῖα θὰ πεταρῇ τώρα τοῖ
φίλοιό σου ἡ ἀνάσα...

Ἡ ζωὴ κολᾷται ἔμπρός σου ἀνήμερο ποταμὶ, κι' ὅ-
μως πάνω ἀπ' τὴ ζωὴ καὶ πέρα ἀπ' αὐτὴ θρῖσκε-
ται ἡ ψυχὴ τοῦ πόνου ἐνὸς νηοῦ κι' αὐτὴ συμποῖ
καὶ δακρύζει γιὰ ὅτι τυχαῖα ἀκολούθησε τὸν νόμο
τῆς νεότητος: τὴν ἀγάπην.

ΑΡΗΣ ΤΡΙΠΟΔΑΚΗΣ

Ὁ πόνος

Καθεὶς ἔχει τὸν πόνο του, ἀλλ' ἀπὸ μάτια ξένα
ὁ κάθε ἀνθρώπος κρατεῖ τὸ πᾶθος του κρυμμένα.
Κι' εἶσι καθεὶς ἐξυμνῶντας τὸν πόνο του μονάχα
δύοι τοὺς ἄλλους τοὺς θωρεῖ εὐτυχισμένους τάχα.
Καὶ ἔπει μὲ παρᾶπονο, μὲς τῆς χαρᾶς τοῦ κομποῦ
μόν' ἕνα πόνος θρῖσκεται, ὁ πόνος ὁ δικός μου.

Ἕνα γαμένο ὄνειρο

«Σ' ἀγαπῶ!»

Ἕνα κρινένιο χέρι, μὲ ρουμπινένιο νυ-
χάκι, χάραξε στὴν ἄμμο τίς λέξεις αὐτές.

Οἱ δυὸ τους, ὁ ἕνας πλάι στὸν ἄλλον,
ἐξαπλωμένοι στὴν ἄμμουδιά, κοουβεντιάσαν.
Τὰ λόγια τους, γιομάτα φλόγα, θγαίνανε
ἀπὸ τὰ χεῖλῃ τους καὶ ἡ θάλασσα ἀκού-
πανιάριζε. Θεία συναυλία! Τὸ θεριό, ἡ
θάλασσα, εἶχεν ἐξημερωθῇ ἔμπρός στὸν
ἔρωτα καὶ τὸν ὑπάκουε τώρα τυφλὰ στοὺς
δυὸ ἐρωτευμένους...

Ἀθελὰ τῆς ἡ Μαρί, χάραξε τὰ λόγια
τοῦτα:

«Σ' ἀγαπῶ!»

Τὰ μάτια τῆς ἀστράψαν! Θυμήθηκε πὺς
στὸ ἴδιο τοῦτο μέρος γεννήθηκεν ἡ ἀγά-
πη τους. Στὸ ἴδιο μέρος ἀνταμώνανε συ-
γνὰ καὶ τώρα, ὕστερα ἀπὸ χρόνια, στὸ ἴ-
διο πάλι μέρος, ποὺ τὸ νόμιζαν δικὸ τους,
ἱερὸ, χτήμα τους, ἡ ἀγάπη τους ἐξευλι-
ζοντες ἄφησε εἶσι ἄθελὰ τῆς πάνω στὴν
ἄμμο τρανὰ σημεῖα τῆς ὑπαρξῆς τῆς:

— Ζάν, γύρισέ καὶ τοῦπε, σὸ μέρος τοῦ-
το θὰ χτίσωμε ἕνα καλυδάνι, νὰ τόσο μι-
κροῦλικο. Τόσο-δὰ! Νὰ σκεπᾶσῃ τὰ ἱερὰ
τοῦτα γράμματα καὶ θὰ ἐρχόμαστε γιὰ
νὰ προσευχηθῶμε στὴν ἀγάπη μας.

— Θᾶνε ὁ ναός μας, ποὺ μέσα σ' αὐτὸν
θὰ φωλιάζουν τὸ εἶδωλο τοῦ καθενὸς μας:
Ἐσὺ καὶ γὼ καὶ τῶν δυσῶν μας μαζί ἡ
ἀγάπη...

— Τότε νὰ γράψουμε καὶ τὰ ὀνόματά
μας: Ζάν... Μαρί... Ὡ, πόσον ὠραία! Θὰ
περνᾶνε οἱ διαβάτες καὶ θὰ τὸ βλέπουν
καὶ θὰ θαυμάζουν τὴν ἀγάπὴ μας! Θὰ τὸ
βλέπομε καὶ μεῖς ἀπὸ τὴν θύλα. Ἐ, Ζάν;
— Ναι, χρυσὴ μου...

Κι' οἱ δυὸ τρέσανε νὰ μαζέψουν χαλί-
κια. Γίωμισαν πολλές φορές τὰ μαντήλια
καὶ ὕστερα ἄρχισεν ὁ οἰκοδομῇ. Ὁ Ζάν
ἔκανε τὸ χτίστη καὶ ἡ Μαρί κουβάλαγε μὲ
τὰ χερᾶκια τῆς βρεγμένη ἄμμο. Μάλιστα
γιὰ νὰ φέρνῃ πῖο φιλή καὶ πῖο καλὴ, εἶχε
βγάλει τὰ πεδιλά τῆς καὶ πῆγαν, σὰν
τραβιῶτανε τὸ κύμα, μέσα πολλὲς, ἄρπαζε
δυὸ χούφτες καὶ ἔφευγε τρεχάτη στριγγ-
γιάζοντας, γιὰτὶ τὸ κύμα ἐρχότανε πῖ-
σῶθε τῆς. Ὁ Ζάν γελοῦσε μὲ τὸ φόβο τῆς,
γελοῦσε κι' αὐτὴ. Ἐφερνε τὴν ἄμμο, γε-
λαστή, κατακόκκινη, ξαναμμένη ἀπ' τὸν
ἔρωτα καὶ τὴν τρεχάλα, τοῦδινε ἕνα πετα-
χτὸ φίλῃ στὰ μάτια καὶ ξαναφευγε. Κιὰ
πάλι τὰ ἴδια, πῖο δυνατὲς στριγγγίες, τό-
σο ποὺ νόμιζε πὺς φάνηκε κανένας καρ-
χαρίας. Ὁ Ζάν ἐφαρμιζόταν καὶ ὅταν τὴν
ἔβλεπε πλάι του γελαστή καὶ χαρούμενη,
γέλασε κι' αὐτός.

Χαιτοῦσαν οἱ τοῖχοι, βρῆκανε δυὸ κλα-
ριά, τὰ στερέωσαν πάνω σ' αὐτοὺς καὶ ἔ-
βαλαν πλατεῖες πετρίτσες, ποὺ τίς σκέπα-
σαν μὲ ἄμμο. Ἐτοὶ τέλειωσεν ὁ ναός, βάλ-
ανε γιὰ πόρτα ἕνα κόκκαλο σουτιῆς καὶ
στὴν ταράτσα χτίσανε ἕνα σταυρὸ τῆς θά-
λασσας, τὸ ἄστρο τῆς Ἀστάρτης!...

Ἀφοῦ γιὰ κάμποιση ὦρα κάθισαν καὶ
θαύμασαν τὸ Ναὸ τῆς Ἀγάπης τους, πλὺ-
θησαν σὸ ἀλμυρὸ τῆς θάλασσας νερὸ καὶ
ἀγκαλιασμένοι, τράβηξαν γιὰ τὴν θύλα,
γυρνώντας ποτε — ποτε τὸ κεφάλι τους πῖ-
σο γιὰ νὰ θαυμάσουνε τὸ ἔργο τους.

Τὰ δυὸ αὐτὰ φαινομενικὰ εὐτυχισμένα,
μὰ βασικά δυστυχισμένα πλάσματα, τὰ ἔ-
κωνε μὴ μεγάλη ἀγάπη, μὰ τὰ χώριζε
καὶ ἕνα μεγάλο χάος. Ἐμπόδιο πραγμα-
τικὰ μεγάλο, ποὺ τὸ δημιούργησε ἡ σημε-
ρινὴ κοινωνία μας.

Αὐτὴ ἀπὸ γεννὰ τρανὴ κι' αὐτὸς φω-
χός. Οἱ γονεῖς τῆς ἦσαν καταδοκῶντες,
αὐτοῦντοῦ μπακάληδες. Ἦσαν γειτόνοι.
Ἀπὸ παιδιὰ παίζανε καὶ σύγκαϊρα μὲ τὴν
ἀδελφικὴν ἀγάπὴν ποὺ τοὺς ἔκωνε, γεννήθη-
κε καὶ τὸ αἶσθημα. Ἕνα ἄθωο αἶσθημα.
Μὰ ἕνα πόνος θρῖσκεται, ὁ πόνος ὁ δικός μου.

Τὰ δυὸ αὐτὰ φαινομενικὰ εὐτυχισμένα,
μὰ βασικά δυστυχισμένα πλάσματα, τὰ ἔ-
κωνε μὴ μεγάλη ἀγάπη, μὰ τὰ χώριζε
καὶ ἕνα μεγάλο χάος. Ἐμπόδιο πραγμα-
τικὰ μεγάλο, ποὺ τὸ δημιούργησε ἡ σημε-
ρινὴ κοινωνία μας.

Αὐτὴ ἀπὸ γεννὰ τρανὴ κι' αὐτὸς φω-
χός. Οἱ γονεῖς τῆς ἦσαν καταδοκῶντες,
αὐτοῦντοῦ μπακάληδες. Ἦσαν γειτόνοι.
Ἀπὸ παιδιὰ παίζανε καὶ σύγκαϊρα μὲ τὴν
ἀδελφικὴν ἀγάπὴν ποὺ τοὺς ἔκωνε, γεννήθη-
κε καὶ τὸ αἶσθημα. Ἕνα ἄθωο αἶσθημα.
Μὰ ἕνα πόνος θρῖσκεται, ὁ πόνος ὁ δικός μου.

Αἰσθηματικὸ δράμα

σε νὰ γίνῃ πελώρια φωτιά. Μὰ ὅσο μεγα-
λὴ ἦτο ἡ ἀγάπη τους, ἄλλο τόσο παρο-
υσίαστηκεν ἕνα χάος, ἕνα ἐμπόδιο ἔμπρός
στοὺς δυὸ ἐρωτευμένους. Ἕνα ἐμπόδιο,
ποὺ δύσκολα νικιέται. Ἡ κοινωνικὴ ἀνισό-
της. Θανάσιμο κακό. Τί κι' ἂν εἶχε πάρει
δίπλωμα Νομικῆς αὐτός; Τί; καί... τί; Γου-
ὸς μπακάλη! Δὲν γίνεται! Ὁρθὰ κοφτὰ!

Τὴ μέρα κείνη οἱ γονεῖς τῆς Μαρί εἴ-
χαν πάει μὲ τὸ κόττορο σὸ ἀντικρυνὸ νη-

Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ.

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΔΟΚΙΜΗ

ΟΙ Ιστορίες των ανθρώπων που δεν έχουν τύχη, είναι άπειρες. Η ιστορία όμως του καυμένου του Στέλιου είναι από τις πιο περίεργες και τις πιο σπάνιες. Τέτοιοι κατατρεγμένοι της τύχης μόνο στα μυθιστορήματα μπορεί να τον συναντήσει κανείς. Τον κυνήγησε όσο έπαιρνε, αλλά αυτή η άφελος του φεύγε πάντοτε, του ξεγλιστρούσε μέσο από τα χέρια. Έπαιζε μαζί του. Και κάθε φορά που του έσκάρωνε ένα άτιμο παιχνίδι, αναξιοπρεπές για μια χαριτωμένη κυρία, όπως η Τύχη, ο Στέλιος θαρρούσε πως την έβλεπε να παίρνει σάρκα και οστά και να ανοίγει το στόμα της σε ένα σαρκαστικό γέλιο.

Στο ζήτημα της τύχης, ο Στέλιος έμοιαζε με τους υποψηφίους εκείνους έραστές, που τρώνε συνεχώς χυλόπηττες, τη μία πάνω στην άλλη, χωρίς να τους κόβεται ποτέ η όρεξη.

★
Όποτε τώρα και η τελευταία του ιστορία:

Την παραμονή της έφετεινης Πρωτοχρονιάς, ο Στέλιος βρέθηκε σε ένα φιλικό του σπίτι. Τον είχαν καλέσει να περάσει εκεί τις τελευταίες στιγμές του 1934 και να ζήσει τις πρώτες του 1935. Κι' ο Στέλιος, που έμενε στην Αθήνα μόνος του, έπαφελήθηκε αυτής της ευκαιρίας και πήγε στο φιλικό του σπίτι τρεις δολοκλήρες ώρες πριν αφήσει την τελευταία του πνοή ο παλιός χρόνος.

Το πρώτο πράγμα που τουκανε εντύπωση, μόλις μπήκε μέσα στο σαλόνι, ήταν ένα μεγάλο πράσινο τραπέζι, που είχε στηθεί στη μέση ακριβώς, με δυο κατακαίοντες τράπουλες προκλητικά τοποθετημένες πάνω στο κουτί με τις μάρκες του πόκερ.

Έχασε άμέσως το κέφι του. Η «πρασινή γυναίκα» ήταν για το Στέλιο η μορφή της γυναίκας που τρέχουμε διαρκώς πίσω της, ενώ ξέρουμε πως θα μας καταστρέψει.

Και όμως, όταν λίγο αργότερα, στο πεδίο της τύχης, άρχισαν οι πρώτες αψιμαχίες, ο Στέλιος είχε τη δύναμη να αρνηθεί να λάβει μέρος στη μάχη.

— Αδύνατον, είπε.

— Μά γιατί δεν παίζετε, κύριε Στέλιο; τόν έρωτησε η οικοδέσποινα.

— Την ξέρω την τύχη μου, μαντάμ! Έχω παίξει χιλιάδες φορές και δεν έχω κερδίσει ούτε μία. Η τύχη μ' έχει θέσει εκτός μάχης.

Αρνήθηκε σε όλες τις προσκλήσεις. Αφήστε με, είπε. Καλά διασκεδάζω έτσι.

Και διασκεδάζει βλέποντας τους άλλους να παίζουν. Είχε καθίσει κοντά στον Γιώργο, ένα φίλο του στενό, που είχε εξαιρετική ευνοία στο μπασκάρ. Όλο όχτασε κι' έννησσε τραβούσε. Τόσο μάλιστα του γελούσε η τύχη, ώστε ο κύριος που έκανε μπάγκα τον κυτούσε με κάτι βλέμματα που το μίσος ήταν το μόνο τους περιεχόμενο.

Ο Γιώργος ήταν το αντίθετο του Στέ-

λιου. Τυχερός σε σημείο άπιστευτο.

— Έλα, καυμένο Στέλιο, του είπε, παίξε και σύ!

— Μά αφού ξέρω πως θα χάσω!

— Τότε θα παίξουμε μαζί! Θα θάλουμε από ένα πεντακοσάριο ο καθένας και θα το παίξω εγώ. Είμαι περίεργος να ιδω τι θα γίνει. Η άτυχία σου θα νικήση την τύχη μου, ή η τύχη μου θα επικρατήσει στο τέλος. Όσα κερδίσουμε μαζί!... Έλα, λοιπόν, μη διστάζεις! Ένα πεντακοσάριο μόνο θα σου στοιχίσει αυτό το παίξιμο.

Η περιέργεια να ιδεί το αποτέλεσμα αυτού του πειράματος, υπερίσχυσε. Και ο Στέλιος, έθγαλε από το πορτοφόλι του ένα πεντακοσάριο και τώδωσε στο Γιώργο:

— Αίντε, του είπε. Πάρτο και να ιδούμε! Μου φαίνεται πως θα φύγεις χωρίς ψιλή άποψη!

— Κι' έμένα μου φαίνεται πως θα φύγεις με τις τσέπες γεμάτες!

★
Έγινε το δεύτερο!

Η τύχη του Γιώργου φάνηκε πιο δυνατή από την άτυχία του Στέλιου. Ο έκτος μάχης παίκτης, ώρες δολοκλήρες παρακολουθούσε το παιχνίδι κι' έβλεπε τα εκατοστά να μαζεύονται μπροστά στον φίλο του. Τα όχταρα κι' έννησσε, εξακολουθούσαν να τιμούν το Γιώργο, με τη φίλα τους. Κι' όταν, κατά τις έφτά το πρωί, ο πρώτος ήλιος του καινούριου χρόνου είδοποίησε τις κουρασμένες φάτσες ότι ήταν καιρός πειρά να διαλύσουν το γκρουπ και το παιχνίδι σταμάτησε, ο Στέλιος πήρε στο μεριδίό του όχτω χιλιάδικα.

— Βλέπεις; του είπε ο Γιώργος. Ήξερα εγώ που σου λέγα να παίζεις μαζί μου. Βλέπεις ότι η τύχη μου είναι δυνατή! Βάλε τώρα στην τσέπη σου. Αυτό το γεγονός είναι σημάδι πως ο καινούργιος χρόνος θα πάει καλλίτερα.

— Σάν ψέμματα μου φαίνεται! είπε ο Στέλιος.

— Έτσι είναι κάθε αλήθεια... Στην αρχή φαίνεται σαν ψέμμα. Είμαι θέβαιος όμως ότι από δω κι' εμπρός η τύχη θα σε ευνοεί.

— Εγώ αμφιβάλλω ακόμα.

Ο Στέλιος έτοποθέτησε τα όχτω χιλιάδικα μέσα σε ένα μεγάλο πορτοφόλι που είχε κι' έφυγε για το σπίτι του, ενώ τον συνόδευαν ως την πόρτα τα φθονερικά βλέμματα των χαμένων.

— Όποτε ο άτυχος! είπε κάποιος μόλις έφυγε. Μας έκανε τον κακομοίρη και μας ξεστίνανε όλους! Όχτω χιλιάδικα! Δυο μήνες θα τρώει και θα πίνει εις όφελος μας.

★
Το θράδυ, άργα, ο Γιώργος συνάντησε το Στέλιο στο καφεείο. Τον είδε στενοχωρημένο και θλιμμένο.

— Τι έχεις πάλι; του είπε επιτιμητικά. Όχτω χιλιάδες κέρδισες έχτες και έχεις κάτι μούτρα σαν να έχασες όχτω!

— Ακριβώς αυτό συνέβη! απάντησε ο Στέλιος.

— Ναί!
— Ποι; Στο πόκερ;
— Όχι!
— Στο μπασκάρ;
— Όχι!
— Αλλά;

— Πηγαίνοντας στο σπίτι κατά τις έννητά το πρωί, μπήκα σε ένα λεωφορείο για να πάω πιο γρήγορα. Μέσα στο αυτοκίνητο επικρατούσε συνωστισμός. Κάθησα στον έξωστη, όταν μπήκα, θυμώμουν καλά πως είχα στο πορτοφόλι στην τσέπη, όταν κατέβηκα όμως, δεν το είχα! Κάποιος κύριος καλοντυμένος, που στεκόταν δίπλα μου κι' όλο έφευγε άπάνω μου, θα μου το πήρε. Τον είδα σε μια στιγμή που πήδησε! Κι' έτσι, πάλι και τα κέρδη, πάει και το πεντακοσάριο! Όταν σου λέω εγώ πως είμαι άτυχος, ξέρω τι λέω! Όταν η άτυχία μου χωρίση από την τύχη σου, δουλεύει για λογαριασμό μου όπως πάντα! Εκείνο που με στενοχωρεί περισσότερο απ' όλα όμως, είναι κάτι άλλο...

— Τι;

— Ότι, την στιγμή που αυτός ο αλίτη-ριος μου παίρνει το πορτοφόλι, εγώ τον έ-πατσα και του ζήτησα παρντόν! Ξέρεις τι έγινε να σε κλέβουν και να ζητάς και συννώμην για την ένόχλησι!...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ.

Πεννιές

Η μικρότερη φωτογραφική μηχανή εξέτέθη τελευταίως σε μια έκθεση στο Λονδίνο. Στο μέγεθος είναι σαν το νύχι ενός ανθρώπου.

— Ο Ίωσήφ Μάλτμπυ, από το Τάττερ-σπλ, του Λακανσάρι, ο οποίος πέθανε τον περασμένο μήνα στην ηλικία των 92 χρόνων, άφησε 84 εγγόνια, 100 διεγγόνια και 2 τριεγγόνια.

— Ο Άγγλος δρομέας Γκλέν Κούνιν-κας — πρωταθλητής στον δρόμο των 800 μέτρων — είναι κουτσός!

— Στην Αυστραλία τ' άλογα και οι λαγοί ήταν άγνωστα εδώ και εκατό χρόνια. Το περίεργο είναι, ότι σήμερα τα δυο είδη αυτά των ζώων συγκεντρώνουν το μεγαλύτερο ποσοστό.

— Κατάπληκτος ένας Άγγλος γαιοκτήμων του Μπέρκχαμστεντ, ονομαζόμενος Ε. Σ. Ντένκιν, άνακάλυψε πάνω στη ράχη των προβάτων του να φυτρώνει χορτάρι! Όπως αποδείχθηκε όμως το φαινόμενο αυτό όφειλετο στην υπερβολική και άνωμαλη ύγρασία της ατμόσφαιρας, με την επένεργεια της οποίας φύτρωναν σε σπόροι του κριθαριού που ήταν μπλεγμένοι στο μαλλί των ζώων.

— Τα έρτζιανά κύματα της ατμόσφαιρας μάς παρουσιάζουν τα πιο έκπληκτικά φαινόμενα.

Στην Άλμπέρτα, π.χ., κάποιος γαιοκτήμων, ονόματι Μπέν Ρόμπερτς, έρριξε τον κουβά στο πηγάδι για να θάλλει νερό. Φαντασθήτε όμως την έκπληξή του, ακούγοντας να θγαίνει από το πηγάδι η ά-κρινής θεοβιόσφαιρας του νέου, άρχισαν να κλονίζονται. Όσο τόσο ύπληχαν ακόμη άρισμένα πράγματα που δεν μπορούσε να τα καταλάβει:

— Δεν άρνούμαι, είπε, πως τα όσα μου είπατε μου έκαναν άκρη εντύπωση. Δεν σας άποκρύπτω όμως ότι υπάρχουν μέσα σε αυτά και άρισμένα παράξενα πράγματα. Έπλ παραδείγματα μου φαίνεται πολύ παράξενη η φύσις αυτού του περιήμου μουσικού, που προς χάριν του — για να εξακολουθήσει δηλαδή να είναι μουσικό — είναι έτοιμη να θυσιασθή μια δολοκλήρη οικογένεια. Το πράγμα δεν γίνεται ακόμη παραδοξότερο όταν σκεφθώ κανείς ότι ο κόμης διατελεί σήμερα υπό το βάρος μιας τόσο μεγάλης κατηγορίας, και ότι κλεινόντας έτσι το στόμα του, διατρέχει τον άμεσο κίνδυνο μιας θραειάς καταδίκης, που θα τον στείλει ίσως μετά το Κακούργιοδικείο, κατ' ευθείαν στην λαμπτήρα...

— Παντρεμένοι σαράντα χρόνια, χωρισμένοι έντεκα, διανύουν τώρα τον μήνα του μέλιτος για δεύτερη φορά! Το ρεκόρ αυτό το κατέχουν ο μίστερ Σ. Κ. Σέντερς ηλικίας 73 χρόνων και η μίστερ Γιάλα Σέντερς, 68 χρόνων, από τον Άγιο Λουδοβίκο του Μισσουρί. Έχουν έξη παιδιά...

Ο ΙΑΤΡΟΣ

Ένα γιγάντιο άνάγνωσμα πάθους, αίματος και φρίκης

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

— Πράγματι, κάτι είδα να σας λέγει. Και τι σας είπε;

— Ά, αυτό είναι ακριβώς που δεν μπορώ να πω.

— Είδα ότι εκείνη τη στιγμή είχατε ά-χρίασει και είσατε έτοιμος μάλιστα να φωνάξετε, αλλά σας συνεκρητησεν ο κόμης. Είνα άλήθεια αυτό;

— Δεν το άρνούμαι!...

— Πολύ καλά. Μπορείτε λοιπόν να μου πείτε τι σας έλεγε εκείνη την στιγμή ο κόμης;

— Σας άρνήθηκα και προηγούμενος το πράγμα αυτό και είμαι άποχρημένος να έπιμνω στην άρνησι μου. Ο κ. ντέ Μιρμόν μου άπεκάλυψε κάποιο μουσικό. Αυτό είναι η άλήθεια. Το μουσικό αυτό έ-πρεπε να σας το άποκαλύψω μόνος του, αν ήθελε να το μάθετε. Άφού όμως άντ' αυτού έπρωτίμηση να άντιμετωπίσει την ά-τίμωσι και τον θάνατον άκόμη, θα πη πως ο κόμης είχε σοβαρούς λόγους να μη θέλη να σας έμπιστευθώ το μουσικό του.

— Δεν θα θελήσω θέβαινα να έπιμνω, ά-φού άρνήσθε να μου άποκαλύψετε εκείνο που σας έζήτησα. Έχω όμως όλο το δικαίωμα να εξακολουθώ να πιστεύω ότι έπίστανα μέχρι τώρα για τον κόμητα.

Ο άστυνόμος ήτο κατηγορηματικός, χωρίς όμως αυτό να έπηρεάζη τον έπισκέπτη του, ο οποίος έφανόταν διατεθειμένος να καταβάλει κάθε προσπάθεια να περάσει τον σκόπελο που δημιουργούσε τώρα το μουσικό του κόμητος.

— Και όμως δεν έχετε δίκην, είπε στον άστυνομικό. Σας όρκίζομαι ότι ο κόμης είναι άθώος. Θα ήθελα πολύ να σπληχθήτε στην πίστι μου αυτή και να μη θεωρήτε τον ντέ Μιρμόν ως ένοχο και άγνοώντας άκόμη το μουσικό του. Σας έξορκίζω να σκεφθήτε έτσι και άφήνοντας τα φαινομενικά σοβαρά στοιχεία που σας έδωσα ή πρώτη άνάκρισις, να ένεργήσετε μια νέα δικαστική έρευνα. Σας όρκίζομαι, κύριε, ότι ένεργώντας κατά τον τρόπο αυτό, θα θρεθήτε άσφαλώς πιο κοντά στην άλήθεια και δεν θα κινδυνεύσετε να άνακαλύψετε άργότερα πως από μια — δικαιολογημένη — ίσως για την στιγμή αυτή — έπιμνη σας, έπληρατε τόσες ύπαρξεις στο λαμό σας...

Το ζωηρότατον ένδιαφέρον του νέου, έ-καμε μεγάλη εντύπωση στον Φλανκάρ. Οι πεποιθήσεις του, έπειτα από τις τόσο ειλικρινείς θεοβιόσφαιρας του νέου, άρχισαν να κλονίζονται. Όσο τόσο ύπληχαν ακόμη άρισμένα πράγματα που δεν μπορούσε να τα καταλάβει:

— Δεν άρνούμαι, είπε, πως τα όσα μου είπατε μου έκαναν άκρη εντύπωση. Δεν σας άποκρύπτω όμως ότι υπάρχουν μέσα σε αυτά και άρισμένα παράξενα πράγματα. Έπλ παραδείγματα μου φαίνεται πολύ παράξενη η φύσις αυτού του περιήμου μουσικού, που προς χάριν του — για να εξακολουθήσει δηλαδή να είναι μουσικό — είναι έτοιμη να θυσιασθή μια δολοκλήρη οικογένεια. Το πράγμα δεν γίνεται ακόμη παραδοξότερο όταν σκεφθώ κανείς ότι ο κόμης διατελεί σήμερα υπό το βάρος μιας τόσο μεγάλης κατηγορίας, και ότι κλεινόντας έτσι το στόμα του, διατρέχει τον άμεσο κίνδυνο μιας θραειάς καταδίκης, που θα τον στείλει ίσως μετά το Κακούργιοδικείο, κατ' ευθείαν στην λαμπτήρα...

— Δεν άρνούμαι, είπε, πως τα όσα μου είπατε μου έκαναν άκρη εντύπωση. Δεν σας άποκρύπτω όμως ότι υπάρχουν μέσα σε αυτά και άρισμένα παράξενα πράγματα. Έπλ παραδείγματα μου φαίνεται πολύ παράξενη η φύσις αυτού του περιήμου μουσικού, που προς χάριν του — για να εξακολουθήσει δηλαδή να είναι μουσικό — είναι έτοιμη να θυσιασθή μια δολοκλήρη οικογένεια. Το πράγμα δεν γίνεται ακόμη παραδοξότερο όταν σκεφθώ κανείς ότι ο κόμης διατελεί σήμερα υπό το βάρος μιας τόσο μεγάλης κατηγορίας, και ότι κλεινόντας έτσι το στόμα του, διατρέχει τον άμεσο κίνδυνο μιας θραειάς καταδίκης, που θα τον στείλει ίσως μετά το Κακούργιοδικείο, κατ' ευθείαν στην λαμπτήρα...

— Δεν άρνούμαι, είπε, πως τα όσα μου είπατε μου έκαναν άκρη εντύπωση. Δεν σας άποκρύπτω όμως ότι υπάρχουν μέσα σε αυτά και άρισμένα παράξενα πράγματα. Έπλ παραδείγματα μου φαίνεται πολύ παράξενη η φύσις αυτού του περιήμου μουσικού, που προς χάριν του — για να εξακολουθήσει δηλαδή να είναι μουσικό — είναι έτοιμη να θυσιασθή μια δολοκλήρη οικογένεια. Το πράγμα δεν γίνεται ακόμη παραδοξότερο όταν σκεφθώ κανείς ότι ο κόμης διατελεί σήμερα υπό το βάρος μιας τόσο μεγάλης κατηγορίας, και ότι κλεινόντας έτσι το στόμα του, διατρέχει τον άμεσο κίνδυνο μιας θραειάς καταδίκης, που θα τον στείλει ίσως μετά το Κακούργιοδικείο, κατ' ευθείαν στην λαμπτήρα...

— Δεν άρνούμαι, είπε, πως τα όσα μου είπατε μου έκαναν άκρη εντύπωση. Δεν σας άποκρύπτω όμως ότι υπάρχουν μέσα σε αυτά και άρισμένα παράξενα πράγματα. Έπλ παραδείγματα μου φαίνεται πολύ παράξενη η φύσις αυτού του περιήμου μουσικού, που προς χάριν του — για να εξακολουθήσει δηλαδή να είναι μουσικό — είναι έτοιμη να θυσιασθή μια δολοκλήρη οικογένεια. Το πράγμα δεν γίνεται ακόμη παραδοξότερο όταν σκεφθώ κανείς ότι ο κόμης διατελεί σήμερα υπό το βάρος μιας τόσο μεγάλης κατηγορίας, και ότι κλεινόντας έτσι το στόμα του, διατρέχει τον άμεσο κίνδυνο μιας θραειάς καταδίκης, που θα τον στείλει ίσως μετά το Κακούργιοδικείο, κατ' ευθείαν στην λαμπτήρα...

— Δεν άρνούμαι, είπε, πως τα όσα μου είπατε μου έκαναν άκρη εντύπωση. Δεν σας άποκρύπτω όμως ότι υπάρχουν μέσα σε αυτά και άρισμένα παράξενα πράγματα. Έπλ παραδείγματα μου φαίνεται πολύ παράξενη η φύσις αυτού του περιήμου μουσικού, που προς χάριν του — για να εξακολουθήσει δηλαδή να είναι μουσικό — είναι έτοιμη να θυσιασθή μια δολοκλήρη οικογένεια. Το πράγμα δεν γίνεται ακόμη παραδοξότερο όταν σκεφθώ κανείς ότι ο κόμης διατελεί σήμερα υπό το βάρος μιας τόσο μεγάλης κατηγορίας, και ότι κλεινόντας έτσι το στόμα του, διατρέχει τον άμεσο κίνδυνο μιας θραειάς καταδίκης, που θα τον στείλει ίσως μετά το Κακούργιοδικείο, κατ' ευθείαν στην λαμπτήρα...

— Δεν άρνούμαι, είπε, πως τα όσα μου είπατε μου έκαναν άκρη εντύπωση. Δεν σας άποκρύπτω όμως ότι υπάρχουν μέσα σε αυτά και άρισμένα παράξενα πράγματα. Έπλ παραδείγματα μου φαίνεται πολύ παράξενη η φύσις αυτού του περιήμου μουσικού, που προς χάριν του — για να εξακολουθήσει δηλαδή να είναι μουσικό — είναι έτοιμη να θυσιασθή μια δολοκλήρη οικογένεια. Το πράγμα δεν γίνεται ακόμη παραδοξότερο όταν σκεφθώ κανείς ότι ο κόμης διατελεί σήμερα υπό το βάρος μιας τόσο μεγάλης κατηγορίας, και ότι κλεινόντας έτσι το στόμα του, διατρέχει τον άμεσο κίνδυνο μιας θραειάς καταδίκης, που θα τον στείλει ίσως μετά το Κακούργιοδικείο, κατ' ευθείαν στην λαμπτήρα...

ΡΟΣΚΩΦ

Υπό Ίουλιου Μαρού

ρέση ποτέ, ή θυσία που θα δημιουργούσε ή άδικαιολόγητη — κατά την γνώμη του έ-πιμνη — του ντέ Μιρμόν να μην άποκαλύψη το περίφημο αυτό μουσικό, που άποτελούσε το «κλειδί» της όλης ύποθέσεως. Η έπιμνη αυτή είχε άρχει να ζαλίσει λίγο το θετικό αλλά και άγαθό μυαλό του Φλανκάρ. Όλα τα γεγονότα τα έβλεπε λίγο συγκεχυμένα. Και από όλα γενικώς δεν μπορούσε να εξακαθάρσει όλη τη συμπάθεια και την έπιστοσύνη του.

— Δεν μπορεί να λήψω έμματα ο νέος άυ-τός, έσκεπτόταν ο Φλανκάρ. Έπειτα όμως ξανάφευγε στους δισταγμούς του, στις ύ-πόνοιές του.

Ο Μοργκάν δεν άργησε να καταλάβει τις σκέψεις αυτές του Φλανκάρ. Κλαίγοντας έπιασε τα χέρια του άστυνομικού και τον παρακαλούσε:

— Βοηθήστε με, κ. Φλανκάρ. Πεισθήτε ά-τι βοηθήσετε με στην ύπόθεσι αυτή, θα ένισχύσετε την άλήθεια. Μόνος μου δεν θα μωρέσω άσφαλώς να διαλευκάνω το μουστικό που καλύπτει δολοκλήρη την ύπόθεσι του κόμητος. Θέλω να πιστεύω ότι και σαν άνθρωπο και σαν άστυνομικό σας ένδιαφέρει έξαιρετικά ή ύπόθεσις αυτή!...

— Δεν άρνούμαι, είπε ο Φλανκάρ, πως με ένδιαφέρει πολύ ή διαλευκάνσις της ύποθέσεως του ντέ Μιρμόν. Θα θεωρούσα δέ τον έαυτό μου ευτυχή αν μπορούσα έυπη-ρετώντας την άλήθεια και την Δικαιοσύνη να έξυπηρετούσα και τον κόμητα.

— Εύχαριστώ, κ. Φλανκάρ. Άκολουθών-τας τον δρόμο αυτό, θα δημιουργήσετε ένα θρίαμβο που θα σας δώσει την μεγαλύτερη ήθική εύχαρίστησι. Έκτός όμως αυτού θα σας έξοφάλλει και άλλα όφελήματα!...

Την δήλωσι αυτή του νέου ο άστυνομικός την έδέχθη με ένα μορφασμό δυσάρεσκείας. Μήπως ο Μοργκάν ήθελε να του προτείνη να τον εξαγοράσει; Η ιδέα αυτή τον άνεσταύωσε.

— Τι έννοείτε; ρώτησε τον Μοργκάν.

— Όταν χάρις σε σας, συνέχισεν ο Πέ-τρος, άποκαλύψή ή άλήθεια, ο κ. Πουλ-σερέλ εις άναμνησιν της ύπηρεσίας που θα του προσφέρετε, δεν έα θελήση να άρ-νηθή τίποτε εις τον κόμητα, για να έξίλειω-θή τρόπος τινά άπέναντί του. Κατόπιν αυ-τού, μπορείτε να είσατε θέσιος, ότι μονα-δική έπιθυμία του ντέ Μιρμόν θα είναι να ζητήσει την άροαγωγήν σας, εκτός αν θέ-λετε άλλο πράγμα, το όποιον θα μπορούσε να σας δώσει μόνος του ο κόμης.

Τας έξηνήσεις του Πέτρος έδέχθη ο Φλανκάρ με στεναγμόν άνακούφισεως. Έ-θγαλε το μανδύλι του και έσκούπισε το έ-δρωμένο μέτωπό του.

— Στην τιμή μου, είπε, έφοβήθηκα πολύ. — Τι βοηθήκατε; ρώτησε ο Καραντέκ.

— Βοηθήκα μίπως ο κ. Μοργκάν ήθελε να μου προτείνη να μου πληρώσει εις χρή-ματα την έκδουλεισι που περιμένει από μένα.

— Όυτε μπορούσα ποτέ να σκεφθώ ένα τέτοιο πράγμα, είπε ο Μοργκάν. Μετά την έξηγησι αυτή θα ήθελα να σας παρακαλέ-σω να μάς θεωρήτε σαν ειλικρινείς φίλους σας και τίποτε περισσότερο.

— Αυτό δεν έχω κανένα λόγο να το άρ-νηθώ, είπε ο Φλανκάρ. Σας φιλώνω δέ ότι είμαι πρόθυμος να σας φανώ χρήσιμος στην ύπόθεσι σας, μολονότι, όμολογώ, πως δεν θέλω τί μωρὸ να κάμω.

Τα λόγια του Φλανκάρ, άνεπτόρυσαν το ήθικό και τις έλλειψεις του Φλανκάρ.

—Σας ευχαριστώ και παλι, ειπε στον αστυνομικό. Πόσο θα ήθελα τα λόγια σας αυτά να μπορούσε να τα ακούση ο κόμης!

—Δέν πρόκειται τώρα γι' αυτό, ειπε ο Φλανκάρ. "Ας μιλήσουμε πιά ανοιχτά για την υπόθεσί μας, αφού μας συνδέει πλέον αμοιβαία εμπιστοσύνη. Κύριε Μοργκάν, δέν θέλατε να μου φανερώσετε το μυστικό του κόμητος. Δέν θα επιμένω περισσότερον. Μοι εινε άλλωστε άρκετον, ως ένδειξις εμπιστοσύνης, το ότι μου είπατε ότι ο κόμης έχει μυστικό. Άντ' αυτού να μου επιτρέψετε να σας φανερώσω έγώ το μυστικόν της κομήσης...

Ο Πέτρος έδέχθη την δήλωσι του αστυνομικού σάν... έκκένωσι—ηλεκτρικής στήλης:

—Πώς; ρώτησε. Τι θέλετε να πητε;

—Πρίν απ' όλα ήθελα να σας ρωτήσω κάτι. Τι γνώμην έχετε για τον γιατρό Ροσκώφ.

—Γιά τον Ροσκώφ; Όμολογώ ότι ο άνθρωπος αυτός μου εινε εξαιρετικά αντιπαθής, τόν αντιπαθώ δέ εξ ένστίκτου μάλλον, αφού δέν μου έχει δώσει καμμιά άφορμή για να τον μισώ.

—Κι' όμως υπάρχουν πολλές άφορμές πού να δικαιολογούν το μίσος σας για τόν άνθρωπο αυτό. Η κυριώτερη εινε πως ο Ροσκώφ εινε ο έραστής της κομήσης ντε Μιρμόν...

—Αυτός! φώναξε ο Μοργκάν. Εινε αδύνατο!...

—Δυστυχώς, εινε αλήθεια, επέμεινε ο Φλανκάρ. Έτσι εινε, φίλτατε Καραντέκ;

—Αληθέστατον, κ. Φλανκάρ.

—Πέστε τώρα στον κ. Μοργκάν από πότε χρονολογούνται οι σχέσεις Ροσκώφ και κομήσης...

—Εινε είκοσι χρόνια τώρα.

Μιά έφιαλτική ιδέα πέρασε από το μυαλό του Μοργκάν.

—Είκοσι χρόνια, ειπε. Μά και η Λευκή... Η Λευκή εινε αυτής της ηλικίας... Μήπως λοιπόν εινε κόρη του Ροσκώφ;

—Δυστυχώς, έμαντεύσατε, φίλε μου, ειπε ο Φλανκάρ. Έτσι εινε. Ο Καραντέκ πού έξερι πολύ καλλίτερα τα πράγματα αυτά, μπορεί να σας το βεβαιώσει.

—Μπορώ και να το όρκιστώ, έβεβαίωσε ο Καραντέκ. Θα προσθέσω μάλιστα και κά τι πού ανέκάλυψα εδώ και λίγες ημέρες. Νομίζω—δέν μπορώ όμως και να το βεβαιώσω—πώς η δεσποινίς Λευκή ξέρει την αλήθεια. Οι υπόνοιές μου γεννήθηκαν, όταν είδα το μίσος πού λάμπει στα μάτια της όταν κυττάζη τον Ροσκώφ, ο οποίος καθώς φαίνεται της έμπνέει φρίκη. Ώστόσο, καθώς ήδη σας είπα, δέν αποκλείεται να οφείλεται άλλου το μίσος της δεσποινίδος Λευκής...

—Κακόμοιρο παιδί, ψιθύρισε με πόνο ο Πέτρος. Τι μαρτύριο και τί ντροπή αν ήξερε...

Τις θλeberές σκέψεις του έκοψε ο Φλανκάρ, συνεχίζοντας την κουβέντα του.

—Μιά και ήρθε λόγος, ειπε, δέν θα σας άρνηθώ ότι και έγώ αντιπαθώ πολύ τόν Ροσκώφ. Γιατί; Δέν μπορώ να το καθορίσω. Δέν μπορώ μόνο να ξεχάσω μιά σκηνή με τόν άνθρωπο αυτό. Την ημέρα πού έφεραν τόν μικρό Μαυρίκιο στη σκέρα του πύργου, ήλθε και ο Ροσκώφ, ο οποίος εταράχθη όταν άκουσε μερικές λέξεις πού είπα για τόν δολοφόνο και άνασταξες με πραγματική άνακούφια όταν σε λίγο είπα ότι δέν είδα τίποτε. Τα πράγματα αυτά τα είδα και έγώ, κατά κοινήν όμολογίαν, έχω γερό μάτι. Ώστόσο όμως δέν αποκλείεται, καθώς ειπε κι' ο Καραντέκ, να γελάστηκα από όσα είδα.

Ο Μοργκάν ήταν σκεπτικός και λίγο ώχρός. Άκουσε με προσοχή την αφήγησι του αστυνομικού και παρετήρησε με ένα πικρό χαμόγελο:

—Φαίνεται ότι εινε τυχερό, κ. Φλανκάρ, να θαδίζουμε μέσα σε μυστήρια. Σε λίγα λεπτά δημιουργήθηκαν και άλλα μεγάλα έρωτηματικά. Έτσι λοιπόν δέν θα έπρεπε να σας κάνη έντύπως ότι έχει και ο κόμης ένα άτομικό του μυστήριο.

—Δέν έχετε άδικο. Και έπειδι ή λόγος

περί μυστηρίων, πρέπει να σας πώ ότι μυστήριον δι' έμε άποτελεί ή στάσις του Γιάννη Μώρ, του όποιου ή διαγωγή εινε σε πλείστα σημεία έντελώς άνεξήγητη. Δέν μού θγάζει τίποτε την ύποψιν πως αυτός ο άνθρωπος άνείμιθη στα έγκλήματά αυτά. Η άταραξία του δέν μπορεί να με γελάσει.

—Ο Γιάννης Μώρ έγκληματίας; ειπε ο Μοργκάν. Μά αυτός εινε ένας άρρωστος άνθρωπος. Έγώ δέν τόν θεωρώ κακόν.

—Έστω. Αλλά σας είπα τίποτε δέν εινε δυνατόν να με πείση ότι ο άνθρωπος αυτός δέν ήταν συννεργός ή τουλάχιστον μάρτυς των έγκλημάτων.

Μετά λιγόλεπτη σκέψι ο Φλανκάρ ρώτησε τόν Μοργκάν.

—Μήπως έχετε τώρα καμμιά ιδέα για τις νέες μας ένεργειες;

—Όχι, δυστυχώς. Το δυστύχημα του κόμητος είχε άρκετή επίδρασι και στην σκέψι μου ακόμη.

—Δέν πειράζει. Σας δίνω πρός το παρόν προθεσμία δυο ήμερών, για να μπορέσετε να άναπαυθήτε. Το ξεκούρασμα αυτό θα σας ώφελήσει εξαιρετικά.

—Και σεις; Έχετε ύπ' όψιν σας καμμιά ένεργεια;

—Ναι. Έχω ύπ' όψιν μου κάτι πολύ επικίνδυνο και άμφιβάλλω μάλιστα αν θα μου επιτρέψη ο άνακριτής να το πραγματοποιήσω.

—Περί τίνος πρόκειται;

—Θά προτείνω στον άνακριτή να άφήση ελεύθερον τόν Γιάννη Μώρ. Θα τόν παρακολουθήσωμεν και πιστεύω πως από αυτόν κάτι θα βγί...

—Πρέπει να πάμε μαζί στον άνακριτή; ρώτησε ο Πέτρος.

—Όχι, βέβαια, ειπε ο Φλανκάρ, γιατί έτσι θα κατεστρέφαμε όλόκληρο το σχέδιόν μας. Δέν πρέπει να μάθη κανείς όσα συνεφωνήσαμεν εδώ. Έτσι, Καραντέκ; Μπορώ να πιστεύω ότι θα φυλάξης το μυστικό του κ. Μοργκάν όπως φύλαξες το δικό μου;

—Σας το όρκίζομαι, ειπε ο ναυτικός.

Σ' αυτό το σημείο τελείωσε ή συνομιλία των τριών άνδρων. Την άλλη μέρα πολύ πρωί ο άστυνόμος Φλανκάρ έφυγε για τη Ραμπουγιέ. Το μεγάλο πείραμα άρχιζε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 2ον

Η άπελευθέρωσις του Γιάννη Μώρ, δέν ήταν εκ πρώτης όψεως τόσο εύκολο πράγμα, λόγω άκρίβως του είδους των έγκλημάτων για τα όποια κατηγορείτο. Το πράγμα αυτό δέν το άγνοούσε ο Φλανκάρ, ο οποίος όσο περισσότερο πλησίαζε προς το γραφείο του άνακριτού, τόσο πιο πολύ καταλάβαινε πόσο δύσκολο ήταν το έγχείρημα πού είχαν αναλάβει. Γι' αυτό και έζεπτάγη πραγματικά όταν είδε πως δέν του έφερε έξ άρχής καμμιά αντίρρησι ο άνακριτής.

—Και έγώ, ειπε ο άνακριτής κ. Πουλθερέλ, έσκέφθηκα την προσωρινή άπόλυσι του Γιάννη Μώρ, αφού δέν υπάρχουν έπαρκείς άποδείξεις διά την ένοχίν του. Βρήκε δε περισσότερον έπιβεβλημένον το πράγμα, έπειδι εις την προκειμένην υπόθεσιν εκτός της άνεπικείρας των άποδείξεων, ή συνενοχή του μετά του κόμητος δέν εινε καταφανής και έτσι αν παραπεμφθούν με τα υπάρχοντα στοιχεία εις το Κ.Κ. κουργιοδικείον δέν θα μπορέση να σταθί το ζήτημα της ένστάσεως εις τα έγκλήματά των δυο κατηγορουμένων.

—Είμαι πολύ εύτυχής πού κάναμε την ίδια σκέψι, ειπε ο Φλανκάρ.

—Ώστόσο υπάρχει κάποιο εμπόδιο.

—Μήπως έννοείτε την παρακολούθησιν του Γιάννη Μώρ, τόν όποιον θεωρείτε ως ύποπτον άποδράσεως;

—Άκριβώς.

—Εν τοιαύτη περιπτώσει σας δηλώ ότι μπορείτε να βασισθήτε προσωπικώς σε μένα, προκειμένου για την παρακολούθησι του Μώρ. Άλλωστε θα έχω ως βοηθούς και δυο άνθρώπους οι όποιοι μπορούν να πηγαινοέρχωνται στον πύργον χωρίς να δημιουργούν καμμιά ύποψια. Με τόν τρόπο αυτό ή παρακολούθησι του Μώρ θα εινε έντελώς άγρυπνη και έπομένως ή ά-

πία του ήταν άγρια και κατακλίκια. Η άναπνοη του δύσκολη. Τα δάκτυλά του έκινούντο σπασμωδικά.

Σ' αυτήν την κατάστασιν ήταν ο Μώρ, όταν παρουσιάσθη έμπρός στον άνακριτή. Ο συνοδός χωροφύλαξ παρέδωσε στον κ. Πουλθερέλ, την έκθεση του δεσμοφύλακος, την όποιαν ο άνακριτής μόλις έκύτταξε και κατόπιν έστράφη πρός τόν ύπόδικον, ο όποιος είχε πλησιάσει εις τόν παράθυρον και έκύτταξε με άπλανές βλέμμα τί ένιενε εις τόν δρόμον. Ο Μώρ δέν έφαινε να έχη συνείσθησιν του τί γίνεται γύρω του. Ήταν άρρωστος, πολύ άρρωστος. Αυτό μπορούσε να το καταλάβη κανείς με την πρώτη ματιά πού θα έβριχνε επάνω στον έπιστάτη. Το θέαμα του ανθρώπου ήταν τόσο θλιβερό, ώστε και ο άνακριτής ακόμη, πού λόγω της δουλειάς του ήταν μαθημένος να μιν προσέχη τις διάφορες άνθρωπινες άδυναμίες, τόν λυπήθηκε.

—Υποφέρει, Γιάννη Μώρ; τόν ρώτησε. Ο ύπόδικος έπιστάτης δέν έδωσε καμμιά άπάντησι. Δέν έφάνηκε να άκουσε καθόλου την έρώτησι του άνακριτού.

—Έχω να σου άνακοινώσω κάτι το πολύ ευχάριστο, Γιάννη Μώρ, ειπε πάλι ο άνακριτής.

Και πάλι ο ύπόδικος δέν έκουνήθηκε. Δέν ήταν εις θέσιν να καταλάβη τίποτε. Από καιρό εις καιρόν μόνον έγύριζε το τρομαγμένο βλέμμα του στις γωνίες του άνακριτικού γραφείου, σάν να έβλεπε να ξεπετινόνται από εκεί τα φαντάσματα πού τυραννούσαν την σκέψι του.

—Έπειδι τα στοιχεία πού υπάρχουν εναντίον σου, έννοήσιον ο άνακριτής, δέν εινε έπαρκή διά να στηρίξουν την κατηγορίαν, ή όποια σου άπηγγέλθη και έπειδι ακόμη λόγω της εξαιρετικής δυσαρέστου τροπής της υγείας σου κινείται άπάνθρωπος ή περαιτέρω προφυλακίσις σου, διατάσσω την άπόλύσιν του. Σε διατάσσω μόνον όπως εις την πρώτην κλήτευσιν σου, παρουσιάσθης άμέσως και παραδοθής ένώπιον των νομίμων άρχων. Πήγαινε.

Ο Μώρ καθ' όλην την διάρκειαν της άπαγγελίας της άποφάσεως, έκύτταζε τόν άνακριτήν, χωρίς να φαίνεται ότι έννοει και τί λέγει.

Ότε μιά λέξι ευχαριστίας δέν βγήκε από το στόμα του άπελευθερουμένου καταδίκου, πράγμα πού έκανε ζωηρή έντύπωσι στον κ. Πουλθερέλ. Ώστόσο ο τελευταίος έσήμανε, άνοιξε ή πόρτα του γραφείου του και μπήκαν μέσα οι συνοδοί χωροφύλακες του Μώρ.

—Μπορείτε να άποσυρθήτε, άνήγγειλεν ο άνακριτής στα όρνα του νόμου. Ο Ιωάννης Μώρ, σύμφωνα με διαταγήν μου, εινε από της στιγμής αυτής έλεύθερος.

Οι χωροφύλακες έχαιρέτησαν και άπεσύρθησαν. Η πόρτα του άνακριτικού γραφείου έμεινε άνοικτή. Ο Μώρ, ο όποιος έξακολουθούσε να μη έχη συνείσθησιν των όσων ένινοντο γύρω του, έγύρισε ξαφνικά πρός την πόρτα και βγήκε με γρήγορο βήμα. Από τις χειρονομίες του μπορούσε κανείς να καταλάβη άρκετά καλώς, πως ο Μώρ, δέν έφευγε έκείνη τη στιγμή για να άποφύγη τόν άνακριτή ή τούς χωροφύλακες. Μποροσά του περνούσαν πάλι τα φρικτά δημιουργήματα της άρρωστημένης του φαντασίας, οι τρομεροί έχθροί του με τα δηλητηριώδη έρπετα στα χέρια. Για να «εξφύγη» από αυτούς, έκανε την κίνησι πρός την πόρτα και βγήκε από αυτήν ο Μώρ.

Λίγα λεπτά μετά την άναχώρησι του Γιάννη Μώρ, παρουσιάσθη στον άνακριτή ο άστυνόμος Φλανκάρ.

—Τι διανοητική κατάσταση παρουσιάζει ο άνθρωπος αυτός προτού συλληφθή; ρώτησε ο άνακριτής. Έχετε σχετικές πληροφορίες από τις άνακρίσεις;

—Μάλιστα. Ήταν άνεκαθεν αίνιγματώδης και παράξενος άνθρωπος. Τόσο πολύ, μάλιστα, πού οι έργάται του τόν είχαν συνηθίσει έντελώς και δέν τούς φαινόταν καθόλου παράξενον πράγμα ή έκδήλωσις μιάς νέας ιδιοτροπίας, μανίας ή μελαγχολίας του προϊσταμένου των.

—Πολύ καλά. Και τώρα σας εμπιστεύομαι τόν άνθρωπο αυτόν, κ. Φλανκάρ. Έλπίζω πως δέν θα μπορέση να σας δια-

πύγη και πώς, ακόμη, οά μιάς δόση χειροποιάστα στοιχεία για την διαλευκανσι της ύποθέσεως του κόμητος ντε Μιρμόν.

—Μείνετε ήσυχος, κ. άνακριτά, ειπεν ο Φλανκάρ. Να θεωρήτε και τα δύο αυτά πράγματα ως γεγονότα. Το μόνον πού θα είχα να σας παρακαλέσω τώρα, εινε να μου επιτρέψετε να φύγω άμέσως, ώστε να προλάβω στον δρόμο τόν Μώρ, χωρίς δυσκολία.

—Δέν υπάρχει τίποτε πού να σας κρατήσει εδώ, κ. Φλανκάρ. Χαίρετε και καλή τύχη.

Ο άστυνόμος χαίρετσε και έσπευσε πρός την διεύθυνσι πού είχε ακολουθήσει ο Μώρ. Δέν άργησε πράγματι να τόν πλησιάση. Ο Γιάννης προχωρούσε με βήμα κανονικό, κουτώντας πού και πού τα χέρια του. Ο Φλανκάρ σκέφθηκε για μιά στιγμή να τόν πλησιάσει και άνοίγοντας κουβέντα μαζί του να προσπαθήση να τόν «παραέψη».

Μιά ώριμώτερη σκέψι όμως τόν άνεχάτησε.

—Κι' αν ο Γιάννης Μώρ θυμώταν από την φυσιογνωμία πως ο συνοδός του ήταν κάποιος άστυνόμος πού θρισκόταν κοντά στον άνακριτή κατά την διάρκειαν της άνακρίσεώς του; Σε μιά τέτοια περίπτωσι ο Μώρ θα μπορούσε να γίνη προσεκτικός και να μη πραγματοποιήση, άθελά του, βέβαια, καμμιά από τις έλπίδες των άστυνομικών.

Έτσι ο Φλανκάρ κατάλαβε πως ήταν προτιμώτερο να κατασκοπεύη από μακριά τόν ύπόδικο και τόν ακολουθούσε σε άπόστασι διακοσίαν βημάτων. Ο Μώρ περπατούσε μιά όλόκληρη ώρα και δέν έδειχνε διαθεσι να σταματήσει. Το πράγμα εξενεούριζε πολύ τόν Φλανκάρ, ο όποιος έβλεπε ότι ήταν δυο μετά το μεσημέρι και θυμώταν πως από το πρωί δέν είχε θάλει τίποτε στο στόμα του.

—Νά μιά πρωτότυπη πορεία πείνης πού αναγκάζομαι να κάνω, σκέφθηκε ο Φλανκάρ. Αν το κτήνος αυτό δέν σταθί πουθενά να φάγη, όποτε θα μπορούσα βέβαια να κάνω και έγώ το ίδιο, είμαι καταδικασμένος να πεθάνω από πείνα και δίψα...

Για κακή τύχη του άγαθεού Φλανκάρ, ο Μώρ δέν φαινόταν διατεθειμένος να

στυντήση. Προχωρούσε, χωρίς να γυρίζη το κεφάλι του δεξιά και άριστερά, σάν να τόν ώδηγούσε μπροστά μιά άγνωστη μυστηριώδης δύναμις. Ένψ πήγαινε, παραμιλούσε πάλι:

—Γιά όνομα Θεού..., έλεγε. Σώσε με... Βγάλε αυτές τις σαύρες πού προχωρούν επάνω στο κορμί μου... Τι θέλεις από μένα ακόμη;.. Άφήστε με ήσυ ο... Θα σας καταστρέψω όλους... Δέν θα υπήσω ούτε ρουθούνι...

—Αν τολμάτε, λύτε μου το σχοινιά πού μ' έχετε δέσει... Ώ, αν ήμουν έλεύθερος... Θα σας χτυπούσα, θα σας έλυωνα...

Ο Φλανκάρ ήταν μακριά και δέν μπορούσε να άκούση τίποτε από τόν μακάβριο μονόλογο του Μώρ. Τώρα πλησίαζαν στο δάσος και ο Φλανκάρ άρχιζε να έλαττώνη την άπόστασι πού τόν έχώριζε από τόν Μώρ, φοβούμενος μήπως τυχόν ο έπιστάτης έξαφανισθή μέσα εις αυτό, αν, σύμφωνα με τα συμπεράσματά του, είχε λόγους να άποδράση. Έξαφνα ο Μώρ έσταθκε άποτόμως ακριβώς στην είσοδο του δάσους...

Για μιά στιγμή μάλιστα ο Φλανκάρ έπίσπεψε ότι πραγματικά ο Μώρ ήταν έτοιμος να το σκάση. Το συμπέρασμα αυτό βγήκε από το ότι ο ύπόδικος στάθηκε έντελώς άπότομα μπροσά στο δάσος και άρχισε να σκέπτεται.

—Το νοι μας τώρα, έμονολόγησε ο Φλανκάρ και με χλίς δυο προφυλάξεις άρχισε να προχωρή πρός το μέρος του Γιάννη Μώρ. Έφθασε πράγματι κοντά του και κούφθηκε πίσω από κάποιο δένδρο. Ο ύπόδικος δέν άντελήφθη άπολύτως τίποτε. Καρφαμένοι στη θέσι του, μιλούσαν πάλι με τούς άοράτους έχθρούς του. Ο Φλανκάρ έτέντωσι το αυτί του για να άκούση:

—Ντροπή σας, άτιμοι, μονολογούσε ο Μώρ. Είσαθε κτήνη... Με πιάσατε και με δέσατε με βρωμερή πονηρία... Μη μου σφίγγετε τα σχοινιά στα πόδια κακούργοι... Έρχονται τώρα να με σκοτώσουν... Μά θα τούς ξεκουλιάσω όλους... Ξέρω έγώ...

—Ντροπή σας, άτιμοι, μονολογούσε ο Μώρ. Είσαθε κτήνη... Με πιάσατε και με δέσατε με βρωμερή πονηρία... Μη μου σφίγγετε τα σχοινιά στα πόδια κακούργοι... Έρχονται τώρα να με σκοτώσουν... Μά θα τούς ξεκουλιάσω όλους... Ξέρω έγώ...

—Ντροπή σας, άτιμοι, μονολογούσε ο Μώρ. Είσαθε κτήνη... Με πιάσατε και με δέσατε με βρωμερή πονηρία... Μη μου σφίγγετε τα σχοινιά στα πόδια κακούργοι... Έρχονται τώρα να με σκοτώσουν... Μά θα τούς ξεκουλιάσω όλους... Ξέρω έγώ...

—Ντροπή σας, άτιμοι, μονολογούσε ο Μώρ. Είσαθε κτήνη... Με πιάσατε και με δέσατε με βρωμερή πονηρία... Μη μου σφίγγετε τα σχοινιά στα πόδια κακούργοι... Έρχονται τώρα να με σκοτώσουν... Μά θα τούς ξεκουλιάσω όλους... Ξέρω έγώ...

—Ντροπή σας, άτιμοι, μονολογούσε ο Μώρ. Είσαθε κτήνη... Με πιάσατε και με δέσατε με βρωμερή πονηρία... Μη μου σφίγγετε τα σχοινιά στα πόδια κακούργοι... Έρχονται τώρα να με σκοτώσουν... Μά θα τούς ξεκουλιάσω όλους... Ξέρω έγώ...

—Ντροπή σας, άτιμοι, μονολογούσε ο Μώρ. Είσαθε κτήνη... Με πιάσατε και με δέσατε με βρωμερή πονηρία... Μη μου σφίγγετε τα σχοινιά στα πόδια κακούργοι... Έρχονται τώρα να με σκοτώσουν... Μά θα τούς ξεκουλιάσω όλους... Ξέρω έγώ...

—Ντροπή σας, άτιμοι, μονολογούσε ο Μώρ. Είσαθε κτήνη... Με πιάσατε και με δέσατε με βρωμερή πονηρία... Μη μου σφίγγετε τα σχοινιά στα πόδια κακούργοι... Έρχονται τώρα να με σκοτώσουν... Μά θα τούς ξεκουλιάσω όλους... Ξέρω έγώ...

—Ντροπή σας, άτιμοι, μονολογούσε ο Μώρ. Είσαθε κτήνη... Με πιάσατε και με δέσατε με βρωμερή πονηρία... Μη μου σφίγγετε τα σχοινιά στα πόδια κακούργοι... Έρχονται τώρα να με σκοτώσουν... Μά θα τούς ξεκουλιάσω όλους... Ξέρω έγώ...

—Ντροπή σας, άτιμοι, μονολογούσε ο Μώρ. Είσαθε κτήνη... Με πιάσατε και με δέσατε με βρωμερή πονηρία... Μη μου σφίγγετε τα σχοινιά στα πόδια κακούργοι... Έρχονται τώρα να με σκοτώσουν... Μά θα τούς ξεκουλιάσω όλους... Ξέρω έγώ...

—Ντροπή σας, άτιμοι, μονολογούσε ο Μώρ. Είσαθε κτήνη... Με πιάσατε και με δέσατε με βρωμερή πονηρία... Μη μου σφίγγετε τα σχοινιά στα πόδια κακούργοι... Έρχονται τώρα να με σκοτώσουν... Μά θα τούς ξεκουλιάσω όλους... Ξέρω έγώ...

—Ντροπή σας, άτιμοι, μονολογούσε ο Μώρ. Είσαθε κτήνη... Με πιάσατε και με δέσατε με βρωμερή πονηρία... Μη μου σφίγγετε τα σχοινιά στα πόδια κακούργοι... Έρχονται τώρα να με σκοτώσουν... Μά θα τούς ξεκουλιάσω όλους... Ξέρω έγώ...

—Ντροπή σας, άτιμοι, μονολογούσε ο Μώρ. Είσαθε κτήνη... Με πιάσατε και με δέσατε με βρωμερή πονηρία... Μη μου σφίγγετε τα σχοινιά στα πόδια κακούργοι... Έρχονται τώρα να με σκοτώσουν... Μά θα τούς ξεκουλιάσω όλους... Ξέρω έγώ...

—Ντροπή σας, άτιμοι, μονολογούσε ο Μώρ. Είσαθε κτήνη... Με πιάσατε και με δέσατε με βρωμερή πονηρία... Μη μου σφίγγετε τα σχοινιά στα πόδια κακούργοι... Έρχονται τώρα να με σκοτώσουν... Μά θα τούς ξεκουλιάσω όλους... Ξέρω έγώ...

—Ντροπή σας, άτιμοι, μονολογούσε ο Μώρ. Είσαθε κτήνη... Με πιάσατε και με δέσατε με βρωμερή πονηρία... Μη μου σφίγγετε τα σχοινιά στα πόδια κακούργοι... Έρχονται τώρα να με σκοτώσουν... Μά θα τούς ξεκουλιάσω όλους... Ξέρω έγώ...

—Ντροπή σας, άτιμοι, μονολογούσε ο Μώρ. Είσαθε κτήνη... Με πιάσατε και με δέσατε με βρωμερή πονηρία... Μη μου σφίγγετε τα σχοινιά στα πόδια κακούργοι... Έρχονται τώρα να με σκοτώσουν... Μά θα τούς ξεκουλιάσω όλους... Ξέρω έγώ...

—Ντροπή σας, άτιμοι, μονολογούσε ο Μώρ. Είσαθε κτήνη... Με πιάσατε και με δέσατε με βρωμερή πονηρία... Μη μου σφίγγετε τα σχοινιά στα πόδια κακούργοι... Έρχονται τώρα να με σκοτώσουν... Μά θα τούς ξεκουλιάσω όλους... Ξέρω έγώ...

—Ντροπή σας, άτιμοι, μονολογούσε ο Μώρ. Είσαθε κτήνη... Με πιάσατε και με δέσατε με βρωμερή πονηρία... Μη μου σφίγγετε τα σχοινιά στα πόδια κακούργοι... Έρχονται τώρα να με σκοτώσουν... Μά θα τούς ξεκουλιάσω όλους... Ξέρω έγώ...

—Ντροπή σας, άτιμοι, μονολογούσε ο Μώρ. Είσαθε κτήνη... Με πιάσατε και με δέσατε με βρωμερή πονηρία... Μη μου σφίγγετε τα σχοινιά στα πόδια κακούργοι... Έρχονται τώρα να με σκοτώσουν... Μά θα τούς ξεκουλιάσω όλους... Ξέρω έγώ...

—Ντροπή σας, άτιμοι, μονολογούσε ο Μώρ. Είσαθε κτήνη... Με πιάσατε και με δέσατε με βρωμερή πονηρία... Μη μου σφίγγετε τα σχοινιά στα πόδια κακούργοι... Έρχονται τώρα να με σκοτώσουν... Μά θα τούς ξεκουλιάσω όλους... Ξέρω έγώ...

—Ντροπή σας, άτιμοι, μονολογούσε ο Μώρ. Είσαθε κτήνη... Με πιάσατε και με δέσατε με βρωμερή πονηρία... Μη μου σφίγγετε τα σχοινιά στα πόδια κακούργοι... Έρχονται τώρα να με σκοτώσουν... Μά θα τούς ξεκουλιάσω όλους... Ξέρω έγώ...

—Ντροπή σας, άτιμοι, μονολογούσε ο Μώρ. Είσαθε κτήνη... Με πιάσατε και με δέσατε με βρωμερή πονηρία... Μη μου σφίγγετε τα σχοινιά στα πόδια κακούργοι... Έρχονται τώρα να με σκοτώσουν... Μά θα τούς ξεκουλιάσω όλους... Ξέρω έγώ...

—Ντροπή σας, άτιμοι, μονολογούσε ο Μώρ. Είσαθε κτήνη... Με πιάσατε και με δέσατε με βρωμερή πονηρία... Μη μου σφίγγετε τα σχοινιά στα πόδια κακούργοι... Έρχονται τώρα να με σκοτώσουν... Μά θα τούς ξεκουλιάσω όλους... Ξέρω έγώ...

—Ντροπή σας, άτιμοι, μονολογούσε ο Μώρ. Είσαθε κτήνη... Με πιάσατε και με δέσατε με βρωμερή πονηρία... Μη μου σφίγγετε τα σχοινιά στα πόδια κακούργοι... Έρχονται τώρα να με σκοτώσουν... Μά θα τούς ξεκουλιάσω όλους... Ξέρω έγώ...

—Ντροπή σας, άτιμοι, μονολογούσε ο Μώρ. Είσαθε κτήνη... Με πιάσατε και με δέσατε με βρωμερή πονηρία... Μη μου σφίγγετε τα σχοινιά στα πόδια κακούργοι... Έρχονται τώρα να με σκοτώσουν... Μά θα τούς ξεκουλιάσω όλους... Ξέρω έγώ...

—Ντροπή σας, άτιμοι, μονολογούσε ο Μώρ. Είσαθε κτήνη... Με πιάσατε και με δέσατε με βρωμερή πονηρία... Μη μου σφίγγετε τα σχοινιά στα πόδια κακούργοι... Έρχονται τώρα να με σκοτώσουν... Μά θα τούς ξεκουλιάσω όλους... Ξέρω έγώ...

—Ντροπή σας, άτιμοι, μονολογούσε ο Μώρ. Είσαθε κτήνη... Με πιάσατε και με δέσατε με βρωμερή πονηρία... Μη μου σφίγγετε τα σχοινιά στα πόδια κακούργοι... Έρχονται τώρα να με σκοτώσουν... Μά θα τούς ξεκουλιάσω όλους... Ξέρω έγώ...

—Ντροπή σας, άτιμοι, μονολογούσε ο Μώρ. Είσαθε κτήνη... Με πιάσατε και με δέσατε με βρωμερή πονηρία... Μη μου σφίγγετε τα σχοινιά στα πόδια κακούργοι... Έρχονται τώρα να με σκοτώσουν... Μά θα τούς ξεκουλιάσω όλους... Ξέρω έγώ...

—Ντροπή σας, άτιμοι, μονολογούσε ο Μώρ. Είσαθε κτήνη... Με πιάσατε και με δέσατε με βρωμερή πονηρία... Μη μου σφίγγετε τα σχοινιά στα πόδια κακούργοι... Έρχονται τώρα να με σκοτώσουν... Μά θα τούς ξεκουλιάσω όλους... Ξέρω έγώ...

—Ντροπή σας, άτιμοι, μονολογούσε ο Μώρ. Είσαθε κτήνη... Με πιάσατε και με δέσατε με βρωμερή πονηρία... Μη μου σφίγγετε τα σχοινιά στα πόδια κακούργοι... Έρχονται τώρα να με σκοτώσουν... Μά θα τούς ξεκουλιάσω όλους... Ξέρω έγώ...

—Ντροπή σας, άτιμοι, μονολογούσε ο Μώρ. Είσαθε κτήνη... Με πιάσατε και με δέσατε με βρωμερή πονηρία... Μη μου σφίγγετε τα σχοινιά στα πόδια κακούργοι... Έρχονται τώρα να με σκοτώσουν... Μά θα τούς ξεκουλιάσω όλους... Ξέρω έγώ...

—Ντροπή σας, άτιμοι, μονολογούσε ο Μώρ. Είσαθε κτήνη... Με πιάσατε και με δέσατε με βρωμερή πονηρία... Μη μου σφίγγετε τα σχοινιά στα πόδια κακούργοι... Έρχονται τώρα να με σκοτώσουν... Μά θα τούς ξεκουλιάσω όλους... Ξέρω έγώ...

—Ντροπή σας, άτιμοι, μονολογούσε ο Μώρ. Είσαθε κτήνη... Με πιάσατε και με δέσατε με βρωμερή πονηρία... Μη μου σφίγγετε τα σχοινιά στα πόδια κακούργοι... Έρχονται τώρα να με σκοτώσουν... Μά θα τούς ξεκουλιάσω όλους... Ξέρω έγώ...

—Ντροπή σας, άτιμοι, μονολογούσε ο Μώρ. Είσαθε κτήνη... Με πιάσατε και με δέσατε με βρωμερή πονηρία... Μη μου σφίγγετε τα σχοινιά στα πόδια κακούργοι... Έρχονται τώρα να με σκοτώσουν... Μά θα τούς ξεκουλιάσω όλους... Ξέρω έγώ...

—Ντροπή σας, άτιμοι, μονολογούσε ο Μώρ. Είσαθε κτήνη... Με πιάσατε και με δέσατε με βρωμερή πονηρία... Μη μου σφίγγετε τα σχοινιά στα πόδια κακούργοι... Έρχονται τώρα να με σκοτώσουν... Μά θα τούς ξεκουλιάσω όλους... Ξέρω έγώ...

—Ντροπή σας, άτιμοι, μονολογούσε ο Μώρ. Είσαθε κτήνη... Με πιάσατε και με δέσατε με βρωμερή πονηρία... Μη μου σφίγγετε τα σχοινιά στα πόδια κακούργοι... Έρχονται τώρα να με σκοτώσουν... Μά θα τούς ξεκουλιάσω όλους... Ξέρω έγώ...

—Ντροπή σας, άτιμοι, μονολογούσε ο Μώρ. Είσαθε κτήνη... Με πιάσατε και με δέσατε με βρωμερή πονηρία... Μη μου σφίγγετε τα σχοινιά στα πόδια κακούργοι... Έρχονται τώρα να με σκοτώσουν... Μά θα τούς ξεκουλιάσω όλους... Ξέρω έγώ...

—Ντροπή σας, άτιμοι, μονολογούσε ο Μώρ. Είσαθε κτήνη... Με πιάσατε και με δέσατε με βρωμερή πονηρία... Μη μου σφίγγετε τα σχοινιά στα πόδια κακούργοι... Έρχονται τώρα να με σκοτώσουν... Μά θα τούς ξεκουλιάσω όλους... Ξέρω έγώ...

TOM-KOΞ
NTETEKTIB

ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΖΟΛΗΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΨΥΧΙΑΤΡΙΚΗΣ
ΚΛΙΝΙΚΗΣ

Τὸ περιδέραιο τοῦ θανάτου

—Τζόε, νυστάζω.

—Ε, τότε, δὲν ἔχουμε παρὰ νὰ πᾶμε νὰ κοιμηθούμε.

Οἱ δύο ἄνδρες πῆγαν νὰ δώσουν τὰ χέρια, νὰ καληνυχτήσῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, ὅταν τὸ κουδούνι τοῦ τηλεφώνου πού θρискότανε πάνω στὸ τραπέζι χτύπησε...

—Εμπρός, εἶπε ὁ Κόξ. Μάλιστα, ἐγὼ εἶμαι ὁ ἴδιος θέβαια. Πῶς; Πολὺ καλά... ἔρχομαι.

—Ὅστε... δὲν θὰ κοιμηθούμε;

—Ἔτσι φαίνεται... Ὁ κύριος ἀστυνόμος ἔχει ἀνάγκη, λέει, νὰ παρακολουθήσουμε κι' ἐμεῖς μιά περιεργὴ δολοφονία.

—Δὲν λέει πὼς δὲν τὰ καταφέρνουν νὰ θροῦν τοὺς δολοφόνους χωρὶς ἐμᾶς!

—Ἐπειτα ἀπὸ μισὴ ὥρᾴ ὁ Κόξ σταματοῦσε τὸ αὐτοκίνητο ἔξω ἀπὸ τὸ Μέγαρο Ροσκοῦρ.

—Ὅλα τὰ δωμάτια ἦσαν φωτισμένα. Μιά ἐξαιρετικὴ κίνησις ἐφαίνετο ν' ἀπασχολοῦσε τοὺς ἐνοίκους τοῦ μεγάρου.

—Τί νεώτερα, ρώτησε ὁ Κόξ τὸν ἀστυνομικὸ διευθυντὴ ὅταν ἱπῆκε μέσα στὴ μεγάλη αἴθουσα.

—Ἐδολοφόνησαν τὴν κόρη τοῦ μαρκησίου Ροσκοῦρ.

—Μὲ τί τὴν σκότωσαν;

—Πολὺ παράξενα.

—Δηλαδῆ;

—Μ' ἕνα περιδέραιο.

—Ὁ Τόμ Κόξ τὸν κύτταξε περίεργα.

—Βέβαια. Ἡ κόρη αὐτῆς φοροῦσε ἕνα περιδέραιο. Ὁ δολοφόνος γιὰ νὰ πάρῃ τὸ περιδέραιο ἐπνίξε καὶ τὴ νέα.

—Οἱ χάντρες τοῦ περιδεραίου εἶνε ἀπὸ μαργαριτάρια;

—Ὁχι... ἀπὸ ξύλο, ἀπὸ ἔθeno.

—Ἐκλεψαν τίποτ' ἄλλο;

—Ὁχι μὲν ἀλλὰ τὸ περιδέραιο. Τριῶν φράγκων πρᾶμα.

—Μπορῶ νὰ δῶ τὴ σκοτωμένη;

—Περάστε στὸ δωμάτιό της.

—Ὁ Κόξ συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Τζόε πέρασαν ἕνα διάδρομο καὶ ἀνέβηκαν στὸ ἑπάνω πάτωμα. Μιά ὑπερόχου καλλονῆς νέα θρискότανε ξαπλωμένη στὸ κρεβάτι χωρὶς πνοή.

—Ὁ Τζόε ἀπὸ συνήθεια ἄρχισε νὰ δουλεύῃ. Σκυφτός μ' ἕνα φακό, κύτταξε ἀριστερά-δεξιὰ, ἀλλὰ πούθεν δὲν μπόρεσε ν' ἀνακαλύψῃ οὔτε ἱχνος πατημασίας. Ἄνοιξε τὸ παράθυρο, κύτταξε κάτω. Ἦταν ψηλά, ἐξ ἄλλου κανένα ἱχνος, οὔτε ἀπὸ ἐκεῖ.

—Κύριε Κόξ, τίποτα.

—Αὐτὸ βλέπω κι' ἐγὼ. Ὁ φίλος εἶνε πολὺ τεχνίτης. Πῶς τὴν ἐπνίξε; Βέβαια μὲ τὸ κολλίε, ἀλλὰ πῶς;

—Κατέβηκαν πάλι στὸ σαλόνι.

—Μήπως θέλετε ν' ἀνακρίνετε τὸ ὑπηρετικὸ προσωπικόν; ρώτησε ὁ ἀστυνόμος.

—Ὁχι. Ἦθελα νὰ δῶ μιά στιγμὴ τὸ μαρκήσιο ἰδιαιτέρως.

—Ἐπειτα ἀπὸ πέντε λεπτὰ παρουσιάστηκε ὁ μαρκήσιος τσακισμένος ἀπὸ τὴ λύπη.

—Μὲ συγχωρῆτε, πού σᾶς ἀνησυχῶ, εἶπε ὁ Κόξ, ἀλλὰ... θὰ ἤθελα νὰ μάθω πόσα παιδιὰ ἔχετε.

—Τρεῖς κόρες, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μεγαλύτερη ἦταν...

—Μάλιστα, ἐκείνη πού ἔπαθε τὸ δυστύχημα.

—Γιατί φοροῦσε στὸν ὕπνο της τὸ περιδέραιο;

—Ὅπως τὸ φορᾶνε καὶ οἱ ἄλλες δύο κόρες μου. Εἶνε μιά συνήθεια παλιὰ οἰκογενειακή. Εἶνε τὸ «τυχερό» ὅπως λέμε. Τῶχομε κληρονομήσει ἀπὸ τρεῖς γενεὲς πρὶν τὴν ἐποχὴ πού ὁ παππούς μου νέος ἔσωσε τὴ ζωὴ τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου, ὁ βασιλεὺς τοῦ χάρισε ἕνα πολύτιμον ἀξίως περιδέραιο, τὸ ὁποῖον ἐχάθη. Ἀντίγραφον αὐτοῦ στὸ ἴδιο χρῶμα ἀπὸ τότε φορᾷ κάθε ἀπόγονος γυναικᾶ.

ΜΙΑ ΕΡΕΥΝΑ

—Ὁ Τζόε μάλιστα ἄκουσε τὴν ἱστορίᾳ αὐτῇ, ἐβγῆκε μὲ τρόπο ἔξω στὸν κήπο.

Ἦρθε κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο. Κύτταξε τὸν τοῖχο, ἔπειτα τὸ μονοπατάκι, προχώρησε μέσα στὰ δέντρα, ἔκανε ὅλο τὸ γύρο τοῦ κήπου καὶ κατέληξε πάλι κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο.

—Ἐπειτα ἀνέβηκε τὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας μέχρι τὴν ταράτσα. Μπῆκε κρυφὰ στὰ δωμάτια τῆς ὑπηρεσίας, ἔψαξε μπά-οῦλα, συρτάρια παντοῦ.

—Κατέβηκε στὰ δωμάτια τοῦ Μαρκησίου καὶ τῶν κοριτσιῶν του, ἔψαξε παντοῦ.

Δὲν κατάρθωσε ὅμως νὰ θρῆ ἀπολύτως τίποτα.

—Ὑπῆρχε ὅμως ἀκόμα ἕνα δωμάτιο. Βρискότανε στὴν ἔξω γωνία τοῦ σπιτιοῦ. Τὸ δωμάτιο ἦταν φωτισμένο. Ὁ Τζόε προχώρησε ἀκροποδητῇ, ἔπιασε τὸ πόμολο.

Ἄνοιξε σιγὰ-σιγὰ. Ἄκουσε θήματα. Μέσα ἀπὸ τὴ χαραμάδα ἀντίκρουσε τότε τὴ σκεπτικὴ μορφή τοῦ Τόμ Κόξ. Πῆγαινε κι' ἐρχότανε στὸ δωμάτιο μὲ τὴν πίπα στὸ στόμα.

—Τζόε, εἶπε ὁ Κόξ, χωρὶς νὰ γυρίσῃ νὰ τὸν κυττάξῃ, κύτταξε ἐδῶ μιά ὑπερόχη πανοπλία. Ἀσφαλῶς θὰ ἀνῆκε στὸν προπάππου τοῦ μαρκησίου. Ἐπειτα κύτταξε ἐδῶ πόσα πράγματα, τ' ὁράει πρᾶγματα. Καὶ τί ὁμορφὴ θιβλιοθήκη.

—Ἀφήσαμε τὸ γάμο καὶ πᾶμε γιὰ πουνράρια, μουρμούρισε ὁ Τζόε.

—Ὁ Τόμ Κόξ ἐγέλασε.

—Ε, τί νὰ γίνῃ, τὸ ἐπάγγελμά μας, Τζόε, ἀπαιτεῖ νὰ κάνουμε διάφορες παρατηρήσεις. Ἐσὺ θρῆκες τίποτα;

—Ἀπολύτως.

—Ἦμουν θέβαιος. Μὴν ἐκπλήττεσαι. Ὁ δολοφόνος θρῆκεται ἐδῶ μέσα. Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ εἶνε ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι.

—Πάντως εἶνε τεχνίτης. Καθόλου ἀποτυπώματα.

—Πρώτῃ φορά στὴ ζωὴ μου συναντῶ τὴν ἐπιτελιότητα.

—Καὶ τώρα, εἶπε ὁ Κόξ, μποροῦμε νὰ πηγαίνουμε.

—Πράγματι, ἔπειτα ἀπὸ μιά ὥρᾴ ὁ Κόξ μὲ τὸ βοηθό του ἀπεχωρίζοντο γιὰ νὰ κοιμηθοῦν.

ΕΝΑ ΝΕΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

Θὰ ἦταν ἡ ὁγδὴ πρωινή. Ὁ Τόμ Κόξ ἔπινε τὸ γάλα του, ὅταν μπῆκε μέσα ὁ Τζόε ταρानνόμενος.

—Τί συμβαίνει; Τζόε, γιατί τέτοια μούτρα;

—Συμβαίνουν ἀλλόκοτα πράγματα. Σκότωσαν καὶ τὴ δεύτερη κόρη τοῦ μαρκησίου. Τῆς πῆραν καὶ αὐτῆς τὸ περιδέραιο.

—Ὁ Κόξ ἀνατινάχθηκε.

—Πῶς; Ἐσκότωσαν καὶ τὴ δεύτερη;

—Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο.

—Τότε ἀσφαλῶς αὐτὸ τὸ περιδέραιο θὰ φταίῃ. Ἀς πᾶμε νὰ δοῦμε καὶ τὴ δεύτερη δολοφονημένη.

—Ὁ Κόξ ὅταν μπῆκε στὸ μέγαρο τοῦ μαρκησίου Ροσκοῦρ θρῆκε τὴ θλίψη καὶ τὴν ἀπελπισία ζωγραφισμένη σὲ ὅλων τὰ πρόσωπα.

—Κύριε Τόμ Κόξ, πάει καὶ τὸ δευτέρό μου κορίτσι.

—Ἀφοῦ τὸν καθοῦχασε τὸν ἐρώτησε.

—Μήπως ἔχετε συγγενεῖς πού νὰ ἐνδιαφέρονται γιὰ περιουσιακὰ ζητήματα;

—Συγγενεῖς ἔχω θέβαια, ἀλλὰ... καὶ τὰ τρία ἀνήψια μου ἔχουν κολοσσία περιουσία.

—Γιὰ θυμηθῆτε μήπως θρῆσκετε καμιά σχέσις ἐρωτικῇ, ἐκδικήσεως, μίσους μὲ κανένα ἔξeno ἢ δικό σας...

—Ὁ Μαρκήσιος κατέβασε τὸ κεφάλι. Ἐσκέπτετο.

—Ὁχι, ἀπάντησε ξαφνικά. Ὁχι, δὲν ὑπάρχει κανεὶς.

—Ὁ Κόξ ἔψαξε καὶ πάλι ὅλο τὸ δωμάτιο μαζί μὲ τὸν Τζόε, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ καταλήξῃ σὲ κανένα ἀποτέλεσμα.

Τέλος παρακάλεσε τὸ μαρκήσιο νὰ δῇ μιά στιγμὴ τὴν μαρκησίου Ροσκοῦρ.

—Κυρία μου, τῆς εἶπε, λυποῦμαι πολὺ γιὰ τὰ γεγονότα πού συμβαίνουν σπῆτι σας καὶ σᾶς ὁπάζομαι δι' ὁποσδήποτε θ' ἀνακαλύψω τὸ δολοφόνo. Ἀλλὰ πῆτε μου, ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία πού ἔχετε σπῆτι σας ποιοὶ εἶνε οἱ πιὸ καινούργιοι;

—Πρῶτον, ὁ νέος ὑπηρετῆς πού μᾶς σερβίρει στὸ τραπέζι, ἕνα πολὺ καλὸ παιδί πού μοῦ τὸν σύστησε ἡ φίλῃ μου κυρία Ντ' Ἀλμάς. Καὶ ἡ παιδαγωγός, ἕνα πολὺ καλὸ κορίτσι, ἡ Μαργαρίτα. Ἐγγυοῦμαι προσωπικῶς γι' αὐτὴν, εἶνε ἕνα ὀρφανό, ἕνα δυστυχισμένο πλάσμα.

—Καὶ οἱ ἄλλοι;

—Ὅλοι οἱ ἄλλοι ὑπηρετοῦν μὲ ὑπηρετοῦν πρό πολλῶν ἐτῶν. Ἀλλὰ...

—Καθῆκον μου ἦταν νὰ σᾶς ρωτήσω. Τώρα, ὅσον ἀφορᾷ τὴν τιμιότητα τῶν ὑπηρετῶν σας πειθομαι ὅτι αὐτὰ πού μοῦ λέτε, θὰ μπορούσατε ὅμως νὰ μοῦ ἐξηγήσετε μερικὰ πράγματα.

—Καὶ ἄλλοι;

—Ὅλοι οἱ ἄλλοι ὑπηρετοῦν μὲ ὑπηρετοῦν πρό πολλῶν ἐτῶν. Ἀλλὰ...

—Καθῆκον μου ἦταν νὰ σᾶς ρωτήσω. Τώρα, ὅσον ἀφορᾷ τὴν τιμιότητα τῶν ὑπηρετῶν σας πειθομαι ὅτι αὐτὰ πού μοῦ λέτε, θὰ μπορούσατε ὅμως νὰ μοῦ ἐξηγήσετε μερικὰ πράγματα.

—Καὶ ἄλλοι;

—Ὅλοι οἱ ἄλλοι ὑπηρετοῦν μὲ ὑπηρετοῦν πρό πολλῶν ἐτῶν. Ἀλλὰ...

—Καθῆκον μου ἦταν νὰ σᾶς ρωτήσω. Τώρα, ὅσον ἀφορᾷ τὴν τιμιότητα τῶν ὑπηρετῶν σας πειθομαι ὅτι αὐτὰ πού μοῦ λέτε, θὰ μπορούσατε ὅμως νὰ μοῦ ἐξηγήσετε μερικὰ πράγματα.

—Καὶ ἄλλοι;

—Ὅλοι οἱ ἄλλοι ὑπηρετοῦν μὲ ὑπηρετοῦν πρό πολλῶν ἐτῶν. Ἀλλὰ...

—Καθῆκον μου ἦταν νὰ σᾶς ρωτήσω. Τώρα, ὅσον ἀφορᾷ τὴν τιμιότητα τῶν ὑπηρετῶν σας πειθομαι ὅτι αὐτὰ πού μοῦ λέτε, θὰ μπορούσατε ὅμως νὰ μοῦ ἐξηγήσετε μερικὰ πράγματα.

—Ὁ Κόξ ἔψαξε καὶ πάλι ὅλο τὸ δωμάτιο μαζί μὲ τὸν Τζόε, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ καταλήξῃ σὲ κανένα ἀποτέλεσμα.

Τέλος παρακάλεσε τὸ μαρκήσιο νὰ δῇ μιά στιγμὴ τὴν μαρκησίου Ροσκοῦρ.

—Κυρία μου, τῆς εἶπε, λυποῦμαι πολὺ γιὰ τὰ γεγονότα πού συμβαίνουν σπῆτι σας καὶ σᾶς ὁπάζομαι δι' ὁποσδήποτε θ' ἀνακαλύψω τὸ δολοφόνo. Ἀλλὰ πῆτε μου, ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία πού ἔχετε σπῆτι σας ποιοὶ εἶνε οἱ πιὸ καινούργιοι;

—Πρῶτον, ὁ νέος ὑπηρετῆς πού μᾶς σερβίρει στὸ τραπέζι, ἕνα πολὺ καλὸ παιδί πού μοῦ τὸν σύστησε ἡ φίλῃ μου κυρία Ντ' Ἀλμάς. Καὶ ἡ παιδαγωγός, ἕνα πολὺ καλὸ κορίτσι, ἡ Μαργαρίτα. Ἐγγυοῦμαι προσωπικῶς γι' αὐτὴν, εἶνε ἕνα ὀρφανό, ἕνα δυστυχισμένο πλάσμα.

—Καὶ οἱ ἄλλοι;

—Ὅλοι οἱ ἄλλοι ὑπηρετοῦν μὲ ὑπηρετοῦν πρό πολλῶν ἐτῶν. Ἀλλὰ...

—Καθῆκον μου ἦταν νὰ σᾶς ρωτήσω. Τώρα, ὅσον ἀφορᾷ τὴν τιμιότητα τῶν ὑπηρετῶν σας πειθομαι ὅτι αὐτὰ πού μοῦ λέτε, θὰ μπορούσατε ὅμως νὰ μοῦ ἐξηγήσετε μερικὰ πράγματα.

—Καὶ ἄλλοι;

—Ὅλοι οἱ ἄλλοι ὑπηρετοῦν μὲ ὑπηρετοῦν πρό πολλῶν ἐτῶν. Ἀλλὰ...

—Καθῆκον μου ἦταν νὰ σᾶς ρωτήσω. Τώρα, ὅσον ἀφορᾷ τὴν τιμιότητα τῶν ὑπηρετῶν σας πειθομαι ὅτι αὐτὰ πού μοῦ λέτε, θὰ μπορούσατε ὅμως νὰ μοῦ ἐξηγήσετε μερικὰ πράγματα.

—Καὶ ἄλλοι;

—Ὅλοι οἱ ἄλλοι ὑπηρετοῦν μὲ ὑπηρετοῦν πρό πολλῶν ἐτῶν. Ἀλλὰ...

—Καθῆκον μου ἦταν νὰ σᾶς ρωτήσω. Τώρα, ὅσον ἀφορᾷ τὴν τιμιότητα τῶν ὑπηρετῶν σας πειθομαι ὅτι αὐτὰ πού μοῦ λέτε, θὰ μπορούσατε ὅμως νὰ μοῦ ἐξηγήσετε μερικὰ πράγματα.

—Καὶ ἄλλοι;

—Ὅλοι οἱ ἄλλοι ὑπηρετοῦν μὲ ὑπηρετοῦν πρό πολλῶν ἐτῶν. Ἀλλὰ...

—Καθῆκον μου ἦταν νὰ σᾶς ρωτήσω. Τώρα, ὅσον ἀφορᾷ τὴν τιμιότητα τῶν ὑπηρετῶν σας πειθομαι ὅτι αὐτὰ πού μοῦ λέτε, θὰ μπορούσατε ὅμως νὰ μοῦ ἐξηγήσετε μερικὰ πράγματα.

—Καὶ ἄλλοι;

—Ὅλοι οἱ ἄλλοι ὑπηρετοῦν μὲ ὑπηρετοῦν πρό πολλῶν ἐτῶν. Ἀλλὰ...

—Καθῆκον μου ἦταν νὰ σᾶς ρωτήσω. Τώρα, ὅσον ἀφορᾷ τὴν τιμιότητα τῶν ὑπηρετῶν σας πειθομαι ὅτι αὐτὰ πού μοῦ λέτε, θὰ μπορούσατε ὅμως νὰ μοῦ ἐξηγήσετε μερικὰ πράγματα.

—Καὶ ἄλλοι;

—Ὅλοι οἱ ἄλλοι ὑπηρετοῦν μὲ ὑπηρετοῦν πρό πολλῶν ἐτῶν. Ἀλλὰ...

—Καθῆκον μου ἦταν νὰ σᾶς ρωτήσω. Τώρα, ὅσον ἀφορᾷ τὴν τιμιότητα τῶν ὑπηρετῶν σας πειθομαι ὅτι αὐτὰ πού μοῦ λέτε, θὰ μπορούσατε ὅμως νὰ μοῦ ἐξηγήσετε μερικὰ πράγματα.

—Καὶ ἄλλοι;

—Ὅλοι οἱ ἄλλοι ὑπηρετοῦν μὲ ὑπηρετοῦν πρό πολλῶν ἐτῶν. Ἀλλὰ...

—Καθῆκον μου ἦταν νὰ σᾶς ρωτήσω. Τώρα, ὅσον ἀφορᾷ τὴν τιμιότητα τῶν ὑπηρετῶν σας πειθομαι ὅτι αὐτὰ πού μοῦ λέτε, θὰ μπορούσατε ὅμως νὰ μοῦ ἐξηγήσετε μερικὰ πράγματα.

—Καὶ ἄλλοι;

—Ὅλοι οἱ ἄλλοι ὑπηρετοῦν μὲ ὑπηρετοῦν πρό πολλῶν ἐτῶν. Ἀλλὰ...

—Καθῆκον μου ἦταν νὰ σᾶς ρωτήσω. Τώρα, ὅσον ἀφορᾷ τὴν τιμιότητα τῶν ὑπηρετῶν σας πειθομαι ὅτι αὐτὰ πού μοῦ λέτε, θὰ μπορούσατε ὅμως νὰ μοῦ ἐξηγήσετε μερικὰ πράγματα.

—Καὶ ἄλλοι;

—Ὅλοι οἱ ἄλλοι ὑπηρετοῦν μὲ ὑπηρετοῦν πρό πολλῶν ἐτῶν. Ἀλλὰ...

—Καθῆκον μου ἦταν νὰ σᾶς ρωτήσω. Τώρα, ὅσον ἀφορᾷ τὴν τιμιότητα τῶν ὑπηρετῶν σας πειθομαι ὅτι αὐτὰ πού μοῦ λέτε, θὰ μπορούσατε ὅμως νὰ μοῦ ἐξηγήσετε μερικὰ πράγματα.

—Καὶ ἄλλοι;

—Ὅλοι οἱ ἄλλοι ὑπηρετοῦν μὲ ὑπηρετοῦν πρό πολλῶν ἐτῶν. Ἀλλὰ...

—Καθῆκον μου ἦταν νὰ σᾶς ρωτήσω. Τώρα, ὅσον ἀφορᾷ τὴν τιμιότητα τῶν ὑπηρετῶν σας πειθομαι ὅτι αὐτὰ πού μοῦ λέτε, θὰ μπορούσατε ὅμως νὰ μοῦ ἐξηγήσετε μερικὰ πράγματα.

—Καὶ ἄλλοι;

—Ὅλοι οἱ ἄλλοι ὑπηρετοῦν μὲ ὑπηρετοῦν πρό πολλῶν ἐτῶν. Ἀλλὰ...

—Καθῆκον μου ἦταν νὰ σᾶς ρωτήσω. Τώρα, ὅσον ἀφορᾷ τὴν τιμιότητα τῶν ὑπηρετῶν σας πειθομαι ὅτι αὐτὰ πού μοῦ λέτε, θὰ μπορούσατε ὅμως νὰ μοῦ ἐξηγήσετε μερικὰ πράγματα.

—Καὶ ἄλλοι;

—Ὅλοι οἱ ἄλλοι ὑπηρετοῦν μὲ ὑπηρετοῦν πρό πολλῶν ἐτῶν. Ἀλλὰ...

—Καθῆκον μου ἦταν νὰ σᾶς ρωτήσω. Τώρα, ὅσον ἀφορᾷ τὴν τιμιότητα τῶν ὑπηρετῶν σας πειθομαι ὅτι αὐτὰ πού μοῦ λέτε, θὰ μπορούσατε ὅμως νὰ μοῦ ἐξηγήσετε μερικὰ πράγματα.

—Καὶ ἄλλοι;

—Ὅλοι οἱ ἄλλοι ὑπηρετοῦν μὲ ὑπηρετοῦν πρό πολλῶν ἐτῶν. Ἀλλὰ...

—Καθῆκον μου ἦταν νὰ σᾶς ρωτήσω. Τώρα, ὅσον ἀφορᾷ τὴν τιμιότητα τῶν ὑπηρετῶν σας πειθομαι ὅτι αὐτὰ πού μοῦ λέτε, θὰ μπορούσατε ὅμως νὰ μοῦ ἐξηγήσετε μερικὰ πράγματα.

—Καὶ ἄλλοι;

—Ὅλοι οἱ ἄλλοι ὑπηρετοῦν μὲ ὑπηρετοῦν πρό πολλῶν ἐτῶν. Ἀλλὰ...

—Καθῆκον μου ἦταν νὰ σᾶς ρωτήσω. Τώρα, ὅσον ἀφορᾷ τὴν τιμιότητα τῶν ὑπηρετῶν σας πειθομαι ὅτι αὐτὰ πού μοῦ λέτε, θὰ μπορούσατε ὅμως νὰ μοῦ ἐξηγήσετε μερικὰ πράγματα.

—Καὶ ἄλλοι;

—Ὁ Κόξ ἔψαξε καὶ πάλι ὅλο τὸ δωμάτιο μαζί μὲ τὸν Τζόε, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ καταλήξῃ σὲ κανένα ἀποτέλεσμα.

Τέλος παρακάλεσε τὸ μαρκήσιο νὰ δῇ μιά στιγμὴ τὴν μαρκησίου Ροσκοῦρ.

—Κυρία μου, τῆς εἶπε, λυποῦμαι πολὺ γιὰ τὰ γεγονότα πού συμβαίνουν σπῆτι σας καὶ σᾶς ὁπάζομαι δι' ὁποσδήποτε θ' ἀνακαλύψω τὸ δολοφόνo. Ἀλλὰ πῆτε μου, ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία πού ἔχετε σπῆτι σας ποιοὶ εἶνε οἱ πιὸ καινούργιοι;

—Πρῶτον, ὁ νέος ὑπηρετῆς πού μᾶς σερβίρει στὸ τραπέζι, ἕνα πολὺ καλὸ παιδί πού μοῦ τὸν σύστησε ἡ φίλῃ μου κυρία Ντ' Ἀλμάς. Καὶ ἡ παιδαγωγός, ἕνα πολὺ καλὸ κορίτσι, ἡ Μαργαρίτα. Ἐγγυοῦμαι προσωπικῶς γι' αὐτὴν, εἶνε ἕνα ὀρφανό, ἕνα δυστυχισμένο πλάσμα.

φαιμάτα η... περισηότερα πράγματα θά ξέρουν οι κλέφτες από τους νοικοκυραίους. Μά... για κύτταξε, Τζόε, δέν σ' αρέσει αὐτή ἡ πανοπλία;

—Πάλι μέ τήν πανοπλία;

—Μ' αρέσει ἐξαιρετικά.

—Ο Κόξ εἶχε πλησιάσει καί κυττάζε μέ προσοχή ὅλα τὰ ἐξαρτήματα τῆς σιδερένιας πανοπλίας.

—Ο ἐργάτης πού ἔκανε αὐτή τήν πανοπλία ἦταν ἕνας ὑπέροχος τεχνίτης.

—Αἶγιο μ' ἐνδιαφέρει, ψιθύρισε ὁ Τζόε, πού πῆγαινε νά σκάσει ἀπό τό κακό του.

—Καί ὅμως, Τζόε, δέν ἔχεις δίκη, γιά πλησίασε νά δῆς.

—Ο Τζόε μόνο καί μόνο γιά νά μὴ φανῇ ἄνυπαρκος στόν προϊστάμενό του, ἄκκοφός ἐπλησίασε καί κυττάζε κι' αὐτός μέ μιά ἀόριστη ἀφηρημένη ματιά τὰ σίδερα ἐκεῖνα.

—Ο Κόξ ἐξακολούθησε:

—Κύτταξε, Τζόε, τό κράνος. Ἀνέβα σέ παρακαλῶ σέ μιά καρέκλα καί ξεκρέμασέ το.

—Ο Τζόε ὑπήκουσε καί ἀφοῦ ξεκρέμασε τό κράνος, τό ἔδωσε στόν Κόξ.

—Ο Κόξ τοῦ ἔριξε μιά ματιά καί τ' ἀκούμπησε πάνω στό γραφεῖο.

—Ἐπειτα μετὰ τό κράνος τί ἔχει πού εἶνε ἀνεξάρτητο καί ξεκολλᾷ, Τζόε;

—Ο Τζόε ἔφερε τὰ δάκτυλά του ἐπάνω στό θώρακα. Μιά θαρεῖ τ' ἄλυσίδα κρατοῦσε ἕνα σιδερένιο χαϊμαλί. Ἐμοιάζε μέ κουτί πλατί, στενό, πού μπορούσαμε νά ποῦμε ὅτι ἂν εἶχαν τήν ἐποχή ἐκεῖνη σφαίρες, θά τό χρησίμευαν γιά νά κρύβουν ἐκεῖ μέσα σφαίρες ὅπλου.

—Εἶνε κι' αὐτό, εἶπε ὁ Τζόε.

Κάποια ἐκπληξίς μέ περιμένει, σκέφτηκε ταυτοχρόνως ὁ Τζόε, καί προσπάθησε νά ξεκρεμάσῃ τήν ἄλυσίδα μέ τό κουτί πού ἦσαν προσηρμοσμένα στό θώρακα.

—Ἡ ἄλυσίδα δέν θγαίνει, εἶνε κολλημένη.

—Τό σουγιά σου.

Πράγματι, ἔπειτα ἀπό ἀρκετῆς ὥρας ἐπιμονῆ δουλεῖα, ἡ ἄλυσίδα καί τό κουτί ξεχωρίσαν ἀπό τό θώρακα.

—Ο Κόξ τὰ πήρε στά χέρια του.

—Ἦταν ἀρκετά θαρεῖα.

Στριφογύρισε ἀνάμεσά στά δάκτυλά του τό κουτάκι, μά δέν εἶχε ἀπό πουθενά ἄνοιγμα.

—Καί ὅμως πρέπει νά τ' ἀνοίξουμε.

Σ' αὐτές τίς λέξεις ὁ Τζόε πετάχθηκε κάτω καί κύτταξε περιέργω τόν Κόξ.

—Καί τί φαντάζεστε;

—Τίποτα, μέχρις ὅτου μπορέσουμε κι' ἀνοίξουμε αὐτή τή θήκη.

—Λιγάκι δύσκολο. Μὲ τὰ χέρια δέν ἀνοίγει. Ἀλλά οὔτε ἔχουμε πρόχειρο κανένα σφυρί. Ἐξ ἄλλου δέν πρέπει νά κάνουμε καί θόρυβο.

Τότε ὁ Κόξ πήρε τή θήκη στά χέρια του καί προχώρησε στήν πόρτα.

—Ο Τζόε παρακολουθοῦσε μέ περιέργεια τίς κινήσεις του.

—Θά τό μαγκώσω στήν πόρτα ν' ἀνοίξῃ.

Πράγματι τό κουτάκι λύγισε καί ξεκόλλησε ἀπό τή μιά μεριά.

Τότε μέ τό σουγιά του ὁ Κόξ ἔξησε τό κόλλημα καί μέ μεγάλη δύναμι τράβηξε τό καπάκι.

Τό πρόσωπό του γέμισε χαρά. Φώτισε ἀπό ἐνθουσιασμό.

—Τί ἔχει μέσα;

—Τό πραγματικό περιδέραιο.

—Πῶς;

—Αὐτό πού σοῦ λέω.

Τώρα διεκρίνοντο καλ' οἱ μαῦρες χάντρες τοῦ περιδεραιοῦ καί τὰ χρυσά δαυμάτα τους πάνω σέ μιά ὀλόχρυση ἄλυσίδα.

—Ο Κόξ τοῦ μάζεψε καί τό ἔβανε στήν τσέπη του.

—Γιά τήν ὥρα δέν ἔχομε νά κάνουμε τίποτα ἄλλο δῶ.

—Ἐσθῆσαν τό φῶς, ἔκλεισαν πίσω τους τὸν Κόξ.

—Ο Κόξ δῆλως μέ τό Τζόε δέν ἀπομακρύνθηκαν ἀπό τό μέγαρο.

—Ο Κόξ δῆλως μέ τό Τζόε δέν ἀπομακρύνθηκαν ἀπό τό μέγαρο.

—Ο Κόξ δῆλως μέ τό Τζόε δέν ἀπομακρύνθηκαν ἀπό τό μέγαρο.

—Ο Κόξ δῆλως μέ τό Τζόε δέν ἀπομακρύνθηκαν ἀπό τό μέγαρο.

—Ο Κόξ δῆλως μέ τό Τζόε δέν ἀπομακρύνθηκαν ἀπό τό μέγαρο.

—Ο Κόξ δῆλως μέ τό Τζόε δέν ἀπομακρύνθηκαν ἀπό τό μέγαρο.

—Ο Κόξ δῆλως μέ τό Τζόε δέν ἀπομακρύνθηκαν ἀπό τό μέγαρο.

—Ο Κόξ δῆλως μέ τό Τζόε δέν ἀπομακρύνθηκαν ἀπό τό μέγαρο.

—Ο Κόξ δῆλως μέ τό Τζόε δέν ἀπομακρύνθηκαν ἀπό τό μέγαρο.

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

Τήν ἄλλη ἡμέρα κατὰ τό μεσημερι οἱ δύο ντεκτεῖβ ἐπεσκέφθησαν τό Μέγαρο Ροσκούρ.

Ἡ νέα εἶχε συνέλθει, ἀλλά ὅλοι μέσα στό σπίτι ἦσαν τρομοκρατημένοι μέ τὰ γεγονότα. Κανείς δέν εἶχε μπορέσει νά κλείσῃ μᾶτι ὅλη τή νύχτα.

Τοῦς ὑπεδέχθη ἡ μαρκησία.

—Τίποτα τό νεώτερο, κύριε Κόξ.

—Δυστυχῶς ἀκόμα τίποτα, ἀλλά...

Ἐκάθισαν περίπου μισή ὥρα στό μέγαρο, ὅπου σ' ἀναμεταξύ γιά μιά στιγμή ὁ Κόξ ψιθυρίζοντας σχεδόν εἶπε στό μαρκησιο Ροσκούρ.

—Θά ἤθελα μπροστά σέ κανένα ὑπνέτη πού θάρθῃ νά μᾶς φέρῃ κάτι γιά νά πιούμε νά μέ προσκαλέσετε τό θράδυ νά φάγω μαζί σας...

Κι' ἔτσι ἐνῶ τῇ στιγμῇ ἐκεῖνῃ ἡ παιδαγωγός Μαργαρίτα ἐδιάβαζε σέ μιά γωνία καί ἡ ὑπηρετρία ἐπρόφερε ἕνα ὀρεχτικό, καί ἡ μαρκησία Ροσκούρ εἶπε στόν Κόξ καί τό σύντροφό του:

—Κύριε Κόξ, θά μᾶς κάνετε μεγάλη τιμὴ νά φαῖμε ἀπόψε μαζί. Ἐτσι κοντά σας ἐξαφανίζεται ὁ φόβος μας γιά κανένα νέο ἀπρόοπτο.

—Ἐξαριστὶ πάρα πολύ, εἶπε ὁ Κόξ, μολοντὶ εἶχαμε κάποια δουλίτσα σέ κάποιο χωριό νά παρακολουθοῦμε ἕνα παλιό κακοῦργο πού ἔχει δραπετεύει ἀπὸ τὰ κάτεργα, ἐν τούτοις δεχόμεστε τήν πρόσκλησή σας.

Τό δεῖπνο πέρασε ἡρεμα, τό θράδυ ὅταν ἐπέστρεψαν ὁ Κόξ μέ τό Τζόε στό Μέγαρο Ροσκούρ. Στό τραπέζι, ἐκτός ἀπὸ τό μαρκησίον, τήν μαρκησία καί τὰ παιδιά, ὑπῆρχε συνήθεια νά κάθεται καί ἡ παιδαγωγός Μαργαρίτα.

Σέ μιά στιγμῇ πού ὁ ὑπηρετὴς περίμενε στή γωνία γιά ν' ἀλλάξῃ τὰ πιάτα, ὁ Κόξ εἶπε ἡρεμὰ ἡρεμὰ.

—Αἰτία ὅλων τῶν κακῶν, κύριε Μαρκησίε, εἶνε τό περιδέραιο.

—Μά τί ἀξία ἔχουν αὐτά τὰ περιδέραια; δύο, τρία φράγκα.

—Αὐτά ναί, ἀλλά τό ἄλλο;

—Ποῖο ἄλλο;

—Εκεῖνο πού εἶνε κρυμμένο.

—Υπάρχει κι' ἄλλο;

—Βεβαιότατα. Καί αὐτό ἀναζητώντας ὁ κλέπτης κλέβει ἕνα-ἕνα τὰ περιδέραια τῶν κοριτσιῶν ὡς πού νά θοῇ τό καλό.

—Ποῖο καλό;

—Εκεῖνο πού χάρισε ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος στόν πάππο σας.

—Μά, αὐτό ἔχθηκε ἀπὸ τήν ἐποχή τοῦ παπποῦ μου.

—Οχι, κύριε Μαρκησίε. Δέν ἔχει χαθῇ.

—Καί πού βρίσκεται;

—Στὴ βιβλιοθήκη.

—Ὅλων τὰ μᾶτια κύτταζαν μέ κατάπληξι τόν Τόμ Κόξ.

—Καί σεις πῶς τό ξέρετε;

—Ἀπλούστατα. Χτὲς τὴ νύχτα ἐπωφελήθηκα τοῦ ὕπνου σας καί τῆς ἡσυχίας τοῦ σπιτιοῦ κι' ἐκλείσθηκα στὴ βιβλιοθήκη. Ἀνοίξα χωρὶς τὴν ἀδεία σας θέβαια τίς ντουλάπες τῆς βιβλιοθήκης καί ἀνεκάλυψα κάποιο ἔγγραφο.

—Πῶς; Τί ἔλεγε τό ἔγγραφο;

—Ὅτι τό περιδέραιο βρίσκεται προσηρμοσμένο σ' ἕνα κρυφὸ μέρος τῆς πανοπλίας.

—Τί λέτε; Τότε νά πᾶμε ἀμέσως νά τό θροῦμε.

—Ε, λοιπόν, ὅχι. Θά σᾶ παρακαλέσω νά κάνετε λιγάκι ὑπομονή μέχρι αὔριο τό πρωί. Θά εἰδοποιήσω καί τὴν ἀστυνομία καί τότε θά ἐρευνήσουμε μέ τὴν ἡσυχία μας τὴν πανοπλία καί θά θροῦμε ἀσφαλῶς τό περιδέραιο.

—Ὅπως νομίζετε, κύριε Κόξ. Εἰσθε περισσότερο ἀρμόδιος γι' αὐτὰ τὰ πράγματα καί θά κάνουμε ὅπως ἐπιθυμεῖτε.

Ἦπιανε ἕνα λικέρ, κι' ἔπειτα ἀπὸ μισή ὥρα ἀφοῦ ἐκάπνισαν ἕνα τσιγάρο, καλῶς τὴν ἔφυγαν.

—Ο Κόξ ὅμως μέ τό Τζόε δέν ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τό μέγαρο.

—Ο Κόξ ὅμως μέ τό Τζόε δέν ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τό μέγαρο.

—Ο Κόξ ὅμως μέ τό Τζόε δέν ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τό μέγαρο.

—Ο Κόξ ὅμως μέ τό Τζόε δέν ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τό μέγαρο.

—Ο Κόξ ὅμως μέ τό Τζόε δέν ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τό μέγαρο.

—Ο Κόξ ὅμως μέ τό Τζόε δέν ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τό μέγαρο.

—Ο Κόξ ὅμως μέ τό Τζόε δέν ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τό μέγαρο.

—Ο Κόξ ὅμως μέ τό Τζόε δέν ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τό μέγαρο.

—Ο Κόξ ὅμως μέ τό Τζόε δέν ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τό μέγαρο.

—Ο Κόξ ὅμως μέ τό Τζόε δέν ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τό μέγαρο.

—Ο Κόξ ὅμως μέ τό Τζόε δέν ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τό μέγαρο.

μὴκαν μέσα στόν κήπο.

Μὲ πολλές προφυλάξεις, τοποθετήθηκαν κοντὰ στό δωμάτιο τῆς βιβλιοθήκης καί περίμεναν.

—Ὁ δολοφόνος, ὅποιος κι' ἂν εἶνε Τζόε, πρέπει νάρθῃ ἀπόψε νά κλέψῃ τό περιδέραιο, προτοῦ ἔρῃ ἡ ἀστυνομία καί ψάχνοντας τό ἀνακαλύψῃ. Νά εἶσαι θέβαιος.

Πράγματι, ἔπειτα ἀπὸ μισή ὥρα περίπου ἀναμονή, οἱ δύο ἄντρες διεκρίναν νά ἔρχεται ἀπὸ τὸν κήπο μιά σκιά ἀδύνατη, λεπτή.

Ἦταν μιά σκιά. Δέν φοροῦσε παρὰ τό μαῦρο μαγιὼ πού συνηθίζουν οἱ κλέπται τῶν ξενοδοχείων.

—Ὁ εἶνε ὁ ὑπηρετὴς, ψιθύρισε ὁ Τζόε. Εἶνε ἔτσι λεπτός, κοντός καί ἀδύνατος.

—Σιωπή, τώρα θά δοῦμε.

Ἡ σκιά προχώρησε ἀδούρυθα. Πλησίασε τὴν πόρτα τῆς βιβλιοθήκης κι' ἐπῆγε ν' ἀνοίξῃ, ἀλλά ξαφνικὰ τό χερί τοῦ Κόξ ἔπεσε θαρὺ ἐπάνω στόν ὄμο τοῦ μυστηριώδους αὐτοῦ ἀτόμου.

—Ἐνας πυροβολισμὸς ἀκούστηκε, ἡ σφαῖρα ὅμως ἀστόχησε καί ὁ Τζόε μέ μιά γροθιά πέταξε χάμα τό πιστόλι. Σ' ἕνα λεπτό εἶχαν περαστῇ οἱ χειροπέδες.

—Ὅλο τό σπίτι ἀναστατώθηκε ἀπὸ τὸν πυροβολισμό σέ μιά τέτοια προχωρημένη ὥρα.

Τὰ φῶτα ἀνέψαν παντοῦ καί νοικοκυραῖοι καί ὑπηρετὲς ἀναζητοῦσαν ἀπὸ ποῦ προήλθε ὁ πυροβολισμὸς.

Τέλος τό δωμάτιο τῆς βιβλιοθήκης ἐγέμισε ἀπὸ ὅλους.

Τό μαῦρο μαγιὼ δέν ἐσκέπαζε μόνο τό κορμὶ τοῦ δολοφόνου, ἀλλά καί τό πρόσωπο. Ἀπὸ δύο ἀνοιχτὲς τρύπες ἐφαίνοντο μονάχα τὰ μᾶτια πού γυαλίζανε.

—Ὅλους εἶχε πιάσει ἡ ἀγωνία νά δοῦνε ποιὸς ἦταν ἐπὶ τέλους αὐτὸς ὁ μυστηριώδης δολοφόνος.

Αὐτὸ ἦταν ἔργο τοῦ Κόξ, ὁ ὁποῖος τράβηξε τό πανὶ ἀπὸ τό κεφάλι καί πρὸς κατάπληξιν ὅλων, ἀντικρύσαν τὸ ὄρατο, ξανθὸ κεφαλάκι τῆς παιδαγωγοῦ Μαργαρίτας.

—Δεσποινίς, ἔσεῖς; εἶπε ἡ μαρκησία.

—Εκεῖνη δέν ἀπάντησε.

—Ἄν δέν ἀπατώμα, εἶπε ὁ Κόξ, μοῦ φαίνεται πῶς ἔχομε καί ἄλλοτε συναντηθῇ, κυρία Ἐλμα. Ποτέ μου ὅμως δέν σᾶς φανταζόμουν ὡς παιδαγωγὸ Μαργαρίτα. Καί τό ἐνδυμᾶ σας αὐτὸ ἔτσι μοῦ θύμιζε μονάχα τὴν κυρία Ἐλμα, τὴν παλιὰ λωποδύτρια τῶν ξενοδοχείων.

—Ὁ Κόξ τηλεφώνησε τότε στόν ἀστυνομικὸ διευθυντὴ, ὁ ὁποῖος ἔσπευσε νά ἐλθῇ ἀμέσως νά παραλάβῃ τὴν δολοφόνου καί κλέπτρια.

Τότε ὁ Κόξ, παρουσία ὅλων, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὴν σιδερένια θήκη.

Τοῦς διηγήθη πῶς τὴν ξεκόλλησε ἀπὸ τό θώρακα καί ζήτησε ἕνα σφυρί.

—Ὅταν ἀνοίξαν τό κουτί, ἐξεχύθηκε ἕξω ἕνα ὑπέροχο πολύτιμο περιδέραιο.

—Δέν εἶνε μόνο αὐτό, εἶπε ξαφνικὰ ὁ Κόξ.

Ἐβγαλε τό σουγιά του καί στρίβοντας ἕνα καπάκι πού εἶχε κάθε χάντρα, ἀδείασε ἀπὸ μέσα τους πού ἦσαν κούφια εἴκοσι ἐννέα πολυτίμες πέτρες σέ σχῆμα φουντουκιοῦ καί μιά καρδιδοῦ.

—Αὐτὸ ἦταν τό περιδέραιο πού ζητοῦσαν νά κλέψουν. Νομίζω πῶς ἀξίζει τὸν κόπο. Στοιχίζει πάνω ἀπὸ δέκα ἑκατομμύρια.

Γιὰ μιά ἀκόμα φορὰ ὁ Κόξ μέ τό θοῦ θά του τό Τζόε θριαμβεύσαν καί δέχθησαν τὰ συγχαρητήρια ὀλοκλήρου τοῦ ἴου.

—Ο Κόξ ὅμως μέ τό Τζόε δέν ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τό μέγαρο.

—Ο Κόξ ὅμως μέ τό Τζόε δέν ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τό μέγαρο.

—Ο Κόξ ὅμως μέ τό Τζόε δέν ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τό μέγαρο.

—Ο Κόξ ὅμως μέ τό Τζόε δέν ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τό μέγαρο.

—Ο Κόξ ὅμως μέ τό Τζόε δέν ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τό μέγαρο.

—Ο Κόξ ὅμως μέ τό Τζόε δέν ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τό μέγαρο.

—Ο Κόξ ὅμως μέ τό Τζόε δέν ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τό μέγαρο.

—Ο Κόξ ὅμως μέ τό Τζόε δέν ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τό μέγαρο.

—Ο Κόξ ὅμως μέ τό Τζόε δέν ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τό μέγαρο.

—Ο Κόξ ὅμως μέ τό Τζόε δέν ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τό μέγαρο.

—Ο Κόξ ὅμως μέ τό Τζόε δέν ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τό μέγαρο.

—Ο Κόξ ὅμως μέ τό Τζόε δέν ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τό μέγαρο.

—Ο Κόξ ὅμως μέ τό Τζόε δέν ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τό μέγαρο.

—Ο Κόξ ὅμως μέ τό Τζόε δέν ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τό μέγαρο.

—Ο Κόξ ὅμως μέ τό Τζόε δέν ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τό μέγαρο.

—Ο Κόξ ὅμως μέ τό Τζόε δέν ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τό μέγαρο.

—Ο Κόξ ὅμως μέ τό Τζόε δέν ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τό μέγαρο.

—Ο Κόξ ὅμως μέ τό Τζόε δέν ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τό μέγαρο.

—Ο Κόξ ὅμως μέ τό Τζόε δέν ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τό μέγαρο.

—Ο Κόξ ὅμως μέ τό Τζόε δέν ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τό μέγαρο.

—Ο Κόξ ὅμως μέ τό Τζόε δέν ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τό μέγαρο.

—Ο Κόξ ὅμως μέ τό Τζόε δέν ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τό μέγαρο.

Ο ΦΡΑΚΟΣ ΤΗΣ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΘΙΜΑ

Στὴν Ἰαπωνία εἶνε γνωστὸν ὅτι ἑορτάζουν διάφορα φανταστικὰ πράγματα.

Ἡ πλέον ὅμως παράδοξος ἑορτὴ εἶνε ἡ κατωτέρω:

Ἡ ἑορτὴ αὐτὴ γίνεται τὴν τρίτην ἡμέραν τοῦ τρίτου μηνὸς κάθε χρόνου καί εἶνε πρὸς τιμὴν τῶν κουκλῶν! τῶν κοριτσιῶν κάθε οἰκογένειας. Αὐτὴ τὴν ἡμέρα οἱ μῆτερες στολίζουν τό καλλίτερο δωμάτιο τοῦ σπιτιοῦ τῶν με λουλούδια καί βάζουν ἐπάνω τίς κουκλές, πού θά χαρίσουν στὰ κορίτσια τῶν. Οἱ κουκλές αὐτὲς εἶνε ὡς ἐπὶ τό πλεῖστον ἀγαλματάκια καί παριστάνουν τὸν Μικᾶδο καί τὴν αὐτοκράτειρα πλουσιώτατα ντυμένα. Πρὸς τιμὴν τῶν κουκλῶν μαγειρεύουν τὰ καλλίτερα φαγητὰ καί γινώσκματα, τὰ ὅποια τό βράδυ τῆς ἑορτῆς, καταβροχθίζονται ἀπὸ τὴν οἰκογένεια, ἐνῶ οἱ κουκλές παραδίδονται στὶς εὐτυχισμένες νιόχες.

—Ὅλο τό σπίτι ἀναστατώθηκε ἀπὸ τὸν πυροβολισμό σέ μιά τέτοια προχωρημένη ὥρα.

Τὰ φῶτα ἀνέψαν παντοῦ καί νοικοκυραῖοι καί ὑπηρετὲς ἀναζητοῦσαν ἀπὸ ποῦ προήλθε ὁ πυροβολισμὸς.

Τέλος τό δωμάτιο τῆς βιβλιοθήκης ἐγέμισε ἀπὸ ὅλους.

Τό μαῦρο μαγιὼ δέν ἐσκέπαζε μόνο τό κορμὶ τοῦ δολοφόνου, ἀλλά καί τό πρόσωπο. Ἀπὸ δύο ἀνοιχτὲς τρύπες ἐφαίνοντο μονάχα τὰ μᾶτια πού γυαλίζανε.

—Ὅλους εἶχε πιάσει ἡ ἀγωνία νά δοῦνε ποιὸς ἦταν ἐπὶ τέλους αὐτὸς ὁ μυστηριώδης δολοφόνος.

Αὐτὸ ἦταν ἔργο τοῦ Κόξ, ὁ ὁποῖος τράβηξε τό πανὶ ἀπὸ τό κεφάλι καί πρὸς κατάπληξιν ὅλων, ἀντικρύσαν τὸ ὄρατο, ξανθὸ κεφαλάκι τῆς παιδαγωγοῦ Μαργαρίτας.

—Δεσποινίς, ἔσεῖς; εἶπε ἡ μαρκησία.

—Εκεῖνη δέν ἀπάντησε.

—Ἄν δέν ἀπατώμα, εἶπε ὁ Κόξ, μοῦ φαίνεται πῶς ἔχομε καί ἄλλοτε συναντηθῇ, κυρία Ἐλμα. Ποτέ μου ὅμως δέν σᾶς φανταζόμουν ὡς παιδαγωγὸ Μαργαρίτα. Καί τό ἐνδυμᾶ σας αὐτὸ ἔτσι μοῦ θύμιζε μονάχα τὴν κυρία Ἐλμα, τὴν παλιὰ λωποδύτρια τῶν ξενοδοχείων.

—Ὁ Κόξ τηλεφώνησε τότε στόν ἀστυνομικὸ διευθυντὴ, ὁ ὁποῖος ἔσπευσε νά ἐλθῇ ἀμέσως νά παραλάβῃ τὴν δολοφόνου καί κλέπτρια.

ΜΟΝΑΧΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Συμπέρασμα :
Γυναίκες ! Μείνετε μονάχα Γυναίκες !

П Р І О

«ПАРЕО» — НТИАФЕА

ΚΑΙ ἄλλα ἐξάρθηματα.

ΑΛΛΟ νεώτερο είναι το «Ερμής», της ηλικίας που λανσάρθηκε από τον οίκο «Ερμής», που χρησιμεύει να μεταφέρει από όπου δήποτε εύκολοτατα και να πάρει το μπάνιο σου σε όποια μεριά θέλεις. Έχει το

ποδα και ποδα περτεργα τετοια ρηκωμε εφετος
στιν πλεον

Η ΟΜΟΡΦΙΑ ΤΟΥ ΣΤΗΘΟΥΣ.

Διότι οι παραμικρότερες ατέλειες κ'ι χαλαρώσεις

Είπε σαν να απαρνούμεθα μία από τις κυριώτερες
 γοητείες της γυναίκας.
 Τι πρέπει λοιπόν να κάνουμε για να διατηρήσουμε

τὴν ὁμορφίαν τοῦ στήθους.

ΚΡΥΑ ΝΤΟΥΣ

Πολλοί από τους ειδικούς επιστήμονες συμβουλεύουν ορμονοθεραπεία. Αυτή ή έσωτερική διαίτα πρέπει να συνοδεύεται άπαραιτήτως και με την έξω-

Ανοίγοντας λοιπόν τη βρύση, τὸ νερὸ πετάγεται ἀπὸ τῆς τρυπίτσας τοῦ μηχανήματος με' ὀρμὴ κι' ἔτσι γίνεται ἕνα ὑπέροχο τοπικὸ ντoύς.

Ἡ ἐγχείρησις αὕτη εἶνε ἀπλή καὶ εὐκόλη.
Δὲν ἀφαιρεῖ τίποτα τὸ σχετικὸ μὲ τὸ κορμί. Ὁ Α-

Τέλος ἡ γυναικεία αἰσθητικὴ ὑπαγορεύει ὅπως κά-
θε γυναῖκα μὲ τὸν ἓνα ἢ τὸν ἄλλο τρόπο περικοπίζεται

το στήθος της που αποτελεί το πᾶν, σχεδὸν τῆς ὁμορφίας, καὶ τῆς γοιμείας της.

МАЛВА

ΚΕΦΤΕΔΕΣ ΦΡΙΚΑΣΕ

μιά κουταλίτσα αλεύρι και λίγο από το ζουμί της σάλτσας. Αφού τα ανακατέψουμε καλά τότε κουνώντας διαρκώς τη κατσαρόλα με τα κεφτεδάκια ρί-

ΕΠΙΠΛΑ ΕΠΟΧΗ Σ

θουλά, άναπαυτικά. Πρέπει να λύνονται ή να διπλώνονται για να μεταφέρονται εύκολα από μέρος σε μέρος.

καὶ φεῦγε.

ΠΩΣ ΘΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΟΛΩΝΙΑ ΜΟΝΟΙ ΣΑΣ

γράμματι βουβυσταγμία. Ἀνακεφαλαιωτικῶς καὶ
λῶνία ἀπ' αὐτῇ δέν ὑπάρχει εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΠΟΥ ΛΑΒΑΜΕ

ΜΟΥΣΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ταγκο, « Όποια κι αν είναι η αγάπη, που φανερώνεται από τους άσους μας ντιζέρ κ.κ. Σεϊτανί-
δην και Βαφίην Σαμαρτζήν, παρουσιάζαν τελευταί-
α μετ' εμάς μια κοινή που κοινολογείται, έστε-

ως και ένα νέο ταγκό που καταχειροκροτείται εκθα-
λούμενον στον «Κήφο του Μουσείου» υπό τον τίτλο:
«Περισμένο νάρθη»,...»

ΤΕΣΣΕΡΑ
ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΑ
ΜΟΝΤΕΛΛΑ

ΑΝΕΙ

Φόρεμα έμπριμέ με πλισέ κρέπ - ντε - σίν, άσπρο στο
 λαιμό και στα μανίκια, που κλείνει με πολύ χάρι
 μ' ένα ιδιόρρυθμό κουμπί. Η φούφια κόττο φαρ-
 δώνει με πρόσθετα κλισέκια.
 Φόρεμα παντώ κουκουλάκινα νανιρέλ, χωρίς γιακά
 γανιρισμένο με έσαρτ από λεπτό πλισέ, που σχημα-
 τίζει μπλούζα.
 Ταγιέρ αμαζόνος, μάλλινο με διπλό γιακά από
 πλισέ του χρώματος της μπλούζας.
 Φόρεμα παντώ με ένα με ρικρή κατ, ή οποία σχη-
 ματίζει προς το λαιμό όταν άνοικάνεται γιακά Μα-
 ρί • Άντουανέτ. Άγράφες μετάλλινες άσπεί.

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Πράγματι, πάνω στο πέτρινο πεζούλι του παραθύρου διεκρίνοντο ίχνη. Γύρισε και με κύτταξε.

—Τί είναι αυτά, Πετρί; "Ιχνη πτηνού; Πλησίασε τότε και ο αστυνομικός Βέυμουθ.

—Δέν έχω ξαναδῆ ποτέ μου ίχνη πτηνού. "Ο Σμιθ τραβούσε τ' αὐτί του.

—"Οχι, εἶπε, οὐτε κι' ἐγὼ ἔχω ξαναδῆ. Γύρισε και ξανακύτταξε τὸν Οὐέστ πὺ κοιμότανε.

—Δέν φαντάζεσθε ὅτι θά εἶδε κανένα δεινό; ρώτησε ὁ αστυνομικός.

—Καί αὐτά τὰ ίχνη στὸ παράθυρο; ἀπάντησε ὁ Σμιθ.

Πήγαινε κ' ἐρχότανε μέσα στὸ δωμάτιο, σταματώντας πὺ και πὺ μπροστά στὸ χρηματοκιβώτιο.

—Πετρί, μοῖ εἶπε ξαφνικά. Χάνουμε πολὺτιμο καιρό, εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸν ζυγνήσουμε.

"Ο αστυνομικός Βέυμουθ τὸν κύτταξε κατὰπληκτος.

"Ο Ιατρός πὺ εἶχε κληθῆ ἀπὸ τὴν ἀστυνομία, εἶχε φύγει.

—Μποροῦμε νὰ τὸν ζυγνήσουμε, Πετρί; —"Ασφαλέστατα, εἶπα, ἀλλὰ πρέπει προηγουμένως νὰ μάθωμε ἀπὸ τί ἀποκοιμήθηκε.

"Ο Σμιθ ξανάρχισε τὸν περίπατό του. "Επειτα ἄρχισε ν' ἀνακατέθει μερικά βιβλία, πὺ βρισκόντουσαν στὸ διπλανὸ τραπέζι τοῦ Οὐέστ.

Δίπλα ἀνακάλυψε κάτι χάπια.

"Αναστένανε.

—Κύττα, Πετρί, μοῖ εἶπε, δείχνοντας τὰ χάπια. Δυστυχῶς δέν ἔχουν ἀπ' ἐξω ἐτικέτα νὰ ξέρουμε τί εἶνε...

"Εσπασα ἕνα χάπι και ἀκούμμησα τὴ γλῶσσα μου πάνω του.

—Μιά διάλυσι, πὺ ἔχει μέσα χλώριον.

"Ας προσπαθήσωμε νὰ τὸν ζυγνήσουμε.

"Εσχισα ἕνα φυλλαράκι ἀπὸ τὸ σημειωματάριό μου, ἔγραψα κάτι και παρακάλεσα τὸν Βέυμουθ νὰ τὴ στείλῃ στὸ πῶ κοντινὸν φαρμακείο.

Πέρασαν μερικά λεπτά.

"Ο Σμιθ στὸ προσκέφαλο τοῦ Οὐέστ ἀγωνιοῦσε.

—"Ανταμάν δεύτερος, ψιθύρισε.

"Ο Βέυμουθ, ὁ ὁποῖος ἦταν πεπεισμένος ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ ἀνταπάτη, τραβούσε τὴς τρίγες τὸν μουστακίων του.

Σὲ λίγο ἐπέστρεψεν ὁ ἄνθρωπος πὺ στείλαμε στὸ φαρμακείο. Τοῦ ἔδωσα τὸ ἀντίδοτο και μολοντί δέν εἶχε ἀποκοιμηθῆ ἀπὸ χλώριο — ὅπως εἶδαμε κατόπιν — ἐν τούτοις ὄγκισε νὰ συνέχεται.

"Ο Νόρς Οὐέστ κάθησε πάνω στὸ κρεβάτι του και κύτταξε τριγύρω του.

—Οἱ Κινέζοι! Οἱ Κινέζοι! πρόφερε πολὺς φορὴς.

Πετάχθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι και παρὰ λίγο νὰ πέσῃ χάμω.

—Πολὺ καλὰ, τοῦ εἶπε. "Ησυχάστε. Εἶμαι γιατρός. Εἰσαστε ἀρρωστος;

—"Η αστυνομία; Τὸ χρηματοκιβώτιο; Εἶνε κλεισμένο;

—"Ολα εἶνε ἐν τάξει, εἶπεν ὁ Βέυμουθ.

Τὸ χρηματοκιβώτιο εἶνε καλὰ κλεισμένο.

"Εκτός ἀν ἤξεραν τὸ μυστικό... πὺς ἀνοίγει

—Φυσικά, κανεῖς δέν τὸ ξέρει. "Εγὼ μόνον, εἶπε ὁ Οὐέστ, καὶ σηκώθηκε.

Προχώρησε τρικλίζοντας πρὸς τὸ χρηματοκιβώτιο.

Τὸ κεφάλι του ἀκόμα θά πονοῦσε. Σφίγγοντας ὁμως τὰ δόντια κατῶρθωσε κάπως νὰ συνέλθῃ και ἔπιασε τὸ χερσὺ.

"Ενωῖσα ὅτι τὴ στιγμή ἐκείνη θά ἀρχίζε τὸ δράμα.

—Θεέ! εἶπε μὲ μιά ἀναπνοή. Τὰ ἔγγραφα δέν ὑπάρχουν πιά ἐδῶ!

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΝΟΡΙΣ ΟΥΕΣΤ

Σπάνια στὴ ζωὴ μου συνάντησα ἄνθρωπο πὺ νὰ ἐκπληγῇ τόσο πολὺ ὅσο ὁ αστυνομικός Βέυμουθ.

—Εἶνε ἀπίστευτο! εἶπε. Δέν ὑπάρχει παρὰ μιά πόρτα στὸ διαμέρισμά σας κι' αὐτὴν τὴν ὥρῃκαμε κλειστή ἐσωτερικά.

—Κανεῖς δέν θά μποροῦσε νὰ σκαρφαλώσῃ ἀπὸ τὸ παράθυρο ἢ και νὰ κατέβῃ ἀπὸ τὴ στέγη. Τὰ σχέδια εἶπατε ὅτι εὐρίσκοντο μέσα στὸ χρηματοκιβώτιο.

—Τὰ ἔβαλα ἐγὼ ὁ ἴδιος, εἶπε ὁ Οὐέστ, ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο. Εἶχα ἀνάγκη νὰ τὰ μελετήσω. Μετὰ ξανάκλεισα τὸ χρηματοκιβώτιο. Γι' αὐτὸ εἶμαι βέβαιος. Τὸ βρήκατε ἐξ ἄλλου μόνος σας κλειστό και κανεῖς δέν ξέρει πὺς ἀνοίγει, ἐκτός ἀπὸ μένα.

—Καί τὰ σχέδια ἐχάθηκαν, εἶπε ὁ Βέυμουθ. Αὐτὸ λέγεται μαγεία! Τί συνέβη τὴν νύκτα ἐδῶ, Γιατί μάς καλέσατε τηλεφωνικῶς;

"Ο Σμιθ πήγαινε κ' ἐρχότανε μέσα στὸ δωμάτιο. Γύρισε ξαφνικά πρὸς τὸν ἀεροπόρο.

—Πέστε μας ὅτι ἐνθυμείσθε, κύριε Οὐέστ, σὰς παρακαλῶ! Καί πρὸ πάντων σύντομα.

—"Ηρθα σίτι μου κατὰ τὰς 11 και ἀφοῦ ἐπρόσθεσα κάτι σημειώσεις στὰ ἔγγραφα, τὰ κλειδῶσα μέσα στὸ χρηματοκιβώτιο.

—Κανεῖς δέν ἐμπήκε μέσα στὸ δωμάτιο; —Βεβαίως, ὅχι, ἀπάντησε ὁ Οὐέστ. "Εκλείσα τὴν πόρτα ὅπως πάντοτε. Καί ἀμέσως ἔπειτα κοιμήθηκα.

—Πόσο ποσότητα χλώριο ἐπῆρατε; —"Ο Νόρις Οὐέστ μὺ χαμογέλασε ντροπαλά.

—"Α, τὸ παρατηρήσατε, γιατρέ; Πῆρα δύο χάπια. Εἶνε μιά παλιὰ κακιὰ συνήθεια, δέν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ χωρὶς αὐτό.

"Ενας φαρμακοποιὸς τῆς Φιλαδέλφειας τὰ παρασκευάζει ἐπίτηδες γιὰ μένα.

—Πόσο κοιμήθηκα και εἶδα τοὺς ἐφιάλτες πὺ εἶδα, ὡς ὄνειρο ἢ πραγματικότητά, δέν ξέρω.

"Ενωῖσα ξαφνικά ἕνα περιεργὸ συναίσθημα. "Ενωῖθα κάτι περιεργὸ νὰ με πιέζῃ. Μισάνοιγα τὰ μάτια και πάνω μου ἐνωῖθα ἕνα τρομερὸ πρόσωπο. Εἶχε κολήσῃ τὸ πρόσωπό του στὸ δικό μου τόσο κοντά, πὺ μοῖ ἐρχότανε νὰ φωνάξῃ, ἀλλὰ δέν μποροῦσα.

"Ενωῖσα ξαφνικά ἕνα περιεργὸ συναίσθημα. "Ενωῖθα κάτι περιεργὸ νὰ με πιέζῃ. Μισάνοιγα τὰ μάτια και πάνω μου ἐνωῖθα ἕνα τρομερὸ πρόσωπο. Εἶχε κολήσῃ τὸ πρόσωπό του στὸ δικό μου τόσο κοντά, πὺ μοῖ ἐρχότανε νὰ φωνάξῃ, ἀλλὰ δέν μποροῦσα.

"Ενωῖσα ξαφνικά ἕνα περιεργὸ συναίσθημα. "Ενωῖθα κάτι περιεργὸ νὰ με πιέζῃ. Μισάνοιγα τὰ μάτια και πάνω μου ἐνωῖθα ἕνα τρομερὸ πρόσωπο. Εἶχε κολήσῃ τὸ πρόσωπό του στὸ δικό μου τόσο κοντά, πὺ μοῖ ἐρχότανε νὰ φωνάξῃ, ἀλλὰ δέν μποροῦσα.

"Ενωῖσα ξαφνικά ἕνα περιεργὸ συναίσθημα. "Ενωῖθα κάτι περιεργὸ νὰ με πιέζῃ. Μισάνοιγα τὰ μάτια και πάνω μου ἐνωῖθα ἕνα τρομερὸ πρόσωπο. Εἶχε κολήσῃ τὸ πρόσωπό του στὸ δικό μου τόσο κοντά, πὺ μοῖ ἐρχότανε νὰ φωνάξῃ, ἀλλὰ δέν μποροῦσα.

"Ενωῖσα ξαφνικά ἕνα περιεργὸ συναίσθημα. "Ενωῖθα κάτι περιεργὸ νὰ με πιέζῃ. Μισάνοιγα τὰ μάτια και πάνω μου ἐνωῖθα ἕνα τρομερὸ πρόσωπο. Εἶχε κολήσῃ τὸ πρόσωπό του στὸ δικό μου τόσο κοντά, πὺ μοῖ ἐρχότανε νὰ φωνάξῃ, ἀλλὰ δέν μποροῦσα.

"Ενωῖσα ξαφνικά ἕνα περιεργὸ συναίσθημα. "Ενωῖθα κάτι περιεργὸ νὰ με πιέζῃ. Μισάνοιγα τὰ μάτια και πάνω μου ἐνωῖθα ἕνα τρομερὸ πρόσωπο. Εἶχε κολήσῃ τὸ πρόσωπό του στὸ δικό μου τόσο κοντά, πὺ μοῖ ἐρχότανε νὰ φωνάξῃ, ἀλλὰ δέν μποροῦσα.

"Ενωῖσα ξαφνικά ἕνα περιεργὸ συναίσθημα. "Ενωῖθα κάτι περιεργὸ νὰ με πιέζῃ. Μισάνοιγα τὰ μάτια και πάνω μου ἐνωῖθα ἕνα τρομερὸ πρόσωπο. Εἶχε κολήσῃ τὸ πρόσωπό του στὸ δικό μου τόσο κοντά, πὺ μοῖ ἐρχότανε νὰ φωνάξῃ, ἀλλὰ δέν μποροῦσα.

"Ενωῖσα ξαφνικά ἕνα περιεργὸ συναίσθημα. "Ενωῖθα κάτι περιεργὸ νὰ με πιέζῃ. Μισάνοιγα τὰ μάτια και πάνω μου ἐνωῖθα ἕνα τρομερὸ πρόσωπο. Εἶχε κολήσῃ τὸ πρόσωπό του στὸ δικό μου τόσο κοντά, πὺ μοῖ ἐρχότανε νὰ φωνάξῃ, ἀλλὰ δέν μποροῦσα.

"Ενωῖσα ξαφνικά ἕνα περιεργὸ συναίσθημα. "Ενωῖθα κάτι περιεργὸ νὰ με πιέζῃ. Μισάνοιγα τὰ μάτια και πάνω μου ἐνωῖθα ἕνα τρομερὸ πρόσωπο. Εἶχε κολήσῃ τὸ πρόσωπό του στὸ δικό μου τόσο κοντά, πὺ μοῖ ἐρχότανε νὰ φωνάξῃ, ἀλλὰ δέν μποροῦσα.

"Ενωῖσα ξαφνικά ἕνα περιεργὸ συναίσθημα. "Ενωῖθα κάτι περιεργὸ νὰ με πιέζῃ. Μισάνοιγα τὰ μάτια και πάνω μου ἐνωῖθα ἕνα τρομερὸ πρόσωπο. Εἶχε κολήσῃ τὸ πρόσωπό του στὸ δικό μου τόσο κοντά, πὺ μοῖ ἐρχότανε νὰ φωνάξῃ, ἀλλὰ δέν μποροῦσα.

"Ενωῖσα ξαφνικά ἕνα περιεργὸ συναίσθημα. "Ενωῖθα κάτι περιεργὸ νὰ με πιέζῃ. Μισάνοιγα τὰ μάτια και πάνω μου ἐνωῖθα ἕνα τρομερὸ πρόσωπο. Εἶχε κολήσῃ τὸ πρόσωπό του στὸ δικό μου τόσο κοντά, πὺ μοῖ ἐρχότανε νὰ φωνάξῃ, ἀλλὰ δέν μποροῦσα.

"Ενωῖσα ξαφνικά ἕνα περιεργὸ συναίσθημα. "Ενωῖθα κάτι περιεργὸ νὰ με πιέζῃ. Μισάνοιγα τὰ μάτια και πάνω μου ἐνωῖθα ἕνα τρομερὸ πρόσωπο. Εἶχε κολήσῃ τὸ πρόσωπό του στὸ δικό μου τόσο κοντά, πὺ μοῖ ἐρχότανε νὰ φωνάξῃ, ἀλλὰ δέν μποροῦσα.

"Ενωῖσα ξαφνικά ἕνα περιεργὸ συναίσθημα. "Ενωῖθα κάτι περιεργὸ νὰ με πιέζῃ. Μισάνοιγα τὰ μάτια και πάνω μου ἐνωῖθα ἕνα τρομερὸ πρόσωπο. Εἶχε κολήσῃ τὸ πρόσωπό του στὸ δικό μου τόσο κοντά, πὺ μοῖ ἐρχότανε νὰ φωνάξῃ, ἀλλὰ δέν μποροῦσα.

"Ενωῖσα ξαφνικά ἕνα περιεργὸ συναίσθημα. "Ενωῖθα κάτι περιεργὸ νὰ με πιέζῃ. Μισάνοιγα τὰ μάτια και πάνω μου ἐνωῖθα ἕνα τρομερὸ πρόσωπο. Εἶχε κολήσῃ τὸ πρόσωπό του στὸ δικό μου τόσο κοντά, πὺ μοῖ ἐρχότανε νὰ φωνάξῃ, ἀλλὰ δέν μποροῦσα.

"Ενωῖσα ξαφνικά ἕνα περιεργὸ συναίσθημα. "Ενωῖθα κάτι περιεργὸ νὰ με πιέζῃ. Μισάνοιγα τὰ μάτια και πάνω μου ἐνωῖθα ἕνα τρομερὸ πρόσωπο. Εἶχε κολήσῃ τὸ πρόσωπό του στὸ δικό μου τόσο κοντά, πὺ μοῖ ἐρχότανε νὰ φωνάξῃ, ἀλλὰ δέν μποροῦσα.

"Ενωῖσα ξαφνικά ἕνα περιεργὸ συναίσθημα. "Ενωῖθα κάτι περιεργὸ νὰ με πιέζῃ. Μισάνοιγα τὰ μάτια και πάνω μου ἐνωῖθα ἕνα τρομερὸ πρόσωπο. Εἶχε κολήσῃ τὸ πρόσωπό του στὸ δικό μου τόσο κοντά, πὺ μοῖ ἐρχότανε νὰ φωνάξῃ, ἀλλὰ δέν μποροῦσα.

"Ξαφνικά ἡ ἀπαίσια ἐκείνη φυσιογνωμία μ' ἐπλησίασε πάλι.

"Νόμισα ὅτι ἐνωῖσα μιά μαχαιριά στὸ λαιμό. Κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο δύο ἄνθρωποι νὰ πλησιάζουν μὲ κλεφτοφάναρο τὸ κρεβάτι μου. Φοροῦσαν μάσκες ἢ ἦσαν Κινέζοι, δέν ξέρω. Ξέρω ὅμως ὅτι ἔπειτα ἀπὸ λίγο ὅλο τὸ δωμάτιο γέμισε ἀπὸ Κινέζους.

"Ξαφνικά ἀκούω μιά φωνή.

«Κοιμάσαι, Οὐέστ. Ναί, τὸ θέλω νὰ κοιμάσαι!»

"Πῆγα ν' ἀπαντήσω, ἀλλὰ δέν μποροῦσα.

"Τὸ μόνο πὺ θυμᾶμαι εἶνε ὅτι ἐπρόφερα μερικές λέξεις. Μόλις τίς εἶπα, τὸν ἔχασα ἀπὸ μπροστά μου.

"Επρόφερα τὸ μυστικὸ τοῦ χρηματοκιβωτίου, κύριε Οὐέστ. Δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία περὶ τούτου κι' αὐτὸς ὁ ἐφιάλτης πὺ νομίζατε σεις, δέν ἦταν παρὰ ἄνθρωπος μὲ κόκκαλα και σάρκα, ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Φοῦ Μαντσοῦ, πὺ σὰς ἔκλεψε τὸ μυστικὸ σας και ἔκλεψε τὰ ἔγγραφα μέσα ἀπὸ τὸ χρηματοκιβώτιο.

"Ο Οὐέστ ἐρρίγησε.

—Κι' αὐτὸ δέν εἶνε τίποτα. Εἶμαι βέβαιος ὅτι κάποιος θά σὰς ἐπεσκέψῃ τὸ πρωί ἢ τὸ ἀπόγευμα, συνέχισε ὁ Σμιθ.

—Ναί, εἶχε ἔρθῃ τὸ πρωί μιά κυρία και μοῖ ἐξήγησε νὰ προσφέρω κάτι γιὰ τὸν ἑρῶ ὑπὲρ τῶν «Πταχῶν Φυματικών».

—Καί τὴν ἀφήσατε γιὰ μιά στιγμή μόνη σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο;

—Ναί, ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ πάω διπλὰ νὰ φέρω χρήματα.

—Κι' αὐτὴ ἀμέσως μὲ ἐπιτηδεύτητα ἀντῆλλαξε τὸ χλῶριον μὲ χασίς.

—Πῶς;

—Μάλιστα. Καί ὅλα αὐτά τὰ δεινὰ πὺ βλέπατε, ἦσαν πραγματικότης.

—"Η Καραμανὲ ἦλθε πάλι ἐδῶ μέσα, ψιθύρισα ἐγὼ.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΘΕΩΡΙΕΣ, ΕΝΑ ΤΟ ΓΕΓΟΝΟΣ

Λίγα λεπτά ἀργότερα, προχωρήσαμι ξαπλωμένοι μέσα στὸ αὐτοκίνητο τρέχοντες μὲ ἀρκετὴ ταχύτητα.

Δέν μποροῦσα νὰ καταλάβω καλὰ καλὰ τὴν ὑπόθεσι αὐτὴ τοῦ Νόρις Οὐέστ.

Κάθε γιατρός μποροῦσε νὰ καταλάβῃ ὅτι ἦταν ναρκομένοι μὲ χασίς.

Ξέροντας τίς δυναμικότητες τοῦ Φοῦ Μαντσοῦ, καταλάβαινα ὅτι μῆτερε και πῆρε ἀπὸ τὸν Οὐέστ τὸ μυστικὸ τοῦ χρηματοκιβωτίου του.

"Αλλὰ ἐκεῖνο πὺ δέν μποροῦσα νὰ καταλάβω ἦταν πὺς κατῶρθωσε νὰ μῆτῃ μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ Οὐέστ.

—Σμιθ, εἶπα, αὐτὰ τὰ ἔχνη πὺ εἶπες σὲ τὸ παράθυρο, τὰ πατήρατῃς πούλιον, πούριν νὰ μάς δώσουν ἄραγε τὴν κλειδα τοῦ μυστηρίου πὺ δέν μπορῶ μέχρι στιγμῆς ἐξηγήσῃ;

—"Ακριβῶς, Πετρί. "Ανασκάλεψε στὴ μνήμη σου, θυμήσου λιγάκι τίς συνήθειες τοῦ Φοῦ Μαντσοῦ, εἰδικῶς τὴν ἀγάπη και τὴν προτίμησίν του στὰ ζῶα.

Μέσα ἀπὸ τὸ μυαλό μου πέρασαν ὅλα τὰ παράξενα ζῶα πὺ συνήθως περιτριγυρίζον αὐτὸν τὸ Κινέζο: τοὺς σκορπιούς του, τὰ ζῶα ἐκεῖνα πὺ ἀπορροῦσαν τὸ δηλητήριο...

—"Ανταμάν, δεύτερος; εἶπα.

—Δέν καταλαβαίνεις; ὀνόμαζε ὁ Σμιθ, τὴ στιγμή πὺ τὸ αὐτοκίνητό τους ἐφθάνε στὸ σταθμό. Τὸ αὐτοκίνητο «'Ανταμάν» τῆς Ἀνατολικῆς Ἑταιρείας φεύγει ἀπὸ τὸ Τίλμπουρν σήμερα γιὰ τὴν Κίνα. "Ο ἄνθρωπος μας θά εἶναι ἐπιβάτης δευτέρας θέσεως. Θά τηλεγραφήσω ν' ἀργοπορήσουν τὴν ἀναχώρησίν του ἀντιπροσώπων και ἕνα εἰδικὸ τραῖνο θά ὑπάρχῃ μέχρι τὴν ἀποβάθρα μέσα σὲ σαράντα λεπτά!

Θυμᾶμαι πολὺ καλὰ τὴν ἀφίξίν μας στὸ λιμάνι ἐκεῖνο τὸ φθινοπωρινὸ πρωί. Γιὰ τὸ φίλο μου, ὁ ὁποῖος εἶχε πάρει πειρὰ ὅλες τίς ἀνώτερες κυβερνητικὰς ἐξουσιοδοτήσεις, εἶχαν ἀδειάσει ὅλη τὴ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ ἀπὸ κάθε ἄλλο τραῖνο γιὰ νὰ περάσουμε ἐμεῖς.

Τὴν ἀποστολὴ τοῦ Σμιθ τὴν ἐνωῖσα ἀκόμα καλλίτερος, ὅταν διατρέχαμε τὸν σταθμὸ καλὴ μὲ τὸν σταθμάρχην, τὸν Βέυμουθ και δύο ἄλλους αστυνομικούς.

Τὰ παρὰ τὸν σταθμὸν εἶχε ἕνα ἄλλο ἀντικείμενο πὺ δέν μποροῦσα νὰ καταλάβω.

—"Ανταμάν, δεύτερος; εἶπα.

—Δέν καταλαβαίνεις; ὀνόμαζε ὁ Σμιθ, τὴ στιγμή πὺ τὸ αὐτοκίνητό τους ἐφθάνε στὸ σταθμό. Τὸ αὐτοκίνητο «'Ανταμάν» τῆς Ἀνατολικῆς Ἑταιρείας φεύγει ἀπὸ τὸ Τίλμπουρν σήμερα γιὰ τὴν Κίνα. "Ο ἄνθρωπος μας θά εἶναι ἐπιβάτης δευτέρας θέσεως. Θά τηλεγραφήσω ν' ἀργοπορήσουν τὴν ἀναχώρησίν του ἀντιπροσώπων και ἕνα εἰδικὸ τραῖνο θά ὑπάρχῃ μέχρι τὴν ἀποβάθρα μέσα σὲ σαράντα λεπτά!

Θυμᾶμαι πολὺ καλὰ τὴν ἀφίξίν μας στὸ λιμάνι ἐκεῖνο τὸ φθινοπωρινὸ πρωί. Γιὰ τὸ φίλο μου, ὁ ὁποῖος εἶχε πάρει πειρὰ ὅλες τίς ἀνώτερες κυβερνητικὰς ἐξουσιοδοτήσεις, εἶχαν ἀδειάσει ὅλη τὴ σιδηροδρομικὴ γραμμὴ ἀπὸ κάθε ἄλλο τραῖνο γιὰ νὰ περάσουμε ἐμεῖς.

Τὴν ἀποστολὴ τοῦ Σμιθ τὴν ἐνωῖσα ἀκόμα καλλίτερος, ὅταν διατρέχαμε τὸν σταθμὸ καλὴ μὲ τὸν σταθμάρχην, τὸν Βέυμουθ και δύο ἄλλους αστυνομικούς.

Τὰ παρὰ τὸν σταθμὸν εἶχε ἕνα ἄλλο ἀντικείμενο πὺ δέν μποροῦσα νὰ καταλάβω.

—"Ανταμάν, δεύτερος; εἶπα.

—Δέν καταλαβαίνεις; ὀνόμαζε ὁ Σμιθ, τὴ στιγμή πὺ τὸ αὐτοκίνητό τους ἐφθάνε στὸ σταθμό. Τὸ αὐτοκίνητο «'Ανταμάν» τῆς Ἀνατολικῆς Ἑταιρείας φεύγει ἀπὸ τὸ Τίλμπουρν σήμερα γιὰ τὴν Κίνα. "Ο ἄνθρωπος μας θά εἶναι ἐπιβάτης δευτέρας θέσεως. Θά τηλεγραφήσω ν' ἀργοπορήσουν τὴν ἀναχώρησίν του ἀντιπροσώπων και ἕνα εἰδικὸ τραῖνο θά ὑπάρχῃ μέχρι τὴν ἀποβάθρα μέσα σὲ σαράντα λεπτά!

θῶνα νὰ θρῶ κάτι πὺ μποροῦσε νὰ εἶχε τέτοια ίχνη.

—Μήπως εἰχεῖσαι τὰ «μαρμουσὲ» τοῦ Φοῦ Μαντσοῦ, μὲ ρώτησε ὁ Σμιθ.

—Τὸν πῆνκο!

—Πράγματι, αὐτὸ τὸ εἶδος τοῦ μικροῦ πθήκου, πὺ τὰ πόδια του μοιάζουν μὲ πόδια πούλιου. Κι' ἐγὼ νὰ σοῦ πῶ πρὸς στιγμὴν ἐνόμισα ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ κανένα μεγάλο πούλι. Ἀλλὰ ἀμέσως θυμήθηκα ὅτι στὰς ἰνδίας και στὴν Κίνα ἔχω δῆ ἔχνη ἐνὸς πθήκου, πὺ διαφέρει ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους πθήκους στὰ πόδια. Λέγεται «μαρμουσὲ».

—Κι' ἔπειτα; Δέν καταλαβαίνω ἀκόμα.

—Δέν εἶνε, θέβαια, ἐκ μέρους μου παρὰ μιά ἀπλή ὑποθέσις, εἶπε ὁ φίλος μου Σμιθ, πάντως αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις τὰ ἐξηγεῖ ὅλα.

Τὸ μαρμουσὲ εἶνε ἕνα ζῶο ἐπιδεκτικὸ πὺ μπορεῖ νὰ τοῦ μᾶνῃ κανεῖς διάφορα γυνώσματα. Παρηγόησες τὸ σῶλῃνα τοῦ νεοσχητῆ πὺ θρῖσκότανε δίπλα στὸ παράθυρο; "Επειτα μιά σιδερένια ράβδο πὺ ἀκούμποσε ὁ σῶλῃνας; Γιὰ ἕνα πῆνκο δέν εἶνε καθόλου δύσκολο νὰ ἀναρριχῇ μέχρι τὸ παράθυρο, τραδῶντας μαζί του και ἕνα σπάγγο στερεωμένο στὴ μέση του.

Τὸ μαρμουσὲ φθάνει μέχρι τὴ σιδερένια ράβδο, τρεῖς πᾶνω-κάτω, κανεῖ δύο-τρεις στροφές, τυλίγει τὸ σπάγγο και ξαναβελτάνει.

"Ο σπάγγος τότε ἐπιτρέπει νὰ προσαρμόσῃ κανεῖς ἕνα σκονιὺ ἢ μιά σκάλα ἀπὸ μπαμποῦ στὸ παράθυρο. Καί τὸ παιχνίδι γίνηκε.

"Ο ὑπὸ τὸν Φοῦ Μαντσοῦ ἀνεβαίνει πρῶτος γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι τὸ χασίς ἔφερε τὰ ἀποτελέσματά του.

Εἶνε τὸ κίτρινο πρόσωπο πὺ εἶδε στὴν ἀρχὴ ὁ Οὐέστ.

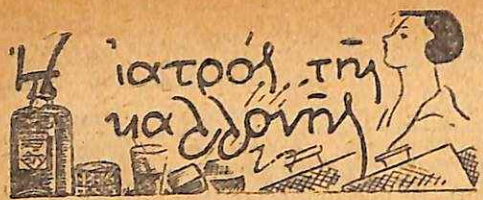
Τότε ἀκολουθεῖ ὁ Φοῦ Μαντσοῦ κι' εἶται ὁλοκονταὶ δύο ἄνθρωποι στὸ δωμάτιο μὲ τὰ κλεφτοφάναρά τους πὺ μοιάζουν σὰν λαποδύτες, ἀπάχηδες, μὲ τὰ κλεφτοφάναρά τους.

"Ο Οὐέστ νοιώθει τὸ δάκτυλο τοῦ Φοῦ Μαντσοῦ ν

Η ΙΑΤΡΟΣ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ
 Μ. ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΜΕΝΗ. — Απαγορεύεται η λήψη φαρμάκων χωρίς ιατρική συνταγή. ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΨΥΧΗ. — Περάστε από το γραφείο και ζητήστε γράμμα για σας. Γράφει απέναντί «Πονεμένη Ψυχή».
 ΑΝΥΠΟΜΟΝΟΝ. — Αυτά φεύγουν με τον καιρό και όχι με γιατρικά.

ΣΟΝΙΑ. Αλεξάνδρεια. — Ζητήστε από το φαρμακείο να σας δώσουν κυδωνοκούκουσα, τα οποία εράζετε μέχρις ότου δώρηται ότι αρχίζει να πηλεί το νερό. Μη γίνει ξηλατική. Και κάθε φορά που χτενίζετε το κεφάλι σας με αυτό το υγρό. Έκτος αυτού, εράζετε ταίς Κίνες καλά, προσθέτετε ένα ποτηράκι ρούμι και πλένετε τα μαλλιά.

Η μόνη συμβουλή που σας δίνω για το στήθος είναι να μη μεταχειρισθείτε κανένα σπασμολυτικό. Άλλα να προμηθευθείτε ένα ειδικό μηχανήμα ντους για τους μαστούς και να κάνετε κάθε πρωί τοπικό ντους. Πάσα μεγένθυσε δια σπασμολυτικού θα έχη κακά αποτελέσματα αργότερα. Ρωτήστε στο Ντέλ Μάρ, μπορεί να έχω αυτό.

ΓΛΥΚΕΙΑ ΧΑΝΙΩΤΙΣ ΣΑ. — 1) Για τα μπιμπικία σας να παραγγείλετε στο φαρμακοποιό σας να σας φτιάξει:

0,10 Sublimé.
 1 gr. Resorcine.
 2 gr. Chloral.
 100 gr. Alcool.

να τα πλένετε μ' αυτό κάθε βράδυ μ' ένα μπαμπάκι. Αφού στεγνώσει επάνω, τότε βάζετε σε κάθε σπυράκι λιγάκι από την κάτω πιναίδα:

0,20 Camphre.
 0,20 Acide salicylique.
 2 gr. Oxyde de zinc.
 8 gr. Vaseline.
 8 gr. Lanoline.

Κάθε πρωί δε ταχτικά να εράζετε χαμόμηλο και να πλένεσθε.

Μεταχειρίσθε και την πιναίδα «Οδία».

2) Για τα μαλλιά διαβάστε τη γράφο στη Σόνια παρπάνω.

3) Με δούζενε καθαρό Μέρκ για τα πόδια. Για το άλλο μέρος μου φαίνεται ότι άρσει στους άντρες.

4) Για τις θλαφάριδες μεταχειρισθείτε:

0,15 Pilocarpine.
 15 gr. Vaseline.

Μεταχειρισθείτε και την «Αζουρίνη».

5) Για τις συσκευασίες δεν αναλαμβάνω ευθύνη. Σας στέλνω ιδιαίτερα και την αλληλογραφία.

ΟΛΓΑ ΓΣΕΧΟΒΑ, Πειραιά. — Έλαβα ευχαριστώ. Διαβάστε στο σημερινό φύλλο στη γυναίκα σελίδα τι γράφω για την διοργάνωση του στήθους. Μεταχειρίσθε πούντρα «Ρέα» και για τα μαρτσίνου-ρα την «Αζουρίνη».

ΝΙΟΒΗ. — Θά σάς στείλω.

ΤΖΙΝΑ και ΜΠΕΤΥ. — Θά σάς στείλω.

ΡΑΓΙΣΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ. — Το έλατο είναι για να κρατήσουν το ξανθό χρώμα και όχι να ξανθίσουν. Όσο για τις ρυτίδες προέρχεται η ανάπαυση. Θά δώσω στο προσέχον φύλλο μια ολοκληρωτή εξήγηση στη γυναίκα σελίδα, να τη διαβάσετε.

Για το στήθος διαβάστε τη σημερινή μου μελέτη στη γυναίκα σελίδα.

Φ. ΜΑΜΑΚΟΝ. — Διαβάστε τι γράφω στη Γλυκεία Χανιώτισσα.

ΛΙΑΝΑ. — Να τα πλένετε διαρκώς με ξερὰ κλαράκια έλατο βρασμένα, στα οποία να ρίξετε άμια το κατεψάστε ένα ποτηράκι καθαρό οινόπνευμα λευκό. Για το πρόσωπο μεταχειρισθείτε τη συνταγή που δίνω στην Πονεμένη Καρδούλα.

Για τα μπιμπικία τη συνταγή που δίνω στη Γλυκεία Χανιώτισσα.

Όταν το πρόσωπο είναι κόκκινο, τότε να πλένεσθε διαρκώς με πολύ ζεστό νερό.

Δεν ελάττει το δούζενε. Έλαφρόπετρα, εκτός από το φαρμακείο, έχουν και τα μπακαλικά.

Πούντερ. σάς συμβουλεύω τη «Ρέα». Αν δεν σας πάει το λευκό ζητήστε άλλο χρώμα, ως που να ερρίτε αυτό που σας πεί. Υπάρχουν 9 χρωματισμοί. Το θράδυ μοιάζει με ζεστό χαμόμηλο να πλένεσθε και τη λουσιόν που συμβουλεύω στην Πονεμένη Καρδούλα.

Για τα χέρια να τρίβετε με γλυκερίνη ανακατεμένη με λεμόνι. Και κάθε βράδυ με:

40 gr. Lanoline.
 25 gr. Eau de roses.
 5 gr. Liqueur Labarraque.
 1 gr. Ess. Geranium.

ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΙ. — Αποστέλλω.

ΚΑΛ. ΚΑΡ. Χαροκόπου. — Καμιά συστηρία δυστυχώς δεν υπάρχει, εκτός από το ταχτικό έξιτο με μηχανή ζυλάττα. Αν δεν θέλετε πάλι το έξιτο, δοκιμάστε να τα ξανθίνετε με δούζενε για να μη διακρίνονται.

Για το δεύτερο ζήτημα σας σας συμβουλεύω να απορρίψετε κάθε άλλο σπασμολυτικό, γιατί αργότερα όσας ελάττει το σπασμολυτικό, διαβάστε το σημερινό μου άρθρο στη γυναίκα σελίδα.

Για κρέμα σας συμβουλεύω τη «Ρέα». Αν δε είναι λιπαρό το δέρμα σας για να καθαρισθεί χρησιμοποιήστε τη λουσιόν που συμβουλεύω στην Πονεμένη Καρδούλα.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΦΙΛΑΡΕΣΚΕΣ
 ΚΟΜΨΕΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΟΝΤΟΥΛΑΡΕΤΕ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ
 ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ
 ΜΕ ΤΗΝ ΑΥΤΟΜΑΤΟΝ ΚΑΣΚΑΝ

ΟΝΔΟΥΛΑ

ΧΩΡΙΣ ηλεκτρισμόν, ΧΩΡΙΣ θερμαντήν, ΧΩΡΙΣ φάρμακα, ΧΩΡΙΣ μηχανήματα, αλλά ΜΟΝΟΝ ΜΕ ΝΕΡΟ ΣΚΕΤΟ και λίγο Φιζατέρ θα έχετε ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ τα μαλλιά σας οντουλαρισμένα, αδιάφορον εάν είναι έντελός Ιαία, φυσικός καταράς, ή και μάλιστα ήδη Περμανάντ. Με την περιποιημένη αυτήν κρεσσόν της Αμερικανίδος Έξτερ Μις Ύδον Ουόρντ, επιτυχάνετε ΟΙΔΑΝΗΠΟΤΕ οντουλασιόν προτιμάτε... διότι η Κάσκα ΟΝΤΟΥΛΑ ρυθμίζεται... σύμφωνα με ΚΑΘΕ είδος οντουλασιόν και με ΚΑΘΕ αριθμόν Μις-αν-πλ. Μεταχειρίσθε ΟΠΟΤΕ ΔΗΠΟΤΕ επιθυμείτε... και ΟΣΕΣ φορές επιθυμείτε... ΑΠΑΝ, απλουστάτη και τόσο ΕΥΚΟΛΗ όσον ποτέ δεν φαντασθήκατε... σας χρησιμεύει για όλη σας την ΖΩΗ. Χιλιάδες Γυναίκες ήγάρασαν ήδη-διαστακτικές στην αρχή, ένδοξιασμένες ΓΩΡΑ. Γιατί όχι και ΣΕΙΣ;

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΜΙΑΝ ΚΑΙ ΣΕΙΣ

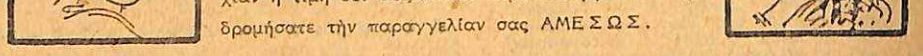
διά να καρδίσετε όμορφα και χρήματα, απευθυνόμενοι χωρίς αναβολήν. — Σ ΗΜΕΡΑ ΜΑΛΙΣΤΑ — προς τους προνομιούχους αντιπροσώπους:

ΑΝΤ. ΒΑΛΣΑΜΗΣ (ΓΡΑΦΕΙΟ) ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 57 — 2ον ΠΑΤΩΜΑ — ΑΘΗΝΑΙ

Υ.Γ.— Η Κάσκα ΟΝΤΟΥΛΑ (πατέντα εις όλας τας

χώρας και εις την Ελλάδα) τιμάται μόνον 60 δραχ.

Σας επιστρέφονται τα χρήματά σας εάν δεν είσθε ικανοποιημένοι από την αγοράν σας. Διά την έπαρ- χίαν ή τιμήν δεν αφέσσεται. Είμεθα σύμφωνοι. Ταχυ- δρομήσατε την παραγγελίαν σας ΑΜΕΣΩΣ.

ΕΝΑ ΠΡΟΣΩΠΟ ΟΛΟ ΔΡΟΣΙΑ, ΧΩ- ΡΙΣ ΠΑΝΑΔΕΣ, ΡΥΤΙΔΕΣ, ΣΠΥΡΙΑ, ΜΠΙΜΠΙΚΙΑ, ΜΑΥΡΟΥΣ ΠΟΡΟΥΣ, ΓΥ- ΛΑΔΑ, ΗΛΙΟΚΑΥΜΑΤΑ, ΕΡΥ- ΘΡΟΤΗΤΕΣ

Θά έχετε και σεις χωρίς εις το παγκο- σμιού φήμης

LILIENTMILCH
 (ΓΑΛΑ ΤΩΝ ΚΡΙΝΩΝ)

το Lilientmilch παρασκευασμένον ά- ποκλειστικώς εκ σπινθίων καλλυντικών φυ- τικών εκχυλισμάτων είναι άδολαβέστατον εξαλείφει αμέσως τας άσχημίας του δέρ- ματος, στρώνει και διατηρεί την πούδραν και προσδίδει εις την επιδερμίδα την ά- παλήγητα του βελούδου.

Ζητήσατε το Lilientmilch από τον Γε- νικόν Αντιπρόσωπον:

ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ
 Στοά Φέξη 59 α' όροφος,
 ΑΘΗΝΑΙ

το Lilientmilch παρασκευασμένον ά- ποκλειστικώς εκ σπινθίων καλλυντικών φυ- τικών εκχυλισμάτων είναι άδολαβέστατον εξαλείφει αμέσως τας άσχημίας του δέρ- ματος, στρώνει και διατηρεί την πούδραν και προσδίδει εις την επιδερμίδα την ά- παλήγητα του βελούδου.

Ζητήσατε το Lilientmilch από τον Γε- νικόν Αντιπρόσωπον:

ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ
 Στοά Φέξη 59 α' όροφος,
 ΑΘΗΝΑΙ

το Lilientmilch παρασκευασμένον ά- ποκλειστικώς εκ σπινθίων καλλυντικών φυ- τικών εκχυλισμάτων είναι άδολαβέστατον εξαλείφει αμέσως τας άσχημίας του δέρ- ματος, στρώνει και διατηρεί την πούδραν και προσδίδει εις την επιδερμίδα την ά- παλήγητα του βελούδου.

Ζητήσατε το Lilientmilch από τον Γε- νικόν Αντιπρόσωπον:

ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ
 Στοά Φέξη 59 α' όροφος,
 ΑΘΗΝΑΙ

το Lilientmilch παρασκευασμένον ά- ποκλειστικώς εκ σπινθίων καλλυντικών φυ- τικών εκχυλισμάτων είναι άδολαβέστατον εξαλείφει αμέσως τας άσχημίας του δέρ- ματος, στρώνει και διατηρεί την πούδραν και προσδίδει εις την επιδερμίδα την ά- παλήγητα του βελούδου.

Ζητήσατε το Lilientmilch από τον Γε- νικόν Αντιπρόσωπον:

ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ
 Στοά Φέξη 59 α' όροφος,
 ΑΘΗΝΑΙ

το Lilientmilch παρασκευασμένον ά- ποκλειστικώς εκ σπινθίων καλλυντικών φυ- τικών εκχυλισμάτων είναι άδολαβέστατον εξαλείφει αμέσως τας άσχημίας του δέρ- ματος, στρώνει και διατηρεί την πούδραν και προσδίδει εις την επιδερμίδα την ά- παλήγητα του βελούδου.

Ζητήσατε το Lilientmilch από τον Γε- νικόν Αντιπρόσωπον:

ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ
 Στοά Φέξη 59 α' όροφος,
 ΑΘΗΝΑΙ

το Lilientmilch παρασκευασμένον ά- ποκλειστικώς εκ σπινθίων καλλυντικών φυ- τικών εκχυλισμάτων είναι άδολαβέστατον εξαλείφει αμέσως τας άσχημίας του δέρ- ματος, στρώνει και διατηρεί την πούδραν και προσδίδει εις την επιδερμίδα την ά- παλήγητα του βελούδου.

Ζητήσατε το Lilientmilch από τον Γε- νικόν Αντιπρόσωπον:

ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ
 Στοά Φέξη 59 α' όροφος,
 ΑΘΗΝΑΙ

το Lilientmilch παρασκευασμένον ά- ποκλειστικώς εκ σπινθίων καλλυντικών φυ- τικών εκχυλισμάτων είναι άδολαβέστατον εξαλείφει αμέσως τας άσχημίας του δέρ- ματος, στρώνει και διατηρεί την πούδραν και προσδίδει εις την επιδερμίδα την ά- παλήγητα του βελούδου.

Ζητήσατε το Lilientmilch από τον Γε- νικόν Αντιπρόσωπον:

ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ
 Στοά Φέξη 59 α' όροφος,
 ΑΘΗΝΑΙ

το Lilientmilch παρασκευασμένον ά- ποκλειστικώς εκ σπινθίων καλλυντικών φυ- τικών εκχυλισμάτων είναι άδολαβέστατον εξαλείφει αμέσως τας άσχημίας του δέρ- ματος, στρώνει και διατηρεί την πούδραν και προσδίδει εις την επιδερμίδα την ά- παλήγητα του βελούδου.

Ζητήσατε το Lilientmilch από τον Γε- νικόν Αντιπρόσωπον:

ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ
 Στοά Φέξη 59 α' όροφος,
 ΑΘΗΝΑΙ

το Lilientmilch παρασκευασμένον ά- ποκλειστικώς εκ σπινθίων καλλυντικών φυ- τικών εκχυλισμάτων είναι άδολαβέστατον εξαλείφει αμέσως τας άσχημίας του δέρ- ματος, στρώνει και διατηρεί την πούδραν και προσδίδει εις την επιδερμίδα την ά- παλήγητα του βελούδου.

Ζητήσατε το Lilientmilch από τον Γε- νικόν Αντιπρόσωπον:

ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ
 Στοά Φέξη 59 α' όροφος,
 ΑΘΗΝΑΙ

το Lilientmilch παρασκευασμένον ά- ποκλειστικώς εκ σπινθίων καλλυντικών φυ- τικών εκχυλισμάτων είναι άδολαβέστατον εξαλείφει αμέσως τας άσχημίας του δέρ- ματος, στρώνει και διατηρεί την πούδραν και προσδίδει εις την επιδερμίδα την ά- παλήγητα του βελούδου.

Ζητήσατε το Lilientmilch από τον Γε- νικόν Αντιπρόσωπον:

ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ
 Στοά Φέξη 59 α' όροφος,
 ΑΘΗΝΑΙ

το Lilientmilch παρασκευασμένον ά- ποκλειστικώς εκ σπινθίων καλλυντικών φυ- τικών εκχυλισμάτων είναι άδολαβέστατον εξαλείφει αμέσως τας άσχημίας του δέρ- ματος, στρώνει και διατηρεί την πούδραν και προσδίδει εις την επιδερμίδα την ά- παλήγητα του βελούδου.

Ζητήσατε το Lilientmilch από τον Γε- νικόν Αντιπρόσωπον:

ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ
 Στοά Φέξη 59 α' όροφος,
 ΑΘΗΝΑΙ

το Lilientmilch παρασκευασμένον ά- ποκλειστικώς εκ σπινθίων καλλυντικών φυ- τικών εκχυλισμάτων είναι άδολαβέστατον εξαλείφει αμέσως τας άσχημίας του δέρ- ματος, στρώνει και διατηρεί την πούδραν και προσδίδει εις την επιδερμίδα την ά- παλήγητα του βελούδου.

Ζητήσατε το Lilientmilch από τον Γε- νικόν Αντιπρόσωπον:

ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ
 Στοά Φέξη 59 α' όροφος,
 ΑΘΗΝΑΙ

το Lilientmilch παρασκευασμένον ά- ποκλειστικώς εκ σπινθίων καλλυντικών φυ- τικών εκχυλισμάτων είναι άδολαβέστατον εξαλείφει αμέσως τας άσχημίας του δέρ- ματος, στρώνει και διατηρεί την πούδραν και προσδίδει εις την επιδερμίδα την ά- παλήγητα του βελούδου.

Ζητήσατε το Lilientmilch από τον Γε- νικόν Αντιπρόσωπον:

ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ
 Στοά Φέξη 59 α' όροφος,
 ΑΘΗΝΑΙ

το Lilientmilch παρασκευασμένον ά- ποκλειστικώς εκ σπινθίων καλλυντικών φυ- τικών εκχυλισμάτων είναι άδολαβέστατον εξαλείφει αμέσως τας άσχημίας του δέρ- ματος, στρώνει και διατηρεί την πούδραν και προσδίδει εις την επιδερμίδα την ά- παλήγητα του βελούδου.

Ζητήσατε το Lilientmilch από τον Γε- νικόν Αντιπρόσωπον:

ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ
 Στοά Φέξη 59 α' όροφος,
 ΑΘΗΝΑΙ

το Lilientmilch παρασκευασμένον ά- ποκλειστικώς εκ σπινθίων καλλυντικών φυ- τικών εκχυλισμάτων είναι άδολαβέστατον εξαλείφει αμέσως τας άσχημίας του δέρ- ματος, στρώνει και διατηρεί την πούδραν και προσδίδει εις την επιδερμίδα την ά- παλήγητα του βελούδου.

Ζητήσατε το Lilientmilch από τον Γε- νικόν Αντιπρόσωπον:

ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ
 Στοά Φέξη 59 α' όροφος,
 ΑΘΗΝΑΙ

το Lilientmilch παρασκευασμένον ά- ποκλειστικώς εκ σπινθίων καλλυντικών φυ- τικών εκχυλισμάτων είναι άδολαβέστατον εξαλείφει αμέσως τας άσχημίας του δέρ- ματος, στρώνει και διατηρεί την πούδραν και προσδίδει εις την επιδερμίδα την ά- παλήγητα του βελούδου.

Ζητήσατε το Lilientmilch από τον Γε- νικόν Αντιπρόσωπον:

ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ
 Στοά Φέξη 59 α' όροφος,
 ΑΘΗΝΑΙ

το Lilientmilch παρασκευασμένον ά- ποκλειστικώς εκ σπινθίων καλλυντικών φυ- τικών εκχυλισμάτων είναι άδολαβέστατον εξαλείφει αμέσως τας άσχημίας του δέρ- ματος, στρώνει και διατηρεί την πούδραν και προσδίδει εις την επιδερμίδα την ά- παλήγητα του βελούδου.

Ζητήσατε το Lilientmilch από τον Γε- νικόν Αντιπρόσωπον:

ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ
 Στοά Φέξη 59 α' όροφος,
 ΑΘΗΝΑΙ

το Lilientmilch παρασκευασμένον ά- ποκλειστικώς εκ σπινθίων καλλυντικών φυ- τικών εκχυλισμάτων είναι άδολαβέστατον εξαλείφει αμέσως τας άσχημίας του δέρ- ματος, στρώνει και διατηρεί την πούδραν και προσδίδει εις την επιδερμίδα την ά- παλήγητα του βελούδου.

Ζητήσατε το Lilientmilch από τον Γε- νικόν Αντιπρόσωπον:

ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ
 Στοά Φέξη 59 α' όροφος,
 ΑΘΗΝΑΙ

το Lilientmilch παρασκευασμένον ά- ποκλειστικώς εκ σπινθίων καλλυντικών φυ- τικών εκχυλισμάτων είναι άδολαβέστατον εξαλείφει αμέσως τας άσχημίας του δέρ- ματος, στρώνει και διατηρεί την πούδραν και προσδίδει εις την επιδερμίδα την ά- παλήγητα του βελούδου.

Ζητήσατε το Lilientmilch από τον Γε- νικόν Αντιπρόσωπον:

ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ
 Στοά Φέξη 59 α' όροφος,
 ΑΘΗΝΑΙ

το Lilientmilch παρασκευασμένον ά- ποκλειστικώς εκ σπινθίων καλλυντικών φυ- τικών εκχυλισμάτων είναι άδολαβέστατον εξαλείφει αμέσως τας άσχημίας του δέρ- ματος, στρώνει και διατηρεί την πούδραν και προσδίδει εις την επιδερμίδα την ά- παλήγητα του βελούδου.

Ζητήσατε το Lilientmilch από τον Γε- νικόν Αντιπρόσωπον:

ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ
 Στοά Φέξη 59 α' όροφος,
 ΑΘΗΝΑΙ

το Lilientmilch παρασκευασμένον ά- ποκλειστικώς εκ σπινθίων καλλυντικών φυ- τικών εκχυλισμάτων είναι άδολαβέστατον εξαλείφει αμέσως τας άσχημίας του δέρ- ματος, στρώνει και διατηρεί την πούδραν και προσδίδει εις την επιδερμίδα την ά- παλήγητα του βελούδου.

Ζητήσατε το Lilientmilch από τον Γε- νικόν Αντιπρόσωπον:

ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ
 Στοά Φέξη 59 α' όροφος,
 ΑΘΗΝΑΙ

το Lilientmilch παρασκευασμένον ά- ποκλειστικώς εκ σπινθίων καλλυντικών φυ- τικών εκχυλισμάτων είναι άδολαβέστατον εξαλείφει αμέσως τας άσχημίας του δέρ- ματος, στρώνει και διατηρεί την πούδραν και προσδίδει εις την επιδερμίδα την ά- παλήγητα του βελούδου.

Ζητήσατε το Lilientmilch από τον Γε- νικόν Αντιπρόσωπον:

ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ
 Στοά Φέξη 59 α' όροφος,
 ΑΘΗΝΑΙ

το Lilientmilch παρασκευασμένον ά- ποκλειστικώς εκ σπινθίων καλλυντικών φυ- τικών εκχυλισμάτων είναι άδολαβέστατον εξαλείφει αμέσως τας άσχημίας του δέρ- ματος, στρώνει και διατηρεί την πούδραν και προσδίδει εις την επιδερμίδα την ά- παλήγητα του βελούδου.

Ζητήσατε το Lilientmilch από τον Γε- νικόν Αντιπρόσωπον:

ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ
 Στοά Φέξη 59 α' όροφος,
 ΑΘΗΝΑΙ

το Lilientmilch παρασκευασμένον ά- ποκλειστικώς εκ σπινθίων καλλυντικών φυ- τικών εκχυλισμάτων είναι άδολαβέστατον εξαλείφει αμέσως τας άσχημίας του δέρ- ματος, στρώνει και διατηρεί την πούδραν και προσδίδει εις την επιδερμίδα την ά- παλήγητα του βελούδου.

Ζητήσατε το Lilientmilch από τον Γε- νικόν Αντιπρόσωπον:

ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ
 Στοά Φέξη 59 α' όροφος,
 ΑΘΗΝΑΙ

το Lilientmilch παρασκευασμένον ά- ποκλειστικώς εκ σπινθίων καλλυντικών φυ- τικών εκχυλισμάτων είναι άδολαβέστατον εξαλείφει αμέσως τας άσχημίας του δέρ- ματος, στρώνει και διατηρεί την πούδραν και προσδίδει εις την επιδερμίδα την ά- παλήγητα του βελούδου.

Ζητήσατε το Lilientmilch από τον Γε- νικόν Αντιπρόσωπον:

ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ
 Στοά Φέξη 59 α' όροφος,
 ΑΘΗΝΑΙ

το Lilientmilch παρασκευασμένον ά- ποκλειστικώς εκ σπινθίων καλλυντικών φυ- τικών εκχυλισμάτων είναι άδολαβέστατον εξαλείφει αμέσως τας άσχημίας του δέρ- ματος, στρώνει και διατηρεί την πούδραν και προσδίδει εις την επιδερμίδα την ά- παλήγητα του βελούδου.

Ζητήσατε το Lilientmilch από τον Γε- νικόν Αντιπρόσωπον:

ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ
 Στοά Φέξη 59 α' όροφος,
 ΑΘΗΝΑΙ

το Lilientmilch παρασκευασμένον ά- ποκλειστικώς εκ σπινθίων καλλυντικών φυ- τικών εκχυλισμάτων είναι άδολαβέστατον εξαλείφει αμέσως τας άσχημίας του δέρ- ματος, στρώνει και διατηρεί την πούδραν και προσδίδει εις την επιδερμίδα την ά- παλήγητα του βελούδου.

Ζητήσατε το Lilientmilch από τον Γε- νικόν Αντιπρόσωπον:

ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ
 Στοά Φέξη 59 α' όροφος,
 ΑΘΗΝΑΙ

το Lilientmilch παρασκευασμένον ά- ποκλειστικώς εκ σπινθίων καλλυντικών φυ- τικών εκχυλισμάτων είναι άδολαβέστατον εξαλείφει αμέσως τας άσχημίας του δέρ- ματος, στρώνει και διατηρεί την πούδραν και προσδίδει εις την επιδερμίδα την ά- παλήγητα του βελούδου.

Ζητήσατε το Lilientmilch από τον Γε- νικόν Αντιπρόσωπον:

ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ
 Στοά Φέξη 59 α' όροφος,
 ΑΘΗΝΑΙ

το Lilientmilch παρασκευασμένον ά- ποκλειστικώς εκ σπινθίων καλλυντικών φυ- τικών εκχυλισμάτων είναι άδολαβέστατον εξαλείφει αμέσως τας άσχημίας του δέρ- ματος, στρώνει και διατηρεί την πούδραν και προσδίδει εις την επιδερμίδα την ά- παλήγητα του βελούδου.

Ζητήσατε το Lilientmilch από τον Γε- νικόν Αντιπρόσωπον:

ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ
 Στοά Φέξη 59 α' όροφος

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Ἐάν θέλετε νὰ ἔχετε τὰ μαλλιά σας πάντοτε καλοκτενισμένα, ἂν θέλετε ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ μὲ μεγάλες σκάλες, χονδρὲς μποῦκλες ΧΩΡΙΣ καμμίαν ἀλλοίωσιν τοῦ φυσικοῦ χρώματος τῶν μαλλιῶν σας καὶ μὲ ἀπόλυτον ἡγγυημένην ΤΕΧΝΗΝ, προτοῦ ἀποφασίσετε ἀποικαιθῆτε δι' οἵανδήποτε ὁδηγίαν ΔΩΡΕΑΝ εἰς τὸν κ.

Ζητήσατε
τὴν ἐξαιρε-
τικῆς ποιό-
τητος
ΜΠΙΡΛΑΝ-
ΤΙΝΗ
Δ. ΚΑΛΛΙ-
ΓΕΡΗ

(ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΝΤΟΣ
ΤΟΥ ΚΑΤ'ΟΡΟΝ)

Ζητήσατε
τὴν ἐξαιρε-
τικῆς ποιό-
τητος
ΜΠΙΡΛΑΝ-
ΤΙΝΗ
Δ. ΚΑΛΛΙ-
ΓΕΡΗ

(ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΝΤΟΣ
ΤΟΥ ΚΑΤ'ΟΡΟΝ)

ΔΗΜ. ΚΑΛΛΙΓΕΡΗΝ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ 19 ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 20963

ΣΗΜ. Χρησιμοποιοῦμεν πάντοτε φάρμακα Εὐρωπαϊκὰ ἀπηλλαγμένα πάσης βλαβερᾶς ἢ ΔΥΣΟΣΜΟΥ ΟΥΣΙΑΣ (ὡς ἡ ἄμμωνία κλπ.)

Αἱ τιμαὶ μας

Δι' ἡλεκτρισμοῦ Δρχ. 100
ἀνευ » » 125

{ΠΕΡΑΕ}

Γραφική

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΓΙΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΡΤΙΟΥ 1979 ΕΦ' ΑΥΤΟΥ Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ